

DELTA-KONCEPTET är tänkt och skrivet, för att vara hemmahörande i gränslandet mellan filosofi och naturvetenskap, med tonvikt på existentiella frågeställningar, och abstrakt metafysik. Konceptet kan även ses som en metafysisk länk mellan filosofi och naturvetenskap. Utgångspunkt för förda resonemang är bejakandet av att livet är ett mysterium, och att konceptet inte gör anspråk på att ha de slutgiltiga svaren på frågorna som ställs.

METAFYSIK är en central del av filosofin, med rötter i antiken och den grekiska filosofin, som behandlar grundläggande frågor om verklighetens sanna basala natur, beläget **"bortom"** det som vi, och det undflyende **"jaget"**, har förmåga att direkt uppfatta med våra sinnen.

MOTIVET till konceptet sammanfattats i två citat, **A** och **B**, och de följdfrågor dessa föranleder. **Citat A** och **B** efterlyser saknade definitioner, och bakgrund, till de fundamentala begreppen **TID** och **RUM**. Konceptet redovisar förslag till svar, baserat på metafysiska samband.

I dag beskriver forskarna universum med hjälp av två grundläggande teorier, den allmänna relativitetsteorin och kvantmekaniken. Flera forskare är i dag eniga om att dessa två överordnade teorier, i sin nuvarande form, är **oförenliga**. Forskningens inriktning i dag inom fysiken, är därför att försöka finna en teori som innefattar båda dessa teorier.

DELTA-KONCEPTET redovisar, mer anspråkslöst, ett enkelt principförslag till sådan teori.

VERKLIGHETEN beskrivs i föreliggande koncept till övervägande del via logiskt förankrade metafysiska resonemang och samband, snarlik en typ/variant av dualistisk Platonisk värld. Inom naturvetenskapliga teorier förbises att förnimmelsen av, såväl verkligheten, som av oss själva som fysiska individer, beskrivs med verklighetsbaserade "atomära" begrepp, vi själva, via det odefinierade undflyende "jaget", är **delaktiga i formandet av**. Det saknas därmed en viktig logisk länk i flertalet förda resonemang om vad såväl livet som universum representerar. Det som här söks är den fundamentala och basala grund som verkligheten inkl begrepp som **TID** och **RUM**, vilar på, m a o upprinnelsen till varifrån allt emanerar och/eller kan härledas. Vägledande pusselbitar i sökandet har bl a varit **Naturkonstanterna**, ϵ_0 och μ_0 , **Basen e**, **Eulers** och **Maxwells ekvationer** inkl kombinationer, samt **Matematikens regelverk**. Bakgrund till **SKALÄR** cirkulär symmetri återfinns t ex i naturkonstanterna (ϵ_0 och μ_0). Bakgrund till principerna **DRP** och **MP** går att finna i **Maxwells** och **Eulers** ekvationer.

MATEMATIKENS REGELVERK baseras på förnimbbara samband, som funktion av **RUM** och **TID**. Matematikens regelverk bygger på de begrepp och storheter som kännetecknar den förnimbbara verkligheten och dess egenskaper, vilket enligt konceptet utgör en svaghet i rent matematiska resonemang. Konceptet kompletterar matematikens regelverk med här nämnda principer, och ger stöd åt påståendet att, **"Verkligheten innehåller sanningar som inte enbart kan härledas ur något algoritmiskt system"**. **Det krävs en djupare, icke-algoritmisk förståelse**. I konceptet beskrivna **REFERENS**-baserade principer, **DRP** och **MP**, banar väg för denna förståelse.

MASKERINGSPRINCIPEN, MP, maskerar sin egenstruktur vilket resulterar i att den förnimbbara "atomära" **VERKLIGHETEN** förnims/tolkas strukturellt **"sidställd"** i relation till sin egen struktur. Verkligheten kan mot denna bakgrund således betraktas som en via "sidställning" (inkl medvetandet/"jaget", **Citat B**!), i relation till sin egenstruktur, formad "tolknings-illusion". Den verklighet vi som mänskliga individer förnimmer, inom ramen för livet och medvetandet/jaget, kännetecknas av **FÖRÄNDRING**. För att beskriva förändring utifrån de samband och egenskaper som kännetecknar den atomärt förnimbbara verkligheten, använder sig medvetandet/"jaget" och vetenskapen av de basalt odefinierade atomära "balans-substituten" **AVSTÅND / RUM** och **TID**. Det är populärt att i olika sammanhang, t ex religiösa, kräva "evidens" för det som hävdas. När förändring, beskrivet som funktion av **RUM** och **TID**, så som **Citat A** och **Citat B** uppmärksammar, saknar trovärdig basal definition och förklaring, infinner sig frågan om vetenskapen och dess teorier (inkl verklighetsbaserad "evidens"), kan göra anspråk på att vila på trovärdig basal grund? När begreppet förändring saknar förklaring saknar även vetenskapliga resonemang rörande universum och dess natur och egenskaper trovärdig basal grund. För konceptets vidkommande har det av dessa skäl varit viktigt att förstå och beskriva vad det basala och fundamentala begreppet **FÖRÄNDRING**, enligt följande, emanerar från.

Förändring förutsätter, **relation** mellan de atomära begreppen **EXISTENS** och **DUALITET**, där relationen/konfigurationen kan liknas vid en typ av referensberoende basal metafysisk "**derivata**". För att möjliggöra detta tillämpar konceptet resonemang baserade på tillämpning av metafysik. **VERKLIGHETEN** förnims via våra sinnen där "atomen" utgör referens. Det kan uttryckas som att **den förnimbara verkligheten manifesteras av atomen**, som vi själva (medvetandet) är delaktig i formandet av.

Verkligheten beskrivs med hjälp av ett komplext, ömsesidigt, referensberoende, skalärt **BALANS-RESONEMANG**, underordnat "mastern", som ett hierarkiskt baserat Grundstatus, **G**. **OBALANSER** på fältnivå, mellan kommunicerande atomer, neutraliseras/balanseras (i atomärt perspektiv) via "**balans-flöden**" i/relativt **G**, beskrivet här som **VÄXELVERKAN**, **VXV**. **VÄXELVERKAN** ingår som en **REFERENSBEROENDE** viktig metafysiskt baserad komplex kommunikations-modell i konceptets förklaring av hur medvetandet/"jaget" förnimmer verkligheten.

VÄXELVERKAN mellan kommunicerande atomer, bygger på de unika referens-principerna,

- MaskeringsPrincip, **MP**, (referensberoende).
- DubbelReferensPrincip, **DRP**, (referensneutral).

Begrepp som **RUM** och **TID** är effekter av **SKALÄRA** differenser mellan skilda/individuella **MP**-förankringar. Dessa förankringar fungerar som **REFERENSER** för **VXV**. Konceptet utgår därvid från ett unikt ömsesidigt referens-beroende **SKALÄRT BALANS**-resonemang, baserat på **över-** respektive **under-skott**, relativt ett överordnat abstrakt och komplext Grundstatus, **G**. **MP** "genererar" för **BALANS** erforderlig verklighetfrånvänd **ANTI-STRUKTURELL MOTSAT**.

REFERENS-PRINCIPERNA, **DRP** och **MP**, representerar, tillsammans med Grundstatus, **G**, de **ÖMSESIDIGA** (olika individuellt förankrade **MP**-referens-perspektiv) **VXV**-förutsättningar som möjliggör tillämpning av referensberoende **SKALÄRA DIFFERENSER**. De för den förnimbara verkligheten fundamentala atomära begreppen/fenomenen **RUM** och **TID** förklaras via denna **VXV**. **VÄXELVERKAN** kan ses som en inledande preliminär dellösning till frågor rörande **Citat B**. MaskeringsPrincipen, **MP**, är att betrakta som en **DERIVERANDE** konfiguration, med avseende på metafysiska förändringar i Grundstatus, **G**. **MP** är därvid den i sammanhanget viktiga huvudprincip som medger/möjliggör selektivt beaktande av **ÖMSESIDIGA SKALFAKTOR-DIFFERENSER**, inkl därav följande och beroende produktbildningar, mellan växelverkande atomer. Av **MP** "formad"/"genererad" derivata, "**MP-DERIVATA**", har som målsättning att, via en variant av s k "**tipping point**" uppnå **BALANS** på metafysisk nivå, mellan vxv-kommunicerande atomer. **MEDVETANDET** inkl det undflyende "**jaget**" beskrivs via av **MP** förorsakad "**polarisation**".

KONCEPTET presenterar förklaring/beskrivning till begreppet **FÖRÄNDRING** inkl **RUM** och **TID**, utgående från ovannämnda referensberoende principer och därav följande balansresonemang, i form av **VÄXELVERKAN**. Växelverkan beskrivs därvid som **ÖMSESIDIG** referensberoende komplex skalär differens, inom ramen för ett hierarkiskt och komplext Grundstatus, **G**. Härvid tillämpade unika principer (**DRP** och **MP**), tar avstamp från, och baseras på, förutsättning givna av relationen mellan de atomära begreppen **EXISTENS** och **DUALITET**.

MP-referensberoendet medför att växelverkan omfattar **ANTI-STRUKTURELL MOTSAT** och ömsesidigt tillämpar olika stora **SKALFAKTORER** för erhållande av multi-komplex **BALANS**. Koncept tillämpar därvid ömsesidigt **SKALÄR CIRKULÄR SYMMETRI** och skilda typer av **REFERENSER**, innefattande **EULERS** formel, och **REFERENS**-principerna **DRP** och **MP**. **MP** leder till att definitionen av det atomära begreppet **TID** ej är absolut till sin natur, vilket rubbar förutsättningarna för hur begreppet **RELATIVITET** enligt konceptet bör tolkas.

Vad är det som är relativt om det atomära begreppet TID inte är definierat ?

VÄXELVERKAN inkl **DRP** och **MP** har en dominerande roll vid förklaring av konceptet.

MP maskerar sin egenstruktur, vilket innebär en typ av "**SPEGLANDE**" **POLARISERING**.

Fenomenet/begreppet **TID** är funktion av **SKALÄR DIFFERENS** kombinerat med **SPEGLING** i **G**.

MP ger därvid upphov till skalärt beroende **REFERENS-FÖRSKJUTNINGS-EFFEKT**.

Förskjutningseffekten beskrivs som en typ av **MP** förorsakad "imaginär" **SPEGLING**.

SPEGLINGEN är en effekt av maskeringen och utgör sannolikt förklaring till **MÖRK** energi/materia.

Maskeringen gäller generellt på olika nivåer alltså även universum/**G** i stort, inkl speglingseffekten. som ur **MP**-perspektiv kan liknas vid multi-komplexa "**wobblande**" **differensytor**.

Det är via dessa "ytor" som **OBALANSER** på fältnivå, mellan kommunicerande atomer, balanseras via skalfaktorberoende "**balans-flöden**" i **G**, beskrivet här via/som växelverkan, **VXV**.

DELTA-KONCEPTET

mars 2026

Anordning som funktion av metafysisk referensberoende komplex skalär differens.

- 1 INLEDNING**
- 2 FÖRUTSÄTTNINGAR**
- 3 MEDVETANDET** inkl "Jaget"
- 4 FUNDAMENTALA KONSTANTER**
- 5 MATEMATISKA SAMBAND**
- 6 GRUNDSTATUS, G**
- 7 RESONANS**
- 8 SKALFAKTOR, SKF**
- 9 REFERENS-PRINCIPER, MP & DRP**
- 10 BALANSKRITERIE, $2\Delta\emptyset$** inkl RUM-TID
- 11 KANTRINGSKRITERIE, A&R** ("Avig & Rät")
- 12 DYNAMISK RESONANS, DYR**
- 13 VÄXELVERKAN, V XV**
- 14 FÄLT** (EMF, elektromagnetiska)
- 15 ATOM**
- 16 MASSA / ENERGI / MÖRK MATERIA**
- 17 GRAVITATION**
- 18 RELATIVITET**
- 19 RELIGION**
- 20 PATENTKRAV**
- 21 FIGURER**

ANM

Kapitel 14, 15, 16 och 17 har till begränsad uppgift att kortfattat beskriva hur atomära begrepp och storheter passar in i konceptets metafysiskt baserade beskrivning.

www.deltakonceptet.se

"I tidernas gryning, av tid är du kommen, i svindlande rymders fjärran nyans."

1 INLEDNING

DELTA-KONCEPTET är tänkt och skrivet, för att vara hemmahörande i gränslandet mellan filosofi och naturvetenskap, med tonvikt på existentiella frågeställningar, och abstrakt metafysik. Konceptet kan även ses som en via metafysik baserad länk mellan filosofi och naturvetenskap. Utgångspunkt för förda resonemang är bejakandet av att livet är ett mysterium, och att konceptet inte gör anspråk på att ha de slutgiltiga svaren på frågorna som ställs, utan snarare att personligen få bekräftat att livets stora, till sin karaktär mer fundamentala frågor, med stor sannolikhet ligger utanför vetenskapens kompetensområde, och att så framgent troligen kommer att förbli.

EXISTENS är ett centralt begrepp inom filosofin. Existens som atomärt begrepp i sin mest grundläggande skepnad innebär att vara i kontrast/motsats till något imaginärt "icke varande". Existensbegreppet kan förenklat beskrivas som människans medvetenhet om sin egen verklighet. Konceptet formulerar detta hypotetiskt via ett **SKALÄRT** balansresonemang baserat på, **"ATOMÄR EXISTENS OCH DESS BALANSERANDE ANTI-STRUKTURELLA MOTSATTS"**.

BALANS förutsätter **FÖRÄNDRING** i någon form. Balans indikerar en form av slutet resonemang. Fenomenet **TID** är sättet medvetandet/jaget använder sig av, som verktyg, för att formulera detta. Därav nedanstående **Citat A**.

VETENSKAP vilar på egenskaper medvetandet/jaget förnimmer att **VERKLIGHETEN** har. Förklaring av vad förnimmelsen basalt representerar och består av saknas dock. Därav nedanstående **Citat B**.

I dag beskriver forskarna universum med hjälp av två grundläggande teorier, den allmänna relativitetsteorin och kvantmekaniken. Flera forskare är i dag eniga om att dessa två överordnade teorier, i sin nuvarande form, **är oförenliga**. Forskningens inriktning i dag inom fysiken, är därför att försöka finna en teori som innefattar båda dessa teorier.

DELTA-KONCEPTET redovisar, mer anspråkslöst, ett enkelt principförslag till sådan teori.

Ämnet ifråga är vittomspännande och krävande. Särskilt beskrivningen av växelverkan kan sannolikt uppfattas som svår och otillgänglig på grund av dess komplexa och ömsesidiga natur. Det bör därför framhållas att det har varit svårt att finna rätt generell nivå på textens utformning. Att skriva kortfattat och enkelt utan att viktig information går förlorad fungerar inte, och görs texten för omfattande orkar flertalet troligen inte läsa och tillgodogöra sig budskapet. **INLEDNINGEN** har av det skälet skrivits med målsättningen att fungera som ett enkelt koncentrat.

Inom naturvetenskapliga teorier förbises att förnimmelsen av såväl oss själva, som fysiska individer, som verkligheten, beskrivs med verklighetsbaserade "atomära" begrepp, **vi själva är delaktiga i formandet av**. Det saknas därmed en viktig logisk länk i resonemangen. Det som här söks är den fundamentala/ basala grund som verkligheten inkl begrepp som, **RUM** och **TID**, vilar på, men som upprinnelsen till varifrån allt emanerar och/eller kan härledas.

MOTIVET till konceptet sammanfattats i två citat, **A** och **B**, och de följdfrågor dessa föranleder. Konceptet i dess nuvarande form ger förslag på svar till frågor rörande **Citat A**. En följdfråga till citaten, som saknar grundläggande svar rör universums tillblivelse.

Citat A,

*"Diskussioner rörande universum och vår verklighet utgår från att **RUM** och **TID**, redan existerar. Hur man kom dit, utelämnas så gott som alltid. Man försöker således besvara aktuella frågor om universum utifrån ett internt **RUM-TID**-perspektiv, utan att förklara medvetandets inkl "jagets" roll och natur, och vad rum och tid representerar på basal nivå."*

Citat B,

"Ett grundläggande problem vi inledningsvis står inför, när frågor om universums natur skall utforskas och besvaras, är att förklara begreppet "jaget" och dess subjektiva och komplexa relation till vår verklighets s k rum-tid, alltså hur jaget, den subjektiva upplevelsen / förnimmelsen, kan uppstå ur, och/eller kopplas via samband till, något materiellt."

Det finns goda skäl att här uppmärksamma att flera av de frågor **Citat B** föranleder saknar svar. Konceptet ifrågasätter via **Citat A** och **Citat B** om vår av atomerna manifesterade materialistiska världsbild och verklighet, har den kompletta basala förankring som gör den trovärdig och lämplig som grund för vetenskap och dess krav på "evidens" i alla dess former. När "vetenskapen" kräver evidens för att något som hävdas skall vara kvalificerat att betraktas som vetenskap bör det således betonas att vetenskapen i sin nuvarande form helt verkar sakna den mest grundläggande basala kunskapen om det som hävdas. Vad blir följden om verkligheten innehåller sanningar som inte enbart kan härledas ur något algoritmiskt system? Vet vi att sådana sanningar ej existerar? Krasst uttryckt förefaller det förhålla sig så att slutsatsen av **Citat B** utmynnar i att **INGEN** vet!

Den verklighet som det undflyende "jaget" förnimmer, inkl de atomära begrepp som "jaget" formar och tillämpar, saknar otvetydigt basal förankring. För att bemästra denna problematik använder sig konceptet av några unika **REFERENS**-baserade principer, **DRP** och **MP**, som hjälpmedel för att beskriva ovannämnda "**BALANSERANDE ANTI-STRUKTURELLA MOTSATSER**". **MASKERINGSPRINCIPEN**, **MP**, maskerar sin egenstruktur vilket resulterar i att den förnimbara **VERKLIGHETEN** förnims/tolkas strukturellt "**sidställd**" i relation till sin egen struktur. Verkligheten kan mot denna bakgrund således betraktas som en via "sidställning" (inkl medvetandet/"jaget", **Citat B**!), i relation till sin egenstruktur, formad "tolknings-illusion".

RELATIVITET och relativitetsteorin är välkända begrepp inom fysiken.

Relativitetsteorin är universellt accepterad, och anses "**bevisad bortom varje rimligt tvivel**". Notera att detta hävdas utan att svar redovisats på de frågor **Citat A** och **Citat B** föranleder. Konceptet säger inte att relativitetsteorin är felaktig, däremot att den är ofullständig.

MATEMATIKENS REGELVERK baseras på förnimbara samband, som funktion av **RUM** och **TID**. Matematikens regelverk bygger på de begrepp och storheter som kännetecknar den förnimbara verkligheten, och dess egenskaper, vilket enligt konceptet utgör en svaghet i rent matematiska resonemang. Konceptet kompletterar matematikens regelverk av det skälet med **REFERENS**-beroende principer. Konceptet ger därmed stöd åt påståendet att, "**Verkligheten innehåller sanningar som inte enbart/isolerat kan härledas ur något algoritmiskt system**".

Det krävs en djupare, icke-algoritmisk förståelse.

Konceptet har som målsättning att försöka finna och redovisa förklaring till detta.

Den föränderliga verklighet vi som mänskliga individer förnimmer inom ramen för det mänskliga livet, kännetecknas av **FÖRÄNDRING**, ett begrepp som saknar basal definition och förklaring. Begreppet förändring är i detta sammanhang till sin natur att betrakta som **FUNDAMENTALT**. Kan förändring ej ges en trovärdig förklaring saknar resonemang om universum grund. **Frågan som då infinner sig är om vetenskapen verkligen vilar på trovärdig grund, och om denna grund i så fall är komplett?**

För att besvara denna fråga använder sig konceptet av metafysik.

METAFYSIK är en central del av filosofin, med rötter i antiken och den grekiska filosofin, som sysslar med grundläggande frågorna om verklighetens natur, beläget "bortom" det som vi, "jaget", har förmåga att direkt uppfatta med våra sinnen. Övergången mellan verklighet och metafysik innefattar en typ av komplex vxv-transmission som medför att verklighetens atomärt manifesterade egenskaper ej är direkt tillämpbara/överförbara till det metafysiska perspektivet. Kravet på atomär "evidens" för det som hävdas är t ex inte tillämpligt vid metafysiska samband.

MATEMATIK är det verktyg/hjälpmiddel som tillämpas för att verifiera vetenskapliga sanningar.

MATEMATIKENS REGELVERK baseras på förnimbara atomära samband.

För att bedöma sanningshalten i allt det matematiken förespeglar oss ("jaget") krävs således att vetenskapen till fullo behärskar vad som avses med **FÖRNIMMELSE** och förnimbara samband. Inget tyder på att så är fallet. Matematik är ett elegant verktyg, men har uppenbara begränsningar!

FÖRNIMMELSEN baseras på förekomst av **FÖRÄNDRING**.

Verkligheten förnims via våra sinnen där "atomerna" utgör "strukturell" referens för förnimmelsen. Det kan uttryckas som att verkligheten manifesteras av atomerna, som vi själva (medvetandet) är delaktig i formandet av. Detta kan uttryckas som att verkligheten i viss bemärkelse är ett "frisvävande" fenomen (**Citat B**!). Universum betraktas i konceptet som referensneutralt.

Den verklighet vi som mänskliga individer förnimmer, inom ramen för livet och medvetandet/jaget, kännetecknas av **FÖRÄNDRING**. För att beskriva förändring utifrån de samband och egenskaper som kännetecknar den atomärt förnimbara verkligheten, använder sig medvetandet/"jaget" och vetenskapen av de atomära "balans-substituten" **RUM** och **TID**.

Trots efterforskning har den basala grundläggande definitionen av dessa begrepp ej gått att finna. Därav de inledande **Citat A** och **Citat B**. När förändring, beskrivet som/via **RUM** och **TID**, så som **Citat A** och **Citat B** uppmärksammar, saknar trovärdig basal definition och förklaring, infinner sig frågan om vetenskapen och dess teorier kan göra anspråk på att vila på trovärdig grund?

När begreppet förändring saknar förklaring saknar även resonemang rörande universum grund! För konceptets vidkommande är det mot denna bakgrund viktigt att förstå vad det fundamentala begreppet **FÖRÄNDRING** refererar till och representerar, samt vad det emanerar från.

VERKLIGHETEN beskrivs i konceptet med hjälp av ett komplext, ömsesidigt, referensberoende, **SKALÄRT BALANS-RESONEMANG**, underordnat hierarkiskt baserat komplext Grundstatus, **G**. **VERKLIGHETEN**, som funktion av referensberoende komplex skalär differens, beskrivs i konceptet som **VÄXELVERKAN** mellan kommunicerande atomer via metafysiska samband. Denna **VXV**-kommunikation mellan kommunicerande atomer i form av **VÄXELVERKAN** sker som referens/perspektiv-beroende **OBALANSER** i form av **över-** respektive **under-skott** relativt **G**. Vägledande pusselbitar har därvid i första hand varit **Naturkonstanterna**, ϵ_0 och μ_0 , **Eulers** och **Maxwells** ekvationer, och kombinationer av dessa, **Basen e**, samt **Matematikens regelverk**.

VÄXELVERKAN mellan kommunicerande atomer, bygger på de unika referens-principerna,

- MaskeringsPrincip, **MP**, (referensberoende).
- DubbelReferensPrincip, **DRP**, (referensneutral).

Begrepp som **RUM** och **TID** är effekter av **SKALÄRA** differenser mellan skilda/individuella **MP**-förankringar. Dessa förankringar fungerar som **REFERENSER** för **VXV**. Konceptet utgår därvid från ett unikt ömsesidigt referens-beroende **SKALÄRT BALANS**-resonemang, baserat på **över-** respektive **under-skott**, relativt ett abstrakt och komplext Grundstatus, **G**.

MASKERINGSPRINCIPEN, **MP**, maskerar sin egenstruktur vilket resulterar i att den förnimbara **VERKLIGHETEN** förnims/tolkas strukturellt "**sidställd**" ($\approx$ "polariserad") i relation till sin egen struktur. Verkligheten kan mot denna bakgrund således betraktas som en via "sidställningen" inkl medvetandet/"jaget" (**Citat B**!) formad "tolknings-illusion".

RELATIVITET är enligt konceptet en konsekvens av nämnda sidställning.

Einsteins Speciella Relativitetsteori, **ESR**, kan på en strukturell "sidställning" i universellt perspektiv betraktas som ett "lokalt" del-förnimmelse-fenomen refererande till "överordnad" hierarkisk balans. Relativiteten är av den orsaken ej likvärdig i universum, utan avhängig position relativt **G**.

Begrepp som **RUM** och **TID** är effekter av **SKALÄRA** differenser mellan skilda **MP**-förankringar.

MaskeringsPrincipen, **MP**, är härvid den princip som medger beaktande av **ÖMSESIDIGA SKALFAKTOR-DIFFERENSER**, inkl produktbildningar, mellan växelverkande atomer.

Konceptet utgår därvid från ovannämnda referens-beroende **SKALÄRA BALANS**-resonemang.

FÖRNIEMSELSEN förmedlas via Grundstatus, **G**. När något förnimbart skall förklaras och beskrivas sker detta utifrån en **OBSERVERANDE** struktur i relation till **G**, i detta fall atomens.

ATOMENS struktur "registrerar"/förnimmer sin omgivning i relation till sin "egenstruktur".

EGENSTRUKTUREN utgör m a o **REFERENS** för relationen.

I det fall **G** är statiskt saknas m a o förutsättning för differens mellan växelverkande atomer.

För att atomen/egenstrukturen skall förnimma något krävs det således en strukturell skillnad mellan atomens observationsposition/referens i relationen till det/atomen som "observeras".

Denna skillnad/differens benämns här **OBALANS**, och gäller **ÖMSESIDIGT** för atomerna ifråga.

DRP och **MP** har dominerande roller vid förklaring av konceptet. **MP** maskerar/döljer sin egenstruktur, vilket i atomärt perspektiv innebär en typ av "**SPEGLANDE**" **POLARISERING**. Polariseringen är funktion/beroende av kombination av atomens struktur och grundstatus, **G**.

SPEGLINGEN har sin grund i både **MASKERING** och ett mer filosofiskt resonemang utmynnande i att förändring förutsätter, **relation** mellan de atomära begreppen **EXISTENS** och **DUALITET**.

ÖMSESIDIGHET (DRP) i kombination med **MASKERING (MP)** medför, ur **ATOMÄRT** perspektiv, att utöver strukturell **"SPEGLANDE" POLARISERING** ("sidförskjutning") även balansberoendet av **SKALFAKTOR-DIFFERENS** och **DUBBEL-ROT**, skall beaktas, vilket inkluderar abstrakt/imaginär **ANTI-STRUKTURELL MOTSAKS**.

Detta formuleras som, **ÖMSESIDIG KOMPLEX SKALÄR BALANS** mellan,
"ATOMÄR EXISTENS OCH DESS BALANSERANDE ANTI-STRUKTURELLA MOTSAKS".

Begreppet **EXISTENS** förutsätter m a o av filosofiska skäl, en abstrakt metafysisk **SPEGLING**. **KANT** är förmodligen den filosof vars slutsatser därvid ligger närmast konceptets. Kant ansåg att vi inte kan nå åt tinget i sig, vilket överensstämmer med konceptets slutsatser. Med andra ord, den objektiva verkligheten "bortom vår förnimbara verklighet" är för oss oåtkomlig.

MASKERINGEN kan betraktas som att **ATOMEN** via sin struktur ger "avtryck" som ligger till grund för den förnimbara verklighet vi upplever, men därutöver även via **MP** en **ABSTRAKT/IMAGINÄR** "spin-off effekt", belägen "bortom" den registrerbara verkligheten. Det unika och samtidigt svåra här är att **MP** via **MASKERING** "genererar" sin verklighetfrånvända **STRUKTURELLA MOTSAKS**. Enligt konceptet och min personliga uppfattning blir konsekvensen av detta att såväl den speciella relativitetsteorin som kvantmekaniken representerar ofullständiga beskrivningar. Beroende av hur man väljer att se på problematiken behöver teorierna ifråga inte nödvändigtvis anses felaktiga, utan mer att betrakta som småsignalparametrar, hemmahörande i ett större sammanhang. Begreppet **TID** får enligt konceptet sin förklaring via denna av **MP** förorsakad **"MP-SPIN-OFF"**.

Växelverkan bygger på att kommunicerande atomer individuellt förankrar sig via maskering. Respektive växelverkande atom "skapar" därmed sin **INDIVIDUELLA REFERENS** relativt **G**. **MASKERING** som atomärt begrepp syftar på dold/maskerad struktur t ex **SKALÄR** förändring. Då de växelverkande atomerna är åtskilda leder detta till **DIFFERENS** dem emellan. Denna differens härrör från **G**:s dynamik, och är orienterad/riktad som funktion av **G**. Maskeringen gäller generellt alltså även universum/**G** i stort, inkl **SPEGLINGS**-effekt. **REFERENS-PRINCIPERNA**, **DRP** och **MP**, representerar, tillsammans med Grundstatus, **G**, de **ÖMSESIDIGA** (olika individuellt förankrade **MP**-referens-perspektiv) **VXV**-förutsättningar som möjliggör tillämpning av referensberoende **SKALÄRA DIFFERENSER**. De för den förnimbara verkligheten fundamentala atomära begreppen/fenomenen **RUM** och **TID** förklaras via denna **VXV**. **VÄXELVERKAN** kan ses som en inledande preliminär dellösning till frågor rörande **Citat B**. MaskeringsPrincipen, **MP**, är att betrakta som en **DERIVERANDE** konfiguration, med avseende på metafysiska förändringar i Grundstatus, **G**. **MP** är därvid den i sammanhanget viktiga huvudprincip som medger/möjliggör selektivt beaktande av **ÖMSESIDIGA SKALFAKTOR-DIFFERENSER**, inkl därav följande och beroende produktbildningar, mellan växelverkande atomer.

Av **MP** "formad"/"genererad" derivata, **"MP-DERIVATA"**, har även som målsättning att, via en atomär variant av s k **"tipping point"** uppnå **BALANS** på metafysisk nivå. **MEDVETANDET** inkl det undflyende **"jaget"** beskrivs via av **MP** förorsakad **"polarisation"** och därav beroende **SPEGLING**.

KONCEPTET presenterar förklaring/beskrivning till begreppet **FÖRÄNDRING** inkl **RUM** och **TID**, utgående från ovannämnda referensberoende principer och därav följande balansresonemang, i form av **VÄXELVERKAN**. Växelverkan beskrivs därvid som **ÖMSESIDIG** referensberoende komplex skalär differens, inom ramen för ett hierarkiskt och komplext Grundstatus, **G**. Härvid tillämpade unika principer (**DRP** och **MP**), tar avstamp från, och baseras på, förutsättning givna av relationen mellan de atomära begreppen **EXISTENS** och **DUALITET**. **MP**-referensberoendet medför att växelverkan ömsesidigt omfattar och tillämpar olika stora **SKALFAKTORER** för erhållande av **BALANS**. Koncept tillämpar därvid ömsesidigt **SKALÄR CIRKULÄR SYMMETRI** och skilda typer av **REFERENSER**, innefattande **EULERS** formel, och **REFERENS**-principerna **DRP** och **MP**.

MP leder således till att definitionen av det atomära begreppet **TID** ej är absolut till sin natur, vilket rubbar förutsättningarna för hur begreppet **RELATIVITET** enligt konceptet bör tolkas.

VÄXELVERKAN inkl **DRP** och **MP** har en dominerande roll vid förklaring av konceptet. **MP** maskerar sin egenstruktur, vilket innebär en typ av **"SPEGLANDE" POLARISERING**, och ger därvid upphov till skalärt beroende **REFERENS-FÖRSKJUTNINGS-EFFEKT**. Maskeringen gäller generellt på olika nivåer alltså även universum/**G** i stort, inkl speglingseffekten. Förskjutningseffekten beskrivs som en typ av **MP** förorsakad perspektivberoende **SPEGLING**, som ur **MP**-perspektiv något kreativt kan liknas vid multi-komplexa **"wobblande" differensytor**. Det är via dessa perspektivberoende/reaktans-beroende "ytor" som **OBALANSER** på fältnivå, mellan kommunicerande atomer, balanseras via skalfaktorberoende **"balans-flöden"** i relation **G**, beskrivet här via växelverkan, **VXV**.

Det är **SKF**-förskjutningseffekten mellan de wobblande" differensytorna som ger kvadrering, vilket atomärt bl a återspeglas i $e=mc^2$ och gravitationen där kraften följer en invers kvadrat-lag. De atomära begreppen **RUM** och **TID** och därav följande **FÖRÄNDRING**, är enligt konceptet bl a funktion av referensförskjutning inkl därav beroende skalfaktor-differenser, och vice versa. Med stöd av detta ifrågasätts i vissa avseenden tolkningen av Einsteins Speciella Relativitetsteori. Konceptet inkluderar/innefattar utöver verkligheten de metafysiska balans-samband som återfinns "bortom" verkligheten.

OBALANSER på fältnivå, mellan kommunicerande atomer, neutraliseras/balanseras (i atomärt perspektiv) via "balans-flöden" i **G**, beskrivet här som **VÄXELVERKAN**, **VXV**. **VÄXELVERKAN** ingår som en **REFERENSBEROENDE** viktig metafysiskt baserad komplex kommunikations-modell i konceptets förklaring av hur medvetandet/"jaget" förnimmer verkligheten. Balansresonemanget inkluderar därvid effekter/samband med koppling till hyperboliska funktioner. **VÄXELVERKAN** kan ses som en inledande preliminär dellösning till frågor rörande **Citat B**.

Följande Citat taget från kapitel 13, **VÄXELVERKAN**, ger en antydning om vad **VXV** inkluderar. Ett försök till enklare principiell förklaring till **VÄXELVERKAN**, baserat på vardagliga begrepp, kan beskrivas principiellt som en analogi-modell, som ej gör anspråk på att vara komplett. Modellen beskriver "kommunikationen" mellan atom **A** och **B**, bestående av "kulor" som simulerar fältkoncentrationer. Vi benämner atomerna **A** och **B**, och tänker oss att de genererar fält. Fälten interfererar med varandra och bildar strukturella mönster i **G** av "förtätning" (kontraktion) och "förtunning" (expansion), liknande kulor.

A och **B** "upplever" individuellt olika mönster/perspektiv p g a deras individuella **MP**-förankringar. När kulorna kolliderar med varandra deformeras de momentant. Deformationsprocessen kan betraktas som en komplex transformeringsprocess där kula **A**, i kollisionsogonblicket, överför såväl rörelse som moment, i komplex form, till kula **B**, och vice versa. Transformeringsprocessen refererar till minst två referenser/förankringar vilket är kännetecknande för **DRP**.

Transformeringsprocessen vid kollision beskrivs ur olika **REFERENSBEROENDE** perspektiv, vars **SKALFAKTORER** likaså alltså är referensberoende.

Betraktas "kollisionen" som en kontakt mellan kulorna **A** och **B** kan denna kontakt liknas vid en **REFERENS**-beroende **SERIE-RESONANS**-krets vars impedans går mot noll i kontaktögonblicket. När kulorna **A** och **B** kolliderar förändras reaktanserna som funktion av aktuella **MP**-referenser vilket möjliggör referensberoende skift mellan serie-resonans och parallell-resonans.

Resultatet innebär att **A** och **B** förnimmer varandra som funktion av **RELATION** mellan referens- och skalfaktor-beroende resonanstyperna serie-resonans och parallell-resonans.

Begrepp som t ex **TID** är konsekvens av **DIFFERENS** mellan **SKALFAKTOER** i relationen.

Deformationsprocessen förekommer således i minst **TVÅ SKEPNADER** p g a de individuella förankringarna. Deformationsprocessen är m a o **ÖMSESIDIG** till sin natur.

I kapitel 7 beskriven **RESONANS** används alltså som funktion av olika referensberoenden och därav beroende skalfaktorer för att förklara/beskriva processen.

DRP och **MP** har dominerande roller vid förklaring av konceptet. **MP** maskerar/döljer sin egenstruktur, vilket i atomärt perspektiv innebär en typ av **"SPEGLANDE" POLARISERING**. Polariseringsen är funktion/beroende av kombination av atomens struktur och grundstatus, **G**. **SPEGLINGEN** har sin grund i både **MASKERING** och ett mer filosofiskt resonemang utmynnande i att förändring förutsätter, **relation** mellan de atomära begreppen **EXISTENS** och **DUALITET**.

Det som inledningsvis kan vara svårt att direkt inse är kopplingen mellan ett **HIERARKISKT Grundstatus, G**, och begreppen **EXISTENS** och **DUALITET**. Transformeringsprocessen mellan kulorna förutsätter av dessa orsaker tillgång till Grundstatus, **G**, som ingår i processen, vilket i förlängningen påverkar hur relativitetsteorin, **ESR**, bör tolkas.

Uppfinningen och ingående patentkrav beskrivs som att minst en av dessa nämnda principer, direkt och/eller indirekt, tillämpas i anordning, innefattande metafysiskt baserat samband, t ex innefattat i atomär modell ingående i datorprogram eller liknande.

Inledningen är så här långt tänkt som en översiktlig rambeskrivning av konceptet. Ber om overseende med att texten (p g a kopplingen/korsberoendet mellan aktuella principer) innehåller ett flertal upprepningar. I efterföljande kapitel ges mer utförligare kommentarer.

2 FÖRUTSÄTTNINGAR

Av litteraturen att döma förefaller det vara många som anser sig behärska och förstå universum baserat på rent matematiska resonemang. Det konceptet försöker redovisa via inledande citat är att rent matematiska förklaringar och/eller bevis är otillräckliga i basala sammanhang.

MOTIVET till konceptet sammanfattats i de två inledande citaten, **Citat A** och **Citat B**, och de följdfrågor dessa citat föranleder. Notera att frågorna saknas trovärdiga svar i litteraturen. Konceptet i dess nuvarande form ger förslag på svar till frågor rörande **Citat A**. De frågor **Citat B** föranleder är planerade att kommenteras i en kommande patentansökan. En följdfråga till citaten, som saknar grundläggande svar rör universums tillblivelse och existens.

MATEMATIKENS REGELVERK bygger på de begrepp och storheter som kännetecknar den förnimbara verkligheten och dess egenskaper, vilket enligt konceptet utgör en begränsande svaghet vid rent matematiska resonemang.

Påståendet att **"fysik är enbart matematik"** kan alltså ifrågasättas.

Att hävda, att universum kan beskrivas enbart baserat på matematik är av det skälet ej trovärdigt. Konceptet kompletterar matematikens regelverk med här nämnda principer. Konceptet ger därmed stöd åt påståendet att, **"Verkligheten innehåller sanningar som inte enbart kan härledas ur något algoritmiskt system", Det krävs en djupare, icke-algoritmisk förståelse.**

TID multiplicerad med ljushastigheten, **c**, har samma dimension som längdkoordinaterna, och kan därför betraktas/uppfattas som en fiktiv **"FJÄRDE DIMENSION"**. Denna beskrivning är standard vid beskrivning av Einsteins Speciella Relativitetsteori, **ESR**.

RUMTID är ett begrepp, och matematiskt betraktelsesätt, som kombinerar **RUM** och **TID** till ett kontinuum. I sin enklaste form utgår den från ett euklidiskt rum med tre rumsdimensioner, och lägger till tiden som en **"fjärde dimension"**.

Tillsammans bildar de en mångfald som i litteraturen går under namnet **Minkowskirummet**. Till skillnad från vanligt euklidiskt rum, där avståndet är $d^2 = \Delta x^2 + \Delta y^2 + \Delta z^2$ kännetecknas Minkowskirummet (rumtidsintervallet) av sambandet $s^2 = c^2 \Delta t^2 - \Delta x^2 - \Delta y^2 - \Delta z^2$

Begrundas dessa samband inses att det finns tydliga likheter med konceptets budskap.

Delta-konceptet kan därför ses som ett tänkbart alternativ till Minkowskirummet.

Det som skiljer resonemangen åt förefaller vara att Minkowskirummet till skillnad mot konceptet inte förklarar **VARFÖR** det förhåller sig så som ovanstående matematiska samband förespeglar.

Minkowskirummet beskriver ett **"rumtidsintervall"** utgående från ljushastigheten **c**.

Det i sammanhanget fundamentala begreppet **TID** är här vare sig beskrivet eller definierat.

Följande exempel är ej heller definierade,

- Relationen till **G**.
- Referensberoenden.
- Ömsesidig ("ortogonal") växelverkan.
- Ömsesidig komplex dubbelrotation.
- Kantringskriteriet.

Att formulera en grundhypotes inom fysiken baserat på vardagliga begrepp och storheter, utan att fullt ut bemästra inledande **Citat A** och **B**, samt vad medvetandet representerar, är av logiska orsaker sannolikt ett oöverstigligt problem.

OBSERVERA därför att oavsett vad som utgör **BÄRANDE GRUNDHYPOTES** så krävs det något som det som hävdas **REFERERAR** till. Den motiverade frågan konceptet ställer, med anledning av detta, är om det förekommer någon sådan referens i universum?

Såvitt jag erfarit har ingen trovärdigt presenterat en sådan övergripande referens !

För att förtydliga problematiken inför konceptet begreppet **RELATIV REFERENS**.

Bakomliggande princip är till sin natur enkel och kan beskrivas med hjälp av en analogi.

Analogin antyder även vad som här avses med begreppet "polarisation" citat,
"MASKERINGSPRINCIPEN, MP, ger upphov till en typ av komplex POLARISATIONSEFFEKT i/relativt G, att likna vid "sidställning"/"förskjutning".
MEDVETANDET inkl det undflyende **"jaget"** beskrivs via denna av **MP** förorsakade polarisation."

Vi tänker oss att person **A** befinner sig på en flotte, som flyter med strömmen på en lugn flod. Den strömmande floden symboliserar det komplexa Grundstatus, **G**.
A, märker inte att vattnet strömmar och förflyttar flotten medströms (positiv riktning, +).
 Däremot märker **A** att stränderna kring floden rör sig uppströms (negativ riktning, -).
 En person, **B**, står på stranden, men inte heller **B** ser att floden rör sig, men ser att **A** och flotten rör sig medströms. **A** och **B** förnimmar således olika rörelse-riktningar symboliserat matematiskt med skilda tecken, + respektive -, där tecknet därutöver (A resp B) är referensberoende.
 Ett sammanfattande/övergripande **MEDELVÄRDE** för dessa referensberoende samband, som tillämpas i konceptet, innefattar $\sqrt{(+1 \cdot -1)} = \pm j$, m a o den imaginära enheten (även betecknad i). Detta komplex beskrivna medelvärde ("imaginära navet") kan ses som en typ av **"ETER"**.
 Kännetecknande för medelvärdet är att det både kan vara positivt (+) och negativt (-).
 Tecknet är **REFERENSBEROENDE**, och därutöver beroende av flodens/strömmens **RIKTNING** !
 Den **BALANSERANDE SPEGLING** som omnämns senare i texten härrör från detta.

Orsaken till att **A** och **B** förnimmar skilda rörelse-riktningar är den **DOLDA** strömmen/etern. Så vilken rörelse/riktning är det som skall prioriteras och anses gälla, **A**:s eller **B**:s uppfattning ? Hur rörelsen definieras avgörs av om flotten alternativt stranden väljs som **REFERENS**. Det går således inte att besvara frågan på ett korrekt sätt utan tillgång till en **REFERENS**. Konceptet använder sig av både flotten och stranden som "sekundär" referens, överlagrad den "primära" referensen, bestående av den **DOLDA** strömmen inkl strömmens rörelse-riktningar.

SFÄREN och dess **YTA** (Sfärens yta: $4\pi r^2$) utgör exempel på form/struktur som uppfyller såväl symmetrikravet som den kvadratiske relationen. Vid förändrad skala ändras således sfärens yta kvadratisk som funktion av radien **r**. För komplex balansering av sfären och dess varierande skalfaktor tillämpar konceptet som följd av skilda referenser sfärens "speglade" invertering. Med detta som avstamp beskriver konceptet via redovisade principer hur komplex **BALANS** erhålls, och ligger till grund för, och formar, den förnimbara verkligheten.

För att inom en begränsad tidsram tillgodogöra sig innehållet i konceptet, och resonemang som förs, är det fördelaktigt att, utöver grundläggande matematik i kapitel 4, även ha viss elementär kunskap ang bakomliggande grund och syfte, refererande till bl a följande punkter.

- Naturkonstanter (ϵ_0 och μ_0)
- Imaginära begreppet (" i " = " j " = $\pm\sqrt{-1}$)
- Eulers tal, **e** ($e = \lim(1 + 1/n)^n \quad n \rightarrow \infty$, balansförutsättning)
- Eulers formel ($e^{j\varphi} = +\cos \varphi + j \sin \varphi$, oberoende av skalfaktor)
- Hyperboliska funktioner
- Elektromagnetiska fält (Maxwells ekvationer, t ex $d\Phi/dt = -e$)
- Resonans (Elektrisk serie- resp. parallell resonans)
- Fält samband ($\omega = 2\pi f$ $e^{j\omega t} = e^{j2\pi f t}$)

EULERS och **MAXWELLS** ekvationer utgör förutsättningar och grund för konceptet. Konceptet beskriver via **BALANSKRITERIET**, $2\Delta\Phi$ hur sambandet $-e = d\Phi/dt$ är **REFERENS-BEROENDE**, och hur detta referensberoende, med stöd av **Eulers** formel, formar i konceptet tillämpade principer. **DRP** och **MP** är exempel på sådana principer.

En för konceptets utformning viktig vägvisare och förutsättning har varit **Maxwells** ekvationer. Ekvationerna har koppling till de **"tänjningar"** som i texten benämns **DUBBEL-ROT** (inkl dubbla vinkeln, 2φ). De reversibla "tänjningar" som **BALANSKRITERIET**, $2\Delta\Phi$ och **DUBBEL-ROT** baseras på, överensstämmer med sambandet $-e = d\Phi/dt$. Detta kan formuleras som att $-e$ här är att betrakta som den referens- och tids-beroende "flödes-tänjnings-potential" som tillsammans med sin egen **SPEGLING** via **MP**, och **NATURKONSTANTERNA**, ϵ_0 och μ_0 , utgör grund för balansresonemanget konceptet vilar på.

Det bör poängteras att både **REFERENS** och **TID**, i litteraturen saknar trovärdig basal förankring.

3 MEDVETANDET ("JAGET")

DELTA-KONCEPTET är tänkt och skrivet, för att vara hemmahörande i gränslandet mellan filosofi och naturvetenskap, med tonvikt på existentiella frågeställningar, och abstrakt metafysik.

Konceptet ifrågasätter via de inledande citaten, om vår av medvetande och vetenskap formulerade och manifesterade "atomära" materialistiska världsbild och verklighet, kvalitativt har den basala förankring som gör den trovärdig och lämplig som grund för vetenskapen inkl dess "evidens-krav". När "vetenskapen" kräver evidens för att något som hävdas skall få skall vara kvalificerat att betraktas som vetenskap bör det således betonas att vetenskapen i sin nuvarande form helt saknar den mest grundläggande/djupliggande basala kunskapen om det som hävdas. Krasst uttryckt förefaller det förhålla sig så att slutsatsen av **Citat B** utmynnar i att **INGEN** vet !

Utgångspunkt för förda resonemang är bejakandet av att livet är ett mysterium, och att konceptet inte gör anspråk på att ha de slutgiltiga svaren på frågorna som ställs, utan snarare att personligen få bekräftat att livets stora, till sin karaktär mer fundamentala frågor, med stor sannolikhet ligger utanför vetenskapens kompetensområde, och att så framgent sannolikt kommer att förbli.

MEDVETANDET inkl det undflyende "**jaget**" beskrivs principiellt i konceptet via de unika referensberoende principerna **DRP** och **MP** förorsakad polarisationseffekt. Dessa principer ger ej hela bilden, utan skall betraktas som atomära modeller för det abstrakta.

Den i grunden existentiella frågeställningen om vad det mänskliga "**jaget**" representerar, har sysselsatt och fascinerat mänskligheten inkl filosofer i tusentals år, och fortsatt med oförminskat intresse in i vår tid. De sökta svaren lyser dock fortfarande med sin frånvaro, därav **Citat B**. Synen på medvetandet ur ett historiskt perspektiv ges översiktligt av följande,

ARISTOTELES menade att det endast finns en enda värld, som vi kan filosofera om/över, och att det är den värld vi lever i, och har erfarenhet av. Detta påstående motsägs av föreliggande konceptet.

PLATONs inskription ovanför dörren till sin akademi, "Må ingen komma in här som är okunnig i matematik" ger i jämförelse med Aristoteles en något annorlunda bild av synen på verkligheten. Lägg till detta uppfattningen "men så finns det en annan värld, som inte har sin existens i tid och rum, som inte är tillgänglig för våra sinnen, och där det råder fullkomlighet och fulländad ordning".

Instämmer i detta, det är imponerande, Platon inser det väsentliga, men uppfattar det som att Platon inte förmår förklara varför det förhåller sig så som han hävdar. Konceptet redogör för matematikens begränsningar. Matematik är ett utmärkt hjälpmedel men klarar ej isolerat av att på egen hand förklara det basala, utan behöver kompletteras med principer.

KANT är förmodligen den filosof vars slutsatser ligger närmast konceptets. Kant ansåg att vi inte kan nå åt tinget i sig, vilket överensstämmer med konceptets slutsatser. Med andra ord, den objektiva verkligheten är för oss oåtkomlig (= "bortom vår förnimbara verklighet"). Han menade att vi ständigt bär på ett par begreppsliga glasögon (= MP och DRP) som tolkar världen på ett speciellt sätt. Detta kan betraktas/beskrivas som en typ av "begrepps-konvertering".

-. -

Den inledande frågan som konceptet ställer är, Vad kännetecknar medvetandet, "**Jaget**" ? Den verklighet vi som mänskliga varelser förnimmer beskrivs som funktion av **TID** och **RUM**. Det innebär att vi själva och **ALLT** i vår verklighet är beroende av begreppen **TID** och **RUM**. Så vad är problemet ? Svaret är att **INGEN** ännu kunna presentera en trovärdig förklaring till vad **TID** och **RUM** representerar. Personligen tolkar jag detta faktum som att såväl medvetandet, verkligheten som vetenskapen saknar egentlig basal förklaring "när korten synas". Konsekvensen blir att det kanske är omöjligt att motbevisa att verkligheten är en illusion. För att frigöra sig från denna låsning och få tillgång till en mer "högupplöst" bild, använder sig konceptet av **METAFYSIK**.

-. -

Den i grunden existentiella frågeställningen om vad det mänskliga "**jaget**" representerar, har sysselsatt och fascinerat mänskligheten inkl filosofer i tusentals år, och fortsatt med oförminskat intresse in i vår tid. De sökta svaren lyser dock fortfarande med sin frånvaro, därav **Citat B**. Människans medvetande antas inom forskningen lokaliserat till vår hjärna, och genereras via komplicerade och komplexa elektrokemiska processer, i vilka information från våra sinnen lagras och bearbetas. Det rör sig om multisensoriska områden i hjärnbarken, t ex i pannloben och i hjässloben, som bl a integrerar signaler från olika känslosystem, som syn, hud, muskler och balansorgan.

Det är den förnimbara verklighetens begrepp och storheter som forskningen använder sig av, vilket enligt konceptet utgör en begränsning, som bifogade figurer bekräftar. Som exempel har under senare tid experimentellt inriktade neuroforskare försökt börja undersöka det mänskliga medvetandets väsen inkl det undflyende "**jaget**". Denna forskning förefaller samstämmigt enligt facklitteraturen i första hand inriktad på hjärnan ur ett atomärt verklighetsperspektiv, utan egentlig påvisbar koppling till universum och de komplexa reella och imaginära strukturella fältsamband konceptet hävdar och beskriver.

Vad nämnda signaler och elektrokemiska processer har för basal grund på fältnivå är det ingen, såvitt jag känner till, som ännu har kunnat förklara. Det som hävdas handlar uppenbart om atomära verklighetsbeskrivningar vi själva/medvetandet är delaktiga i formandet av, fjärran från förväntade svar på inledande **Citat A** och **Citat B**.

Trots alla braskande rubriker genom åren om förväntade närliggande vetenskapliga genombrott, har alltså någon bra förklaring på vad "**jaget**" representerar, och dess mekanismer, ännu inte presenterats. **Den krassa slutsatsen förefaller vara att ingen vet !**

Inledningsvis nämnda formuleringar/citat, **Citat A** och **Citat B**, kan ses som en sammanfattning och bekräftelse på hur bristfällig vår kunskap om medvetandet inkl jaget fortfarande är.

Föreliggande koncept redovisar bakgrund och svar på frågor föranledda av **Citat A**.

Medvetandet är hemmahörande inom ramen för **Citat B**, och kommer enligt konceptets målsättning att kommenteras mer utförligt senare.

Kännetecknande för vad som avses med **MEDVETANDE**, och till medvetandet refererande **FÖRNUMMELSE**, är det verklighetsbaserade begreppet **TID**, syftande på "**FÖRÄNDRING**".

Förenklat kännetecknas medvetandet således av att vara en funktion av tid, med drag av matematikens begrepp **DERIVATA**.

Det anmärkningsvärda och överraskande visade sig här vara att ingen tillfrågad har kunnat presentera en trovärdig förklaring till vad **TID** är/representerar, trots dess exceptionellt viktiga roll i detta sammanhang. När **TID** i enlighet med **Citat A** saknar förklaring, saknas i princip även den **FUNDAMENTALA GRUNDEN** till förklaring av vår verklighet inkl natur och egenskaper.

Konceptet redovisar, med anledning av detta och **Citat A**, utförlig förklaring av begreppet **TID**.

Förändring som begrepp förutsätter/kräver något som förändringen **REFERERAR** till.

Generellt krävs, oavsett vad som hävdas, en trovärdig fundamental grund som **REFERENS**.

Av det skälet söks svaret på frågan, **VAD UTGÖR MEDVETANDETS REFERENS ?**

En absolut förutsättning för att besvara denna fråga är att förklara vad som avses med **EXISTERA**.

EXISTENS kännetecknas enligt konceptet av att via en unik **Maskerings-Principen**, **MP**,

ur atomärt verklighetsperspektiv på fältnivå, i någon form, uppfattas som **OBALANS**.

Det är här den individuella **MP**-förankringen kommer in i bilden.

DELTA-KONCEPTET utgår, ur ett atomärt verklighetsperspektiv, från ett **SKALÄRT** balansresonemang baserat på över- respektive under-skott i ett abstrakt **Grundtillstånd**, **G**. Den tillämpade principen för **VÄXELVERKAN**, **VXV** (som ligger till grund för medvetandet och vår verklighet) eftersträvar att neutralisera/balansera obalans i grundtillståndet, **G**. Obalans kan ses som koncentrationsavvikelser från **G**:s neutralstatus.

Konceptet beskriver, utgående från detta komplexa balansresonemang på fältnivå, baserat på bl a att **MEDVETANDET (+)** strukturellt har **MOTSATT TECKEN** relativt **VERKLIGHETEN (-)**, och Eulers formel, hur referensen ifråga, ur vårt verklighetsperspektiv, är komplex till sin natur.

Referensen kan här betraktas som en kombination av reellt och imaginär, där det imaginära har koppling till fält samband som sträcker sig bortom den etablerade uppfattningen att medvetandet till sin funktion enbart är lokaliserat till vår atomära mänskliga hjärna. Vad som historiskt format medvetandets referens, ur ett verklighetsperspektiv, kan kortfattat beskrivas enligt följande.

UNIVERSUM, kan ur vårt mänskliga verklighetsperspektiv, betraktas som en dynamisk komplex fältprocess, som befinner sig i kontinuerlig förändring, i relation till vår position i världsalltet.

Tillgång till begreppet **TID** är en förutsättning för denna process.

Det anmärkningsvärda här är att begreppet **TID** i litteraturen saknar trovärdig basal förklaring.

Det tyder på mänsklig hybris, när vetenskapen ger sken av att förstå universum.

Den geologiska tidsskalan för denna process sträcker sig från planetens bildande för drygt 4,5 miljarder år sedan, fram till nutid. Våra liv i sin nuvarande skepnad och status har därigenom en vidsträckt förankring långt utanför/bortom vår förnimbara reella verklighet. Vill vi försöka bilda oss en uppfattning om varför mänskligheten befinner sig i nuvarande situation, behöver vi därför lyfta blicken, och konstatera att planeten Tellus liksom livets betingelser har genomgått och genomgår ständig förändring/anpassning inkl ömsesidigt beroende av komplexa relationen till ett enormt universum vars egenskaper till vissa delar är dolda för oss.

Universum kan därigenom betraktas som "**mastern**" som format medvetandet !

LIVET, så som vi förnimmer det, förutsätter **TID** (förändring) och har förenklat till uppgift att vara bärare av, och via successiva strukturella anpassningar till rådande förhållanden bibehålla, för livets fortlevnad/existens kännetecknande nödvändiga egenskaper, trots dessa av universum beroende förändringar. Livet som strukturellt fenomen skulle eventuellt kunna liknas vid en struktur med egenskap att förnimma sig själv i kombination och korrelation med sin ackumulerade/lagrade historiska bakgrund. Varför, och "**vems ärenden vi därmed går**" är för oss obekant.

De successiva anpassningarna sker med viss eftersläpning/fördröjning, vilket medför att mänsklighetens kännetecken och egenskaper i stort refererar och härrör från svunna tiders förutsättningar och påverkan. Eftersläpningen medför att mänskligheten ur anpassningshänseende alltid, p g a fördröjningen, befinner sig i ett missanpassat förhållande till sin omgivning.

En följd av behovet av successiva strukturella anpassningar är att livet är ändligt, vilket leder till krav på att livets reproduktion upprepas cykliskt. Sammantaget innebär detta en typ av reglerfunktion vars stabilitet kan haverera om förutsättningarna ändras för snabbt.

DISKREPANS/MISSANPASSNING får m a o inte bli för stor över tid, då detta stör reglermekanismen.

För detta krävs rimligen att de strukturella samband som formar livet är optimala och i balans.

EVOLUTIONEN, så som den beskrivs här, kan betraktas som en för liv nödvändig kontinuerligt pågående anpassning till dessa för jorden rådande successivt förändrade förutsättningar och levnadsbetingelser. Detta kan även uttryckas som att evolutionen i kombination med tidsaxel fungerar som ett optimerande anpassnings-filter för begreppet liv, i en komplex och föränderlig omgivning. Evolutionär utveckling innebär alltså att levande organismers egenskaper inkl medvetande förändras från en form till en annan, med bättre förutsättningar, under generationernas gång, beroende av detta evolutionära "optimeringsfilter", men även via skenbart slumpvisa förändringar och mutationer, överlagrat minnes-koppling bakåt i tid.

Evolutionen har sannolikt enbart som syfte att över tid anpassa och säkerställa livsformen till rådande förändringsstatus utefter en tidsaxel. För detta krävs att anpassbarheten är stor och flexibel, för att leva upp till de krav "livet" ställer, samtidigt som vissa balansegenskaper ej får överskridas. För att detta ska vara möjligt får "arvet" (DNA) inte vara för stabilt, utan måste kunna förändras bl a via mutationer.

Evolutionen "testar" m a o kontinuerligt olika kombinationers överlevnadsmöjligheter "i samråd med universum", via mutationer. Ur ett evolutionärt perspektiv är människan alltså utrustad med egenskaper av "eftersläpande" typ, anpassade för att föra livet vidare i en svunnen miljö.

Så långt beskrivet, i detta första steg, anges vad som historiskt format medvetandets referens ur ett verklighetsperspektiv. Detta är enbart den på **TID** baserade verklighetsbaserade sidan av myntet, där begreppet **TID**, säkert till mångas förvåning, helt saknar förklaring.

VIKTIGT att notera är att medvetandet och dess funktion, ur ett mänskligt verklighetsperspektiv, är ett **SJÄLVGENERERAT** fenomen där begreppet **TID** i litteraturen saknar trovärdig basal förklaring.

Förnimmelse/Upplevelse

Begreppen verklighet och förnimmelse/upplevelse hör intimt samman.

Det som ofta förbises är att förnimmelsen inkl vi själva som fysiska individer, beskrivs med hjälp av begrepp, som verkligheten och **vi själva är delaktiga i forandet av**. Det innebär att bakgrunden till förnimmelsen i slutänden, bl a även p g a **Citat A** och **Citat B**, kan visa sig vara ej beskrivbar via våra atomära begrepp, utan av principiella skäl ligger utom räckhåll för oss.

Att formulera en **grundhypotes** inom fysiken baserat på vardagliga begrepp och storheter, utan att fullt ut bemästra de inledande **Citat A** och **B**, samt vad medvetandet representerar, är sannolikt omöjligt. **OBSERVERA** därför att oavsett vad som anges som **BÄRANDE GRUNDHYPOTES** så krävs det något som det som hävdas **REFERERAR** till !

G, **DRP**, **MP** och **ATOMEN** utgör förutsättningar för beskriven **VÄXELVERKAN**, som i sin tur utgör förutsättning för begreppet **TID**. Vid närvaro av **TID** har medvetandet/"jaget" och dess förnimmelse som funktion av **G** och växelverkan, **VXV**, tillgång till **MINNE** på metafysisk nivå. Minnesfunktionen är sannolikt av avgörande betydelse som ingrediens i "jagets" tillkomst. Jaget har alltså en p g a **MP** unik **REFERENS** i form av minnet, ett minne som härrör från både dåtid och nutid. I förlängningen är vi av här beskrivna skäl "uppkopplade" gentemot universum. **MEDVETANDET**/Jaget förutsätter m a o närvaro av det via **MP** genererade fenomenet **TID** !

FÖRNIMMELSEN är funktion av **REFERENSENS** strukturella **KOMPLEXITETSNIVÅ**, och kan av den orsaken liknas vid en, via referensens komplexitetsnivå, beroende **TOLKNING**. Olika komplexitetsnivåer banar väg för det som benämns "**perspektivgränsöverskridande**". Konceptets slutsats kan därigenom tolkas som att förnimmelsen ur atomärt perspektiv kan beskrivas som en typ av selektiv referensberoende illusion, "bakom" vilket jaget har sin hemvist. Det innebär rimligen att "**jaget**" inte är beskrivbart i enbart atomära termer. Vår/jagets förnimbara verklighet, "rumtiden", inkl storheter, baseras enligt konceptet, på nämnda referensberoende illusion/tolkning, som kännetecknas av de atomära begreppen **RUM** och **TID**.

-. -

Ett till synes rimligt antagande är att en förutsättning för förnimmelse, inom ramen för vår verklighet, är att det finns något som i viss bemärkelse existerar relativt något, och besitter egenskap/förmåga att förnimma. En konsekvens av detta bör vara att förnimmelsen till sin natur i någon form är beroende av denna egenskap/förmåga.

Av det skälet ställs i konceptet frågan, **VAD UTGÖR MEDVETANDETS REFERENS ?**

Saknas svar på frågan går det inte att trovärdigt hävda att verkligheten inkl universum utgör den absoluta sanningen. Det blir då svårt att motbevisa att förnimmelsen är en typ av **ILLUSION**.

Mot bakgrund av ovan förda resonemang inrymmer medvetandet hisnande filosofiska perspektiv, med många dimensioner och bottenar. Vad som är hönan respektive ägget går ej att säga enkelt. Religioner av skilda slag är t ex något som människan genom årtusendena formulerat, bl a utifrån sägner, och som makthavare har missbrukat och använt som ett redskap i sin maktutövning, t ex för att upprätthålla makten och rättfärdiga sitt handlande.

Ateister hämtar till övervägande del sina argument genom att citera religiösa skrifter.

Kardinalfelet man därvid gör sig skyldig till är att man i sin argumentering reservationslöst, utan motivering, begränsar sig till användande av våra mänskliga begrepp och storheter.

-. -

Här fört resonemang bygger på antagandet att medvetandet, och den verklighet den förespeglar oss, i vår mänskliga tappning, är en effekt av atomens struktur. Såväl matematikens regelverk som fysiken, i den form vi känner den, är i grunden förbundna med atomens struktur.

Verkligheten är som konsekvens av detta, och bl a bifogade figurer m a o **SELEKTIV** och **BEGRÄNSAD** till sin natur ! **UNIVERSUM** är av den orsaken rimligen något långt mer och annorlunda än vi har förmåga att föreställa oss.

Människans medvetande antas inom forskningen lokaliserat till vår hjärna, och genereras via komplicerade och komplexa elektrokemiska processer, i vilka information från våra sinnen lagras och bearbetas. Det rör sig om multisensoriska områden i hjärnbarken, t ex i pannloben och i hjässloben, som bl a integrerar signaler från olika känslosystem, som syn, hud, muskler och balansorgan.

Inledande frågor som konceptet ställer utöver citaten är,

- Vad kännetecknar medvetandet, "Jaget" ?
- Vad utgör medvetandets referens ?

Den verklighet vi som mänskliga varelser förnimmer beskrivs som funktion av **TID** och **RUM**. Det innebär att vi själva, och **ALLT** i vår verklighet, är beroende av begreppen **TID** och **RUM**. För att trovärdigt kunna göra anspråk på att förstå och behärska vad universum representerar krävs således att de atomära begreppen **TID** och **RUM** ges en trovärdig förklaring och definition.

INGEN har ännu kunna presentera en trovärdig förklaring till vad **TID** och **RUM** representerar. Personligen tolkar jag detta faktum som att såväl medvetandet, verkligheten som vetenskapen saknar egentlig basal förklaring "när korten mer närgånget synas". Konsekvensen blir att det kanske är omöjligt att motbevisa att verkligheten är en illusion. För att frigöra sig från denna låsning och få tillgång till en mer "högupplöst" bild, använder sig konceptet av **METAFYSIK**. Som konsekvens av att metafysik tillämpas kan de atomära begreppen **TID** och **RUM** förklaras via bl a **REFERENSBEROENDE SKALÄR DIFFERENS**.

4 FUNDAMENTALA KONSTANTER

Inom vetenskapen förekommer och tillämpas några i sammanhanget grundläggande konstanter. Hit hör t ex naturkonstanterna ϵ_0 och μ_0 , gravitationskonstanten och ljushastigheten, c .

Konstanterna har fått sina namn p g a att de är konstanta, och oföränderliga i tid och rum.

Inom vetenskapen är en fysikalisk naturkonstant m a o ett oföränderligt/konstant numeriskt tal, som anger ett definierat matematiskt samband t ex relation. Naturkonstanternas värden är beroende av varandra och förväntas härledas ur en ännu ej upptäckt fysikalisk princip, t ex en "teori om allt".

Enligt litteraturen anses dock vetenskapen befinna sig långt ifrån att ha funnit en sådan teori.

Konceptet lanserar hypotesen att vissa av konstanterna, p g a **MP**, kan betraktas som komplexa. Mot denna bakgrund, och för konceptets vidkommande, är följande punkter av extra intresse,

- **Matematikens regelverk**
- **Konstanternas bakgrund och/eller referens** (Citat A och Citat B)
- **Naturkonstanterna, ϵ_0 och μ_0**
- **Basen e**
- **Ljushastigheten, c**
- **Kantringskriteriet, $\pm j$** ("imaginära navet")
- **Eulers formel**
- **Maxwells ekvationer**

samt kombinationer av dessa, som varit vägledande i sökandet efter svar på aktuella frågor.

Att enbart tillämpa konstanterna är otillräckligt för att förstå konceptet. Det krävs även att den basala bakgrunden behärskas, inklusive vad som utgör **REFERENS**, samt förklaring av hur konstanterna samverkar inom ramen för **Eulers** och **Maxwells** ekvationer. Konceptet visar hur detta sedan sammantaget tillämpas i kombination med aktuella principer som **DRP** och **MP**. **DRP** och **MP** utgör således oundgängliga förutsättningar.

Elektriska fältets konstant: ϵ_0

Magnetiska fältets konstant: μ_0

De fundamentala naturkonstanterna ϵ_0 och μ_0 antyder enligt konceptet att universum är komplext **SYMMETRISKT** och **SKALÄRT** till sin natur, och har sin grund i minst två olika referensberoende **PERSPEKTIV**, inom ramen för i konceptet beskriven **växelverkan** inkl principerna , **MP** och **DRP**.

MaskeringsPrincipen, MP, utgör förutsättning för växelverkan mellan "kommunicerande" atomer. Det är **MP**:s maskering (döljande) som ger växelverkan dess ömsesidiga komplexa egenskaper. Maskeringen, **MP**, stipulerar därigenom även de grundläggande basala förutsättningarna för,

- Rum och Tid
- Ljusets hastighet, c
- Plancks konstant, h
- Basen e .

Patentansökan beskriver med hjälp av bl a **MaskeringsPrincipen, MP**, Naturkonstanterna, ϵ_0 och μ_0 , **Eulers** formel, och balanskriteriet, **2ΔØ**, inkl tillhörande Kantringskriterie, **A&R**, ("tipping point") hur det föreligger ett referensberoende inkl skalfaktorberoende fundamentalt atomärt **dolt** komplext balans-samband på fältnivå.

Balans-sambandet beskrivs i konceptet som skalär "ömsesidig" växelverkan, **vxv**.

Maskeringen, via **MP**, medför att konstanterna c och h ant kan ses som komplexa till sin natur.

VXV- kommunikation mellan atomer sker med den referensberoende fälthastigheten c .

Fälthastigheten/ljushastigheten, c , representerar som exempel relation erhållen via kvot.

$$1/\epsilon_0 \cdot 1/\mu_0 = 1 / \sqrt{\epsilon_0 \mu_0} = \pm c. \quad \text{Medelvärde: } \sqrt{(+c \cdot -c)} = \pm jc$$

Tecknen + och – representerar relativt varandra ömsesidigt motriktade/balansserande strukturer.

Den av konstanterna och ekvationerna stipulerade och tillämpade principen för **VÄXELVERKAN, VXV** eftersträvar att neutralisera/balansera obalans i grundtillståndet, **G**.

Obalans kan ses som koncentrationsavvikelser från **G**:s neutralstatus.

Överskott (+) och underskott (–) härrör från **STRUKTURELLA RELATIONER**, och refererar till **G**.

Obalansneutralisering kan här betraktas som en typ av via **DRP** och **MP** ömsesidigt referensberoende växelverkan-kommunikation atomer emellan.

NATURKONSTANTERNA, ϵ_0 och μ_0 inkl balansreglerande **Kantringskriterie**, ("tipping point"), utgör basal grund för **Grundstatus**, **G**, **Resonans**, och **Växelverkan**, **VXV**, beskrivna i efterföljande kapitel. Konstanterna ϵ_0 och μ_0 är enligt konceptet **REFERENSBEROENDE**.

FÄLTHASTIGHETEN, **c**, är konstant och representerar relationen/förhållandet mellan ϵ_0 och μ_0 . Verkligheten inkl fenomenen **RUM** och **TID** beskrivs utifrån bl a dessa konstanter och principer. Fälthastigheten, **c**, är inte en "hastighet" i vanlig/atomär bemärkelse, utan ett komplext skalärt metafysiskt relations-begrepp innefattande olika, via **MP**, strukturella **REFERENS**-perspektiv. Balans relativt individuella **MP**-förankringar kräver således två konstanter för att utifrån aktuella koncentrations-relationer (överskott och underskott) och referensförskjutning, beskriva **c**. **VXV** mellan + och - , innefattar alltså ingen vanlig atomär hastighet p g a involverade **SKF**.

PLANCKS konstant, **h**, ($\approx 6,6261 \cdot 10^{-34}$) är enligt konceptet en följd av **DRP**, **MP** och **SKF** beroende refererande till aktuell normerad växelverkan. Plancks konstant anger att energi/materia på mikro-nivå beter sig annorlunda än i vår makroskopiska värld. Den anses enligt litteraturen vara en av naturens byggstenar och definierar gränsen för hur små kvanta vi kan observera, vilket ligger till grund för hela vår förståelse av modern fysik. Enkelt uttryckt innebär kvanthypotesen att ökande totalenergi sker "**stegvist**" snarare än som en kontinuerlig process.

Det förekommer alltså inga "mellanvärden" i kvanthypotesen. Konceptet beskriver att det "stegvisa" är en skeneffekt p g a att hänsyn ej tas till den maskerade dolda struktur **MP** ger upphov till.

Plancks konstant, **h**, erhålls inom ramen för beskriven **BALANS/RESONANS**.

Balansen "regleras" med hjälp av **SKF**-relation, refererande till individuella **MP**-förankringar, Viktning inkluderar/sker, via **SKF**-variation, **2 π** – transformering !

Balanskravet, och invertering som **f(SKF)**, indikerar att minst två **ortogonala** strukturer är involverade i balanssambandet, **x** och **-1/x**. Relationen $x / -1/x = -x^2$.

BINOMIAL-TEOREMET ger approximativt att $\sqrt[3]{1 + (\Delta)^2} \approx 1 / \sqrt[3]{1 - (\Delta)^2}$ vid små värden på Δ , vilket sedan ligger till grund för fortsatt resonemang. **MP**:s erbjudna "**ömsesidiga**" perspektiv, kombinerade med **binomial-teoremet**, resulterar i komplex balans. Den ortonogalt baserade balansen innefattar således skalfaktorberoende dold "**självbalerande**" "**dubbel tänjning**" (**±ROT**). Detta kan uttryckas som att aktuella ortonogal balans därigenom indikerar förekomst av en dold "**spegling**". Denna av **MP** förorsakad perspektivberoende **SPEGLING**, inom ramen för vxv, kan ur **MP**-perspektiv liknas vid "**wobblande**" **differensytor** härrör från detta komplexa **G**. De saknade "mellanvärden" Plancks konstant förknippas med, elimineras enligt konceptet, sannolikt av dold struktur p g a självbalanserande "dubbel tänjning".

Processen är enligt konceptet även logisk och således att betrakta som **kontinuerlig** och **balanserad**, på metafysisk nivå, men ej i allt atomärt förnimbar. Även detta är logiskt p g a **MP**. Konceptet redovisar därigenom utifrån balanskravet en hypotetisk förklaring till de enligt kvanthypotesen uteblivna "mellanvärden", baserad på dold "självbalerande" "dubbel-tänjning". Då även den av maskeringen "dolda" strukturen skall beaktas är det således viktigt att här notera att maskeringen, via **MP**, ger konstanterna **c** och **h** komplex natur. Tolkningen av hur konstanterna enligt konceptet skall ske är beroende av detta.

BASEN/TALET, **e**, och dess egenskaper, i kombination med att de elektromagnetiska fälten beskrivs som teoretiska matematiska konstruktioner av komplex natur, innefattande basen **e**, fick för konceptets vidkommande **EULERS** formel i kombination med **MaskeringsPrincipen**, **MP**, att framstå som konceptets fundamentala vägvisare.

Från skilda **MP**-referensperspektiv härrörande strukturer interfererar därigenom med varandra, på komplex basis via Eulers formel inkl kombinationer. Detta medför att interferensen får karaktär av komplexa referensberoende "**skevande**" / "**wobblande**" obalans-differensytor.

Dessa perspektivberoende obalans-differensytor, **DIFF-YTA**, är bestämmande för "kopplings-faktor"/"konduktivitet" mellan växelverkande atomer, och utgör reglerterm för växelverkans obalansneutralisering. Styrkan hos "kopplings-faktorn" bestäms av att samtliga punkter på respektive **DIFF-YTA** står i enskild förbindelse med alla övriga punkter. Denna summaeffekt erhålls som **PRODUKT** mellan interfererande referensberoende/perspektivberoende ytor. Det är detta Maxwells ekvationer beskriver ur atomärt perspektiv.

5 MATEMATISKA SAMBAND

I den ursprungliga patentansökan beskrivs några för konceptet viktiga matematiska samband. Sambanden är välkända, varför endast de viktigaste kortfattat omnämns och kommenteras här. Det som skrivs om universum och fysik i allmänhet handlar i stor utsträckning om matematik. Har man kanske inte studerat matematik är det svårt, att förstå de resultat och slutsatser forskare vill göra gällande, när de reservationslös hävdar att "**universum är matematik**". För mig som intresserad ifrågasättande novis inom området, blev mot denna bakgrund, en intressant frågeställning om **Matematik utan förbehåll och reservationer är att lita på ?** Frågan blev inte mindre intressant efter att funderingarna kring medvetandet i kapitel 3 tagit form. Efter att ha begrundat frågeställningen, och att bakgrunden till matematikens regelverk gick att härleda till "förmimelse/upplevelse", blev slutsatsen att svaret sannolikt är nekande. Själv är jag ingen matematiker, utan en pensionerad båtbyggare, så ber om överseende om följande framställningen upplevs som svår att följa.

Matematik som atomärt verklighetsrelaterat begrepp är ett i sammanhanget elegant verktyg, men saknar ingredienser som omöjliggör förmåga att förstå universum på ett djupare plan. Matematikens **BEGRÄNSNING** kan uttryckas som att dess regelverk saknar basal **REFERENS**, och därigenom ej representerar någon **ABSOLUT** egenskap i relationen till **UNIVERSUM**. Konceptet kompletterar matematikens regelverk med nämnda principer. Konceptet ger därmed stöd åt påståendet att, "Verkligheten innehåller sanningar som inte enbart kan härledas ur något algoritmiskt system", *Det krävs en djupare, icke-algoritmisk förståelse.*

Bakgrunden till detta är att begreppen verklighet och förmimelse/upplevelse hör intimt samman. Av stor betydelse här och som ofta förbises är att förmimelsen inkl vi själva som fysiska individer, beskrivs med hjälp av begrepp, som verkligheten och **vi själva är delaktiga i formandet av**. Det innebär att bakgrunden till förmimelsen i slutänden, bl a även p g a **Citat A** och **Citat B**, kan visa sig vara ej beskrivbar via våra atomära begrepp, utan av principiella skäl ligger utom räckhåll för oss. Så kan vi mot denna bakgrund lita på det matematiken förespeglar oss, när forskarna hävdar att **universum är matematik ?**

Att formulera en **grundhypotes** inom fysiken baserat på vardagliga begrepp och storheter, utan att fullt ut bemästra de inledande **Citat A** och **B**, samt vad medvetandet representerar, är därför sannolikt omöjligt. **OBSERVERA** med anledning av detta att oavsett vad som anges som **BÄRANDE GRUNDHYPOTES** så krävs det något som det som hävdas **REFERERAR** till ! Det anmärkningsvärda är att någon sådan referens ej har gått att finna.

FÖRMIMELSEN är funktion av **REFERENSENS** strukturella **KOMPLEXITETSNIVÅ**, och kan av den orsaken liknas vid en, via referensens komplexitetsnivå, beroende **TOLKNING**. Denna tolkning inkluderar enligt konceptet p g a MaskeringsPrincipen, **MP**, även samband med **G:s** imaginära del, det som benämns universums **MÖRKA** materia/energi. De fundamentala begreppen **RUM/AVSTÅND** utgör exempel på av **MP** förorsakad skalärt beroende **REFERENS-FÖRSKJUTNINGS-EFFEKT**.

Olika komplexitetsnivåer banar väg för det som benämns "**perspektivgränsöverskridande**". Konceptets slutsats kan därigenom tolkas som att förmimelsen ur atomärt perspektiv kan beskrivas som en typ av selektiv referensberoende illusion, "bakom" vilket jaget har sin hemvist. Det innebär rimligen att "**jaget**" inte är beskrivbart i enbart atomära termer. Vår/jagets förmimbara verklighet, "rumtiden", inkl storheter, baseras enligt konceptet, på nämnda referensberoende illusion/tolkning, som kännetecknas av de atomära begreppen **RUM** och **TID**.

Matematiken med dess regelverk är utformad för att överensstämja med den logik som kännetecknar vårt medvetande. Att hävda att man tillfullo förstår därför att man via matematik lyckats härleda ett resultat behöver därför inte nödvändigtvis vara sant och/eller beskriva helheten. Det är därför viktigt att förstå att matematiken tillkommit för att återspeglar den "atomära" verklighet vi anser oss förmimma. Det vi ej direkt förmimmer, det imaginära, beläget **Bortom Standard-Modellen, BSM**, det som döljer sig "**bortom bergen blommorna och sången**", vilket är en viktig del av konceptet, beskrivs ej av matematikens reella regelverk.

FYSIK bygger på observationer och kan i bästa fall beskrivas med hjälp av matematik. Det är därför tveksamt att hävda att man "**förstår fysik**" då man inom fysiken är hänvisad till ett begränsat antal lagar, som matematiskt någorlunda väl beskriver de resultat som söks. När en känsla av att förstå infinner sig på en tillämpad matematik bör man därför inte ta resultatet som något absolut och slutgiltigt, vilket får visst stöd i följande.

Konceptet utgår från ett referens-beroende **SKALÄRT BALANS**-resonemang, baserat på över- respektive under-skott, i ett "överordnat" abstrakt och komplext Grundstatus, **G**. Balansresonemanget inkluderar effekter med koppling till hyperboliska funktioner. De hyperboliska funktionerna inkluderas i balansresonemanget och baseras på enhetshyperbeln som alternativ till enhetscirkeln, och relaterar till cirkulära funktioner via komplexa tal. Inom matematiken är de hyperboliska funktionerna besläktade med trigonometriska funktioner. Hyperboliska funktioner är väldokumenterade matematiska funktioner som enligt konceptet via "skalär perspektiv-transformering" representerar perspektivvarianter till trigonometriska funktioner. De hyperboliska och trigonometriska funktionerna ingår i a o här i "**MP**-perspektiv-repertoaren". De hyperboliska funktionerna baseras på enhetshyperbeln som alternativ till enhetscirkeln, och relaterar till cirkulära funktioner via komplexa tal.
HYPERBOLISKA funktioner definieras med hjälp av **enhetshyperbel**, $x^2 - y^2 = 1$
TRIGONOMETRISKA funktioner definieras reellt via **enhetscirkel**, $x^2 + y^2 = 1$

DRP och **MP** har en dominerande roll vid förklaring av konceptet. **MP** maskerar/döljer sin egenstruktur, vilket i atomärt perspektiv innebär en typ av selektiv temporär "derivataeliminering". **MASKERING** som atomärt begrepp syftar på dold/maskerad **SKALÄR** förändring. Maskeringen ger via **MP** upphov till skalärt beroende **REFERENS-FÖRSKJUTNINGS-EFFEKT**. De atomära begreppen **RUM** och **TID** är enligt konceptet bl a funktion av referensförskjutning. Begreppet **AVSTÅND** inkl **RUM** emanerar i a o ("ömsesidigt" !) från **MP** och därav följande **SKALÄRT** betingade/beroende förskjutningseffekt. Då referensförskjutningen kan betraktas som metafysisk effekt som funktion av atomens strukturella egenmaskering kan rumtiden, med lite fantasi, ses som en typ av "balans-substitut" till medvetandet/jaget.

Enligt föregående är därför resultat erhållna via enbart matematik inte likvärdigt med att förstå helheten inkl överordnade mer abstrakta samband. Det är därför i sammanhanget värdefullt att sätta sig in i, och begrunda, matematikens **ursprung** för att se och förstå dess begränsning. För mig personligen ter det sig därför absurt och manipulerat att, som vissa gör, näst intill betrakta matematik som den Gud, via vilken universum och dess uppkomst kan förklaras. Det är därför i sammanhanget värdefullt att sätta sig in i, och begrunda, matematikens mer basala **ursprung** för att se och förstå dess begränsning.

Övergången mellan verklighet och metafysik innefattar enligt konceptet en typ av komplex ömsesidig vxv-transmission som medför att verklighetens atomärt manifesterade egenskaper ej är direkt tillämpbara/överförbara till det metafysiska perspektivet. Detta utgör enligt konceptet grundorsak och felkälla till att kvantmekanik och relativitetsteori troligen feltolkas.

Den aktuella transmissionen beskrivs bl a av kombination av/via två balanspåverkande kriterier,

- Balanskriterie, **2ΔØ** (→ Rum och tid)
- Kantringskriterie, **AR** ("Avig & Rät")

I årtionden har både filosofer och fysiker spekulerat i att vår existens kanske enbart är en avancerad simulering. Ny forskning hävdar att man nu matematiskt har motbevisat denna idé, genom att testa den så kallade "simulerings-hypotesen". Forskningsresultat, visar att verklighetens struktur i sig inte kan reproduceras genom någon beräkningsprocess. Denna "information" tros existera i det som fysiker kallar en **platonisk värld** – en abstrakt grund som ligger bakom alla fysiska fenomen.

Det är från denna domän, säger forskarna, som även rum och tid uppstår.

Grundbudskapet inom pågående forskning förklarar och redovisar varför,

"verkligheten innehåller sanningar som inte kan härledas ur något algoritmiskt system".

Citatet ovan taget från nätet kan ses som en sidobekräftelse på att "**Förutsättningarna saknas !**", när frågorna **Citat B** föranleder saknar svar.

Detta förefaller i allt väsentligt överensstämma med konceptets metafysiskt baserade budskap. Enligt forskarna kan dock denna informationsbaserade nivå inte helt uttryckas genom beräkning. Med stöd av Gödels ofullständighetssats argumenterar de att verkligheten innehåller sanningar som inte kan härledas ur något algoritmiskt system.

Enkelt uttryckt fungerar datorer genom att följa regler.

Gödels sats visar att **vissa sanningar existerar utanför alla regelbaserade system**.

Dessa kallas "Gödeliska sanningar" – sanna påståenden som inte kan bevisas inom den logiska struktur de tillhör. "Vi har visat att det är omöjligt att beskriva alla aspekter av den fysiska verkligheten med hjälp av en beräkningsbaserad teori om kvantgravitation", hävdar forskarna.

Om de lagar som styr den platonska världen liknar någon form av beräkning – skulle då denna värld själv kunna simuleras?

Forskarna säger nej. Med hjälp av satserna om ofullständighet och odefinierbarhet drar forskarna slutsatsen att verkligheten inte helt kan representeras genom algoritmer.

"Den kräver en icke-algoritmisk förståelse som per definition ligger bortom algoritmisk beräkning och därför inte kan simuleras", och att konsekvenserna sträcker sig till fysikens kärna, förklarar forskarna. "Därför kan detta universum inte vara en simulering."

"De fundamentala naturlagarna skapar rum och tid, snarare än att existera inom dem.

En helt beräkningsbaserad teori om allt är därför omöjlig.

Det krävs en djupare, icke-algoritmisk förståelse."

Föreliggande koncept förklarar varför det förhåller sig så som här hävdas !

..

EULER:s och **MAXWELL:s** ekvationer har båda haft en avgörande roll i konceptets tillblivelse. Ekvationerna kan ses som länkar mellan den förnimbara verkligheten och metafysik.

Eulers ekv är beskriven i den ursprungliga texten, vilket inte Maxwells ekvationer är.

Några kommentarer till Maxwells ekvationer och kopplingen till konceptet ges därför nedan.

EULER

Matematikens regelverk är utformat för att återspegla den förnimbara verkligheten inkl "rum-tid", i överensstämmelse med den logik som kännetecknar vårt medvetande.

Det förefaller mot den bakgrunden logiskt att inleda med ansatsen att försöka finna en atomär vxv-modell, som inkluderar och överensstämmer med matematikens regelverk i kombination med de egenskaper som kännetecknar de elektromagnetiska fälten.

I ett historiskt perspektiv gjordes en matematisk upptäckt efter införande av de komplexa talen ($z = x + jy$) och funktioner av komplexa tal. Det visade sig att exponentialfunktionen e^x och de **trigonometriska** begreppen $\cos x$ och $\sin x$ stod i ett tidigare dolt samband till varandra.

EULERS formel, $e^{x+jy} = e^x (\cos y + j \sin y)$ uppkallad efter Leonhard Euler, beskriver detta samband. Formeln var inledningsvis den "vägvisare" som uppmärksammade betydelsen av de **SKALÄRA RELATIONERNA** för att förklara den förnimbara **VERKLIGHETEN**.

Formeln utgör därmed ett perfekt verktyg för att beskriva de i konceptet tillämpade **SKALÄRA** "tänjningsfenomen", som ligger till grund för de referensberoende "skalfaktorer" som ingår i konceptets växelverkan-modell. Konceptet tillämpar varianter av formeln "ömsesidigt", via individuellt förankrade **MP**-referenser, varigenom komplex **BALANS** erhålls via **VÄXELVERKAN**. Matematikens **NEGATIVA TKN** är enligt konceptet en konsekvens av individuella **MP**-förankringar. Och till dessa hörande balanskrav, samt de i texten beskrivna komplexa skalära tänjningar som benämns **DUBBEL-ROT**. Konceptets balansresonemang stipulerar/kräver att **VERKLIGHETEN**, som objekt, via negativt tecken, ur observatörens perspektiv, som följd av referensberoende **SKALÄRA** relationer, erhåller en negativ likaså referensberoende struktur, vilket leder till att verkligheten som struktur förnimms negativ.

Den för komplex balansering av varierande skalfaktorer tillämpade negativa inverteringen kan av dessa orsaker betraktas som atomärt substitut för beskrivning av metafysisk "rotation". Matematikens differential- och integralkalkyl återspeglar detta.

MAXWELL

Maxwells elektromagnetiska ekvationer består av fyra partiella differentialekvationer som beskriver elektriska och magnetiska fält ur atomärt förankrat perspektiv.

Ekvationer anses vara de mest grundläggande ekvationerna inom elektrodynamiken.

Inget har dock framkommit som säger att Maxwell förstod samtliga bakomliggande samband.

Från läroboken minns vi t ex följande lagar, atomärt förankrade via experiment.

Gauss lag, beskriver hur elektriska fält orsakas av elektriska laddningar.

Faradays lag beskriver hur elektriska fält uppstår från variationer i magnetiska fält.

Ampères lag beskriver hur magnetiska fält uppstår från variationer i elektriska fält.

Enligt en ekv finns det inga "magnetiska laddningar", så kallade magnetiska monopoler.

Sambandet $-e = d\Phi/dt$, (och dess för balans tillämpade "spegling") har koppling till de skalfaktorberoende "**tänjningar**" som i texten benämns **DUBBEL-ROT** (inkl dubbla vinkeln, 2φ).

Konceptet beskriver hur sambandet $-e = d\Phi/dt$ är **REFERENS-BEROENDE**, och hur detta referensberoende, med stöd av **Eulers** formel, skalärt formar i konceptet tillämpade principer.

DRP och **MP** är exempel på sådana principer.

DUBBEL-ROT-"tänjningar" kännetecknas m a o av "tänjnings-spänningar" och "tänjningsflöden" I Grundstatus, **G**, som funktion av **TID**. Konceptet redogör för hur tänjningarna, visualiserade som **SKALÄRA** variationer är **REFERENS-BEROENDE** och reversibla, vilket med stöd av Maxwells ekvationer får konsekvenser för vad begreppet **TID** och **RUM** representerar.

KOMBINATIONER AV EULERS FORMEL.

Några av de för konceptets **växelverkan** viktigaste matematiska sambanden som bör begrundas och helst även behärskas för att aktuella principer ska vara lättillgängliga, åskådliggörs av följande samband. **NOTERA** att dessa samband/derivator förutsätter "förändring" av något slag.

Förutsatt att **j** är konstant, erhålls derivatan vid pos exponent (referens A), och atomär projektion, ($y = x^n \quad dy/dx = +n x^{n-1}$), enligt följande.

$\begin{array}{l} \downarrow \\ f(\varphi) = +e^{+j\varphi} \\ f'(\varphi) = +je^{+j(\varphi-\pi/2)} \\ f''(\varphi) = -e^{+j(\varphi-\pi)} \\ f'''(\varphi) = -je^{+j(\varphi-3\pi/2)} \\ f''''(\varphi) = +e^{+j(\varphi-2\pi)} \end{array}$	$\left. \begin{array}{l} \leftarrow \\ \leftarrow \\ \leftarrow \\ \leftarrow \\ \leftarrow \end{array} \right\} -2\pi$	"Observatörs-perspektiv" Pos exponent: Expansion ("Neg rotation")
--	---	---

Förutsatt att **j** är konstant, erhålls derivatan vid neg exponent (referens B), och atomär projektion, ($y = x^{-n} \quad dy/dx = -n x^{-n-1} = -n x^{-(n+1)}$), enligt följande.

$\begin{array}{l} \uparrow \\ f(\varphi) = +e^{-j\varphi} \\ f'(\varphi) = -je^{-j(\varphi+\pi/2)} \\ f''(\varphi) = -e^{-j(\varphi+\pi)} \\ f'''(\varphi) = +je^{-j(\varphi+3\pi/2)} \\ f''''(\varphi) = +e^{-j(\varphi+2\pi)} \end{array}$	$\left. \begin{array}{l} \leftarrow \\ \leftarrow \\ \leftarrow \\ \leftarrow \\ \leftarrow \end{array} \right\} +2\pi$	"Observatörs-perspektiv" Neg exponent: Kontraktion ("Pos rotation")
--	---	---

Detta gäller **ÖMSESIDIGT**, alltså ur båda vxv-perspektiven ! Notera 90-graders **DIFFERENSEN**, ($\pm j$), mellan positiv och negativ exponent ! Differensen medför **SKALÄRA** effekter !

SKALFAKTORN skiljer expansion och kontraktion från varandra !

Genom att skriva, $e^{+j\varphi} / e^{+j\varphi} = 1$, där $1/e^{+j\varphi} = e^{-j\varphi}$, och med kännedom om att,

$$e^{+j\varphi} = \cos \varphi + j \sin \varphi \quad +j e^{+j\varphi} = +j(\cos \varphi + j \sin \varphi) = -\sin \varphi + j \cos \varphi$$

$$e^{-j\varphi} = \cos \varphi - j \sin \varphi \quad -j e^{-j\varphi} = -j(\cos \varphi - j \sin \varphi) = -\sin \varphi - j \cos \varphi$$

erbjuder Eulers formel, fortsättningsvis ett hjälpmedel för att normera aktuella samband.

Notera här hur derivatan skiftar reella och imaginära termer.

PRODUKT

$$\begin{aligned} e^{+j\varphi} \cdot e^{-j\varphi} &= (\cos \varphi + j \sin \varphi) \cdot (\cos \varphi - j \sin \varphi) = \cos^2 \varphi - j \cos \varphi \sin \varphi + j \cos \varphi \sin \varphi + \sin^2 \varphi = \\ &= e^0 = \underline{\cos^2 \varphi + \sin^2 \varphi} \end{aligned}$$

Beloppet av **produktmedelvärde** erhålls som, $\sqrt{\cos^2 \varphi + \sin^2 \varphi} = \pm 1$

Tecknet refererar till "kommunikationens" **RIKTNING**. (+ resp -, beroende av aktuell MP/DRP)

VIKTIGT, De alternativa tecknen i produktmedelvärdet, ± 1 , får till följd att kvotrelationen, enligt följande pkt **KVOT**, ömsesidigt p g a **MP**, antar formen, $\pm e^{+j\varphi}$, vilket öppnar för tillämpning av hierarkiskt nivå-resonemang !

Flera av oss har säkert någon gång ställt sig frågan varför sambandet, $e^{+j\varphi} \cdot e^{-j\varphi} = e^0 = 1$ Svaret enligt konceptet är alltså att matematikens regelverk är utformat och anpassat för att återge/återspegla den förnimbara verkligheten. Skalära komplexa, via basen **e** symmetriska strukturer, som **DUBBEL-ROT**, **BALANSERAR** i viss **utsträckning** varandra, och är därigenom **DOLDA**. Uttrycket, e^0 , kan man också ses som en bekräftelse på att medvetandet i viss mån är manipulerat. Sambandet e^0 kan således ses som ett resultat av att den komplexa strukturen döljer rådande balansförutsättningar !

KVOT

KVOT kan ses som ett **RELATIONS**-begrepp, typ "avvikelsefördelning" alt. "tänjningsfördelning" mellan motriktade funktioner. Kvot gäller **ÖMSESIDIGT** och baseras på **DUBBEL-ROT**.

Täljare och nämnare i kvoten representerar här olika **G**-koncentrationer, ur olika **MP**-perspektiv.

Perspektiven refererar till skilda **MP**-förankringar och kan betraktas som olika skalfaktorer.

Kvoten kännetecknas av **dubbla** vinkeln, **2φ**.

Vinkeln **2φ** utgör grund för trigonometrins **KVADRANT**-indelning och det "virtuella" "imaginära navet", $\pm j$, och därav följande/beroende begrepp "**INTERNT**" resp. "**EXTERN**".

$$\begin{aligned} e^{-j\varphi} / e^{+j\varphi} &= (\cos \varphi - j \sin \varphi) / (\cos \varphi + j \sin \varphi) = (\cos \varphi - j \sin \varphi) (\cos \varphi - j \sin \varphi) = \\ &= (\cos \varphi - j \sin \varphi)^2 = \cos^2 \varphi - \sin^2 \varphi - j 2 \cos \varphi \sin \varphi = +e^{-j2\varphi} = \\ &= e^{-j2\varphi} = \underline{\cos 2\varphi - j \sin 2\varphi} \end{aligned}$$

Kvot/relation-medelvärdebelopp erhålls som, $\sqrt{e^{-j2\varphi}} = \pm e^{-j\varphi}$ (Relations-medelvärde)

Ur motsatt MP-förankrat "maskerat" perspektiv erhålls på likartat sätt,

$$\begin{aligned} e^{+j\varphi} / e^{-j\varphi} &= (\cos \varphi + j \sin \varphi) / (\cos \varphi - j \sin \varphi) = (\cos \varphi + j \sin \varphi) (\cos \varphi + j \sin \varphi) = \\ &= (\cos \varphi + j \sin \varphi)^2 = \cos^2 \varphi + j \cos \varphi \sin \varphi + j \cos \varphi \sin \varphi - \sin^2 \varphi = \\ &= \cos^2 \varphi - \sin^2 \varphi + j 2 \cos \varphi \sin \varphi = +e^{+j2\varphi} = \\ &= e^{+j2\varphi} = \underline{\cos 2\varphi + j \sin 2\varphi} \end{aligned}$$

Kvot/relation-medelvärdebelopp erhålls som, $\sqrt{e^{+j2\varphi}} = \pm e^{+j\varphi}$

Ur resp DRP-perspektiv roterar alltså, i kvot-fallet, motsatt perspektiv åt motsatt håll !

Den s k dubbelrotationen har sin principiella grund i detta.

Växelverkan, **VXV**, innefattar skilda **MP** perspektiv, vars olika **VXV-kvot-medelvärden** ges av, $\sqrt{e^{+j\varphi} \cdot -e^{-j\varphi}}$ liksom $\sqrt{e^{+j2\varphi} \cdot -e^{-j2\varphi}} = \sqrt{-e^0} = \pm j$ (refererar till olika MP-förankringar/"verklighetsperspektiv" !)

Konceptet ger den i litteraturen saknade bakgrunden till **AVSTÅND/RUM** och **TID**, vilket i förlängningen även inkluderar Maxwells ekvationer via,

- Grundstatus, **G**
- Ömsesidigt komplex växelverkan, **VXV**
- DubbelReferensPrincipen, **DRP**
- MaskeringsPrincipen, **MP**
- Kantringskriteriet, **AR** ($\pm j$ och "ortogonal",)

Exempel på konsekvenser,

- Matematikens **Ortogonal**a samband
- Maskeringseffekten och **mörk** materia/energi

Inom matematiken syftar "**ortogonal**" på i "rät vinkel mot".

Det beskriver/avser ett tillstånd av oberoende vinkelrätt förhållande, vilket matematiskt lite förenklat betyder att vektorernas produkt är noll. En ortogonal matris är en kvadratisk matris, vilket har betydelse för utvecklingen av Maxwells ekvationer. Begreppet blir inte mindre intressant av att det sträcker sig bortom 90° till mer abstrakta rum, som inom metafysikens sfär. Konceptet förklarar dessa samband via bl a ovanstående punkter.

Maskering via **MP** innebär att "egen-strukturen" döljs.

Den dolda strukturen ingår dock likväl i aktuella komplexa samband. Jag känner ej till teorierna bakom s k mörk materia/energi, men kan konstatera att den via **MP** dolda/maskerade strukturen borde ha förutsättningar att leverera det enkla svaret på vad **mörk** materia/energi representerar.

Insikten om detta (och att **Citat B** saknade förklaring !), samt att matematiken sannolikt hade **dolda** begränsningar, medförde därför att konceptet medvetet utgick från ett referensberoende balansresonemang baserat på traditionell hållfasthetslära, och **REFERENS**-baserade principer. Det fascinerande här var hur referenserna i kombination med den komplexa symmetriska "cirkulära" formen öppnade upp för tillämpning av det **SKALÄRA** som **BALANS-VARIABEL**.

När resultatet analyserades visade det sig överraskande vara den komplexa basala relationen mellan trigonometriska och hyperboliska funktioner som konceptet härlett via **MP** och **DRP**. Personligen tolkade jag detta som en indirekt verifiering av konceptets budskap. Förhållandet mellan trigonometriska och hyperboliska funktioner kan, ur aktuellt **MP**-perspektiv, ses som motsvarande funktioner för enhetscirkeln resp. enhetshyperbeln, representerande överskott respektive underskott i grundstatus, **G**, där trigonometriska funktioner via "balanserande" skalärt beroende hyperboliska funktioner skalärt utvidgas/transformeras till det komplexa talplanet.

Konceptet beskriver aktuella samband ur ett "ömsesidigt" referensberoende skalärt "perspektiv", benämnt "**HÅLLFASTHETSPERSPEKTIV**", där "tipping-point" i kombination med balanskravet medför $\pm j$ -baserade "perspektiv-skift" (± 90 -graders skift), vars tecken är referensberoende.

Här föreligger m a o en intressant överensstämmelse med inom matematiken använd benämning, "**ortogonal**", för att beskriva linjer eller vektorer som möts i 90°. Av **DRP** och **MP** förorsakade "**ÖMSESIDIGHET**" medför att ± 90 -graders skiftet förnimms som "**inverst**" 180-graders skift och **c**. Begreppen **RUM** och **TID** refererar till "ömsesidig" referensberoende **PERSPEKTIV-DIFFERENS**. Är detta korrekt får det givetvis konsekvenser för vår syn på både rum, tid, universum och religion.

De imaginära talen, som symboliserar det vi ej förnimmer, är t ex en konsekvens av detta.

För mig personligen ter det sig därför som hybris och absurt och manipulerat att, som vissa gör, näst intill betrakta matematiken som **Gud**, via vilken universum och dess uppkomst kan förklaras.

Frågan blev inte mindre intressant efter att funderingarna kring medvetandet i kapitel 3 tagit form. Själv är jag ingen matematiker, utan en pensionerad båtbyggare, så ber om överseende med, om följande framställning upplevs som svår att följa.

CIRKULÄR & SFÄRISK FORM

De cirkulära och sfäriska formerna har perspektiv-egenskaper som är av stor betydelse för konceptet. Båda dessa former kännetecknas, ur vårt förnimbara verklighetsperspektiv, av att vara "symmetriska" till sin natur. Symmetrin medför och innebär att relationen mellan radie och omkrets, yta respektive volym, i det atomära perspektivet, är konstant oavsett i vilken **SKALA/STORLEK** formen visas. På **METAFYSISK** underliggande basal nivå tillkommer därutöver hyperboliska perspektiv-balans-samband, och dold/balanserad tånjningsrotation.

SKALAN på sfären, inkl dess radie, är på basal nivå, funktion av de tånjningsfenomen konceptet beskriver och redovisar. Vid varierande skala uppkommen **SKALÄR-DIFFERENS**, i kombination med symmetri i rummet, medför av logiska skäl att varierande skala medför **KVADRATISK** relation/funktion. Logiken går att finna i att samtliga "punkter" är förbundna ("kommunicerar") med varandra oavsett skala.

SFÄREN och dess **YTA** (Sfärens yta: $4\pi r^2$) utgör således exempel på form/struktur som uppfyller såväl symmetrikravet som den kvadratiske relationen. Vid förändrad skala ändras således sfärens yta kvadratisk som funktion av radien r . Komplex balansering av sfären inkl varierande skalfaktor leder till att växelverkan, som följd av skilda referenser, ömsesidigt innefattar negativ invertering. Eulers formel inkl basen e återspeglar dessa samband.

Med detta som avstamp beskriver konceptet via redovisade principer hur komplex **BALANS** erhålls, och ligger till grund för, och formar, den förnimbara verkligheten.

Ett försök att enkelt förklara konsekvenserna av ovanstående är att begrunda några enkla grunder från differential- och integralkalkylen, som kan tyckas triviala, men som har metafysisk bakgrund. Var speciellt uppmärksam på hur C kommer in i bilden senare i texten.

Av den första ekvationen framgår hur "medelvärdet" som erhålls när roten dras ur en produkt Kännetecknas av **INVERTERING**, samtidigt som beloppet halveras.

$$f(x) = \sqrt{x} = x^{1/2}$$

$$f'(x) = \pm 1 / (2\sqrt{x})$$

Rottecknet medför tecknen $\pm$ vilket legitimerar figur 2 inkl "tånjnings-rotationer", $1\phi \rightarrow 2\phi \dots$

Detta utgör en viktig pusselbit i verifieringen av bifogade figurer, liksom efterföljande samband.

$\int f(x) \cdot dx = F(x) + C$ (C är en atomär konstant beroende av **DUBBEL-ROT** och **Komplex Σ -balans**)

varav följer enligt definitionen på integral att

$$f(x) \cdot dx = d[F(x) + C]$$

och således

$$d \int f(x) \cdot dx = f(x) \cdot dx \quad \text{och}$$

$$\int d[F(x) + C] = F(x) + C$$

Samt att,

$$\text{om } y = \sin x, \text{ är } dy/dx = \cos x$$

$$\int \sin x \cdot dx = -\cos x + C$$

$$\int \cos x \cdot dx = +\sin x + C$$

Vid ändrad skala, **SKALÄR DIFFERENS**, ändras radien, r , dock inte den förnimbara formen.

Av den orsaken tillämpas **RADIANER**, $(\pi/2)$ som alternativ till grader.

Den skalära punkt-förändringen ligger till grund för om $y = \sin x$, är $dy/dx = \cos x$.

Summaeffekten ($2\pi r$) erhålls via $\int \sin x \cdot dx = -\cos x + C$ och $\int \cos x \cdot dx = +\sin x + C$

där C är en atomär konstant beroende av metafysisk **DUBBEL-ROT**.

Begreppen **RUM** och **TID** har sin grund i detta.

TÅNJNING/skalförändring på **METAFYSISK** underliggande basal nivå, där samtliga "punkter" är förbundna ("kommunicerar") med varandra, oavsett skala, resulterar i atomära egenskaper, inkl begrepp och storheter, som funktion av redovisade metafysiska skalära samband.

Det är detta, varianter och kombinationer av Eulers formel, $e^{j\phi} = \cos \phi + j \sin \phi$, beskriver.

6 GRUNDSTATUS, G

DELTA-KONCEPTET utgår från ett referens-beroende **SKALÄRT BALANS**-resonemang, baserat på över- respektive under-skott, i relation till ett ej direkt förnimbart abstrakt/dolt Grundstatus, **G**.

När något förnimbart skall förklaras och beskrivas sker detta utifrån en **OBSERVERANDE** struktur, i detta fall atomens. **ATOMENS** struktur "registrerar"/förnimmer sin omgivning i relation till sin "egenstruktur". **EGENSTRUKTUREN** utgör m a o **REFERENS** för relationen. För att atomen/egenstrukturen skall förnimma något krävs det således en strukturell skillnad i relationen till det som "observeras". Denna skillnad/differens benämns här **OBALANS**. I atomära termer förnimmer vi som levande varelser alltså universum utifrån denna **DIFFERENS** och vår atomära **REFERENS**, i form av egenstrukturen.

Det vi/"jaget" förnimmer är således en atomär effekt överlagrad egenstrukturen. En förutsättning för **FÖRNIMMELSE** är att det som förnims skiljer sig från egenstrukturen. **FÖRNIMMELSEN** är således atomärt att betraktas som en strukturell **DIFFERENS**-effekt. Notera att denna differens representerar en **OBALANS** relativt atomens **EGENREFERENSEN**. Enligt konceptet, och något förenklat, refererar **G** ur atomens referensperspektiv till **UNIVERSUM** via denna perspektivberoende **OBALANS**. Obalansen kan alltså ses som en typ av "sidställning". Det är i förlängningen av detta resonemang som **DIFFERENS/FÖRÄNDRING** gav upphov till **MaskeringsPrincipen, MP**. **MP** öppnar upp för olika "perspektiv" på obalansen/sidställningen. **MASKERINGSPRINCIPEN, MP**, maskerar sin egenstruktur vilket resulterar i att den förnimbara **VERKLIGHETEN** förnims/tolkas strukturellt "sidställd" i relation till sin egen struktur. Verkligheten kan mot denna bakgrund således betraktas som en via "sidställning"/"polarisation" (inkl medvetandet/"jaget", **Citat B** !), i relation till sin egenstruktur, formad "tolknings-illusion". Det lite luriga här är att detta gäller **ÖMSESIDIGT**.

Som konsekvens av ovanstående förutsätter **BALANS** att den förnimbara reella verkligheten balanserar mot speglade imaginär motpol. Denna balansering inkluderar **SKALÄRA** variationer. Reellt och imaginärt är således ur det atomära perspektivet funktion av **MP**. Konsekvens av detta blir att såväl materia som rum-tid existerar inom ramen för imaginär motpol. Ur det observerande atomära perspektivet innebär detta, utöver reella positiva begrepp och storheter, även förekomst av negativa dito.

GRUNDSTATUS, G, saknar förutsättning att beskrivas enbart i atomära termer så länge de frågor **Citat B** föranleder ej är trovärdigt besvarade. En sådan fråga är hur jaget, den subjektiva upplevelsen / förnimmelsen, kan uppstå ur, och/eller kopplas via samband till, något materiellt. Den dynamiska verklighet vi som mänskliga individer förnimmer inom ramen för det mänskliga livet, kännetecknas av **FÖRÄNDRING**. Förändring förutsätter existens i någon form, där **EXISTENS** förutsätter något att **REFERERA** till, det är här **Citat B** kommer in i bilden.

För att beskriva **FÖRÄNDRING** utifrån de samband som kännetecknar den förnimbara verkligheten, använder sig vetenskapen av begreppen **RUM/AVSTÅND** och **TID**. Problemet här består i att dessa begrepp saknar basal grund. Kan förändring ej ges en trovärdig förklaring saknar resonemang om universum grund. Det är där där mänskligheten förefaller befinna sig kunskapsmässigt. Konceptet presenterar en tänkbar förklaring/hypotes till detta, baserad på ett hierarkiskt och komplext Grundstatus, **G**.

GRUNDSTATUS, G, beskrivs här ur ett atomärt dualistiskt och dynamiskt perspektiv, varvid **G** kännetecknas av hierarkiskt/skalärt baserad komplex "EGENSKAP/FÖRÄNDRING". Sammantaget formade bl a detta konturen av ett "överordnat" **referens-oberoende G**, i/relativt vilket verkligheten återfinns/"existerar" som en typ av referens-beroende balanserat perspektiv. Den av **MP** förorsakad perspektivberoende **SPEGLING**, inom ramen för växelverkan, som ur **MP**-perspektiv liknas vid "**wobblande differensytor**" härrör från (refererar till) detta komplexa **G**. En konsekvens av detta är att **G** i sig är ett "slutet" fenomen ("rälen"), som i det referensberoende atomära perspektivet förnims som dynamiskt till sin natur. Begreppet **OÄNDLIGHET** är således att betrakta som ett lokalt atomärt fenomen i universum, som ej existerar i överordnat **DRP**-perspektiv. Dynamiken baseras enligt konceptets hypotes på i kapitel 11 beskrivet **KANTRINGSKRITERIE**.

Det fascinerande i denna hypotes är att det därigenom går att beskriva vårt medvetande som att vi "färdas" som en balanserande strukturobalans i ett **TIDLÖST** överordnat **UNIVERSUM**. **KONCEPTET** beskriver, utgående från **EULERS** formel, **HYPERBOLISKA** och **TRIGONOMETRISKA** funktioner, den **ÖMSESIDIGA SKALÄRA BALANSEN** mellan, **"ATOMÄR EXISTENS OCH DESS BALANSERANDE ANTI-STRUKTURELLA MOTSATTS"**.

BALANSEN baseras på ϕ -dubbling vid kvot-sambandet $e^{-j\phi} / e^{+j\phi} = \cos 2\phi - j \sin 2\phi$. Kombinerat med tecken-skift som funktion av **MP** ger ϕ -dubblingen varandra balanserande **MOTRIKTADE** "spiral-dubbeltänjningar" som funktion av **SKF**. **VERKLIGHETEN** (v g se kapitel 13), förnims/förmedlas via dessa ϕ -dubblingar, som **j-relationer** mellan **MP**-referensberoende/förankrade "wobblande" differensytor.

Balanskriteriet **2ΔØ** är en konsekvens av dessa samband. Denna skalärt betingade balans hänför sig sannolikt till det som inom fysiken historiskt avser med begreppet **ETER**. Begreppet **ETER** är dock mycket svårdefinierat så länge **Citat B** ej erhållit en förklaring. **ETER** skulle alltså ev representera begreppet **BALANS** refererande till metafysisk nivå. **G**, skulle därmed ev kunna överensstämma med det atomära begreppet **ETER**. Bifogade figurer redovisar några viktiga samband som är beroende av **G**.

UNIVERSUM betraktat som en typ av **MEDELVÄRDE** av sin överordnade egenstruktur är dold/imaginär till sin komplexa natur. Detta dolda/maskerade "vxv-medelvärde" kan eventuellt betraktas som en typ av **"ETER"**, men det är som sagt beroende av hur eter här definieras.

Begreppet **ETER** har en lång historia, som bärande hypotes inom såväl fysik som filosofi. Majoriteten av dagens fysiker förkastar dock av för mig okända skäl eterbaserade hypoteser. Grundstatus, **G**, i konceptets tappning förefaller i stort leva upp till det Einstein beskrev som **"att relativitetsteorin var helt beroende av någon form av eter"**.

Den typ av komplex "ömsesidig" balans konceptet beskriver är dock sannolikt unik, och inte en "eter" i vanlig historisk mening/bemärkelse. Så vad representerar **G** enligt konceptet ?

De hyperboliska funktionerna baseras på enhetshyperbeln som alternativ till enhetscirkeln. Dessa funktionstyper balanserar under vissa förutsättningar varandra. Balansresonemanget inkluderar effekter med koppling till hyperboliska funktioner internt **G**. Inom matematiken är de hyperboliska funktionerna besläktade med trigonometriska funktioner. Hyperboliska funktioner är väldokumenterade matematiska funktioner som enligt konceptet via "skalär perspektiv-transformering" representerar perspektivvarianter till trigonometriska funktioner. De hyperboliska funktionerna baseras på enhetshyperbeln som alternativ till enhetscirkeln, och relaterar till cirkulära funktioner via komplexa tal.

HYPERBOLISKA funktioner definieras med hjälp av **enhetshyperbel**, $x^2 - y^2 = 1$
TRIGONOMETRISKA funktioner definieras reellt via **enhetscirkel**, $x^2 + y^2 = 1$

Överskott och underskott i **G** så som figur 1 anger är konsekvens av MaskeringsPrincipen, **MP**. **GRUNDSTATUS** symboliserar/innefattar därigenom även **DubbelReferensPrincipen**, **DRP**. Notera här att beskrivningen av **G** ur det atomära perspektivet förutsätter **MP**. **G** förefaller i viss bemärkelse således vara en illusion, såtillvida att den kräver något att referera till. Införandet av de referensbaserade principerna **DRP** och **MP** i kombination med Grundstatus, **G**, medför att en koppling/länk till universum och dess egenskaper etableras. Differens mellan referenspositionerna kan härvid beaktas/inkluderas. När universum beskrivas med atomära modeller inom ramen för "rumtid" innefattas **DRP** och **MP**. **MASKERING** som atomärt begrepp syftar på dold/maskerad **SKALÄR** förändring i **G**. Maskering ger via **MP** upphov till **SKALÄRT** beroende **REFERENS-FÖRSKJUTNINGS-EFFEKT**. De atomära begreppen **RUM** och **TID** är enligt konceptet bl a funktion av referensförskjutning. Den låsningsmekanism ("tipping Point") som följer av kantringskriteriet, **A&R**, medför att **ΔØ**:s skalfaktorberoende tänjning låses cirkulärt, m a o en typ av "cirkulär" komplex "varv-låsning". **ΔØ**:s skalfaktorberoende tänjning (och vice versa) medför att "töjnings-varvets" **REFERENS förändras**. För erhållande av balans krävs därför minst två **ΔØ**, vilket symboliskt skrivs **2ΔØ**. Begreppen **TID** och **RUM** är funktioner av **SKF**-differens mellan i **2ΔØ** ingående **ΔØ**. Atomen är ett exempel på struktur där "cirkulär" komplex "varv-låsning" används som modell.

Atomen skrivs därför symboliskt som **$\Sigma\Delta\emptyset$** .

För vxv-kommunicerande atomer gäller att balansen mellan överskott och underskott i **G** medför att balansen ur respektive referensperspektiv uppträder dualistiskt fasseparerat. Av detta följer att balanskriteriet **$2\Delta\emptyset$** refererar till aktuellt referensperspektiv (**MP**). Kommunikationen innefattar därigenom minst ett skift inkl **SKF**-differens.

Maskeringens abstrakta/dolda natur och egenskaper ger en tänkbar basal förklaring till ursprunget till **MÖRK** materia/energi. Detta kan uttryckas som att det dolda **G** uppträder i olika, av jaget beroende, referensberoende skepnader/strukturer. **G** representera således fiktivt (i komplex form) dolda "DRP-balanspositioner" ur aktuella **MP**-perspektiv.

Här föreligger en intressant överensstämmelse med inom matematiken använd benämning, "**ortogonal**", för att beskriva linjer eller vektorer som möts i **90°** .

Det är här som ursprunget till Maxwells ekvationer inkl de elektromagnetiska fälten går att finna. Det är **G** som tillsammans med **MP** tilldelar "**jaget**" dess centrerade referensposition.

I kapitel 2, **FÖRUTSÄTTNINGAR** beskrivs, via en enkel analogi, hur en flotte i strömmande vatten, kan betraktas ur olika perspektiv, och hur **MEDELVÄRDET** för dessa referensberoende samband/samband, som tillämpas i konceptet, innefattar $\sqrt{(+1 \cdot -1)} = \pm j$.

Referensberoendet via **MP** medför att **+j** och **-j** skiftar (**+j** och **-j** $\leftrightarrow$ **-j** och **+j**) mellan skilda/individuella **MP**-referenser, vilket kännetecknar **DubbelReferensPrincipen**, **DRP**. **DRP** kan således i viss mening (exkl MP) betraktas som referensneutralt.

SKIFTET har sitt ursprung i att de vektorer som är verksamma inom växelverkan har "utgångspunkter" bestämda av aktuella **MP**-förankringar. De som funktion av **MP** interfererande obalanserna inom **VXV** resulterar i vektorer som är komplext förskjutna relativt varandra. Denna **FÖRSKJUTNINGSEFFEKT** är alltså komplex, och via **MP** perspektivberoende. Det är här förutsättningarna för balanserande "ortogonal" **SPEGLING** ger sig tillkänna. Begreppet/fenomenet **TID** förefaller m a o inte vara absolut till sin natur.

Enligt konceptet är **G**, i avsaknad av svar på **Citat B**, ett undflyende och svårdefinierat imaginärt begrepp, hemmahörande inom metafysik, som är både krävande och omfattande. Figur 1 ger en sammanfattande översikt av var och hur **G** kommer in i bilden i balansrelationen till universum.

GRUNDSTATUS, **G**, är mot denna bakgrund ur atomärt **MP**-perspektiv, till sin natur ett överordnat, **SKALÄRT SFÄRISKT ROTATIONS-BEGREPP**, återspeglade universum.

SKALFAKTORN, **SKF**, är atomär effekt av rotation/tänjning, **DUBBEL-ROT**.

Skalfaktor-differens, **SKF-DIFF**, innebär olika perifera tänjningar/rotationer.

Konsekvens av komplex **SKF-DIFF** är "tänjnings-fasvridning", ϕ .

SKF-RELATIONEN mellan växelverkande atomer medför dubblering av tänjning, ϕ , till **2ϕ** .

Dubblering är en följd av att "**VXV**-strukturen" skiljer sig från "**MP**-egen-strukturen".

Begreppet **TID** härrör från att **2ϕ** , ger upphov till ändrad skalfaktor, **SKF**.

KVADRANT-förskjutning/tänjning (**j**) erhålls som funktion av **DUBBEL-ROT** !

DUBBEL-ROT medför utöver perifer tänjning även **RADIELL** förskjutningseffekt.

Begreppet **TID** är konsekvens av **MP**-beroende radiell förskjutning p g a **SKF-DIFF** och skalärt beroende referensförskjutning.

TID blir p g a **DUBBEL-ROT** och radiell förskjutning "rot-tvinnad" till sin natur.

Den radiella tänjningsförskjutningen refererar till sfärens perifera "tänjnings-kåpa".

Det är härifrån basen "**e**" tilldelar exponentialfunktionen sin symmetriska form.

ANM

Vissa delar av den ursprungliga texten har här utelämnats, för att göra texten mer lättillgänglig.

"Det är via G-strängen universum sjunger sin sång."

7 RESONANS

Elementär kännedom om elektrisk **RESONANS**, som begrepp och princip, är värdefullt, och underlättar förståelsen av vad som avses med "underskott" och "överskott" i Grundstatus, **G**. Kännetecknande för en konventionell elektrisk resonanskrets är att dess impedans ($\approx$ "motstånd") vid resonans i vacuum går mot noll (0) vid serieresonans, och mot oändligt (∞) vid parallellresonans. Det bör här poängteras att resonans inte skall ses som en orsak, utan snarare en beskrivning av optimal referensberoende balanseffekt, som används som hjälpmedel vid förklaring av aktuell växelverkan. Eulers formel innefattar skalära samband som erbjuder förutsättningar för resonans. I kapitel 10, Balanskriterie, beskrivs hur växelverkan, **VXV**, innefattar **VXV**-kvot-medelvärden som ges av, $\sqrt{e^{+j2\varphi} \cdot -e^{-j2\varphi}} = \sqrt{-e^0} = \pm j$, samt därutöver tkn-skift.

RESONANS har i konceptet tilldelats en viktig roll i sökandet efter upprinnelsen till varifrån allt emanerar och/eller kan härledas, samt förklaring till vissa balansfenomen.

Resonans kan beskrivas som optimal "multi" **BALANS** mellan de i efterföljande kapitel beskrivna referensberoende perspektiven, baserat på skalära och symmetriska samband.

RESONANSENS "återspeglar" relationen, överskott och underskott i/relativt Grundstatus, **G**. För att besvara inledande frågor via en tänkbar atomär modell används begreppet **RESONANS**.

I normalfallet består en elektrisk svängningskrets av en spole ("induktans") och en kondensator ("kapacitans"). När spole/induktans kopplas samman med kondensator/kapacitans bildas en svängningskrets av enklare slag, kännetecknad av att ha en resonansfrekvens.

Svängningskretsen kan vara av två närbesläktade typer, benämnda seriell och/eller parallell typ. Utmärkande för dessa svängningskretsar är att impedansen går mot min för serievarianten, och mot max för parallellvarianten, vid en viss frekvens, den s k resonansfrekvensen.

Reproduktionsmodellen för $\Delta\emptyset$ bygger på analogier till detta inkl ömsesidighet och **A&R**.

Vid **MP** och **DRP** uppträder resonans i olika skepnad beroende av respektive **MP**-förankring.

Detta har sin grund i produkt av Eulers ekvation, och hur tecknet $\pm$ ger upphov till reaktans-skift.

Konceptet skiljer alltså ut sig genom att **RESONANS** kan förekomma ur olika **MP**-förankring, m a o ur olika samverkande perspektiv. Detta kan betraktas som en typ av **MULTI-RESONANS**, vilket resulterar i konsekvenser för obalans-neutraliseringens flödesbild, inom ramen för växelverkan. Resonans-varianterna/konfigurationerna reglerar m a o flödesbilden via varierande komplex konduktivitet.

Med resonanskrets avses här en "svängningskrets" där svängningen förenklat kan ses som en typ av **REAKTANS-STYRT** "pendlings-flöde" på fältnivå mellan olika referensberoende lagringsformer ("överskott" respektive "underskott"). Dessa lagringsformer utgörs i en konventionell elektrisk resonanskrets i enklaste utförande av en kondensator, **C**, och en induktans (spole), **L**. Kondensatorns, **C**, energilagring förmåga bestäms av dess kapacitans som är proportionell mot kondensatorns yta, **A**, och omvänt (= inverterat) proportionell mot avståndet, **d**, mellan kondensatorytorna. $C = \epsilon_0 A / d$

Lagringsförmågan ökar således med ökande **YTA**, och minskande avstånd. Det innebär att kondensatorn har **G**-egenskapen att lagra i "utspädd" form som underskott i rummet.

Kondensatorns reaktans skrivs, $X_C = 1/\omega C = 1/2\pi f C$, och i komplex form $X_C = 1/j\omega C$

Reaktansen för **C** beskrivs således som ett inverterat uttryck. Enkelt uttryckt innebär detta att ju större kapacitans och högre frekvens, desto mindre reaktans ($\approx$ mindre växelströms-motstånd).

Induktansen, **L**, ($\approx$ spole) har till skillnad mot kondensatorn en "koncentrerad" lagringsförmåga.

Koncentrationen i rummet uppnås genom att spolens trådlängd är cirkulär och lång, men koncentrerad/upprullad. Lagringsformen är alltså av en koncentrerad "cirkulär" natur.

Det innebär att induktansen har **G**-egenskapen att lagra i "koncentrerad" form i rummet. Induktansens reaktans skrivs, $X_L = \omega L = 2\pi f L$, och i komplex form $X_L = j\omega L$

Reaktansen för **L** beskrivs således som ett icke inverterat uttryck. Vi behöver känna till vinkelfrekvensen ω , som här skrivs $\omega = 2\pi f$

Kännetecknade för **RESONANS** är reaktanserna lika stora, $X_C = X_L$, vilket innebär att $1/\omega C = \omega L$, som ger $\omega^2 = 1/CL$, som kan skrivas, $\omega_0 = 1/\sqrt{LC}$, där ω_0 är vinkel-resonansfrekvensen.

Det innebär att vid resonans "balanserar" reaktanserna X_C och X_L varandra i vissa avseenden.

8 SKALFAKTOR, SKF

SKALFAKTOR, SKF, som benämning, kan ses som ett sätt att visualisera Maxwell-sambandet $-e = d\Phi/dt$, som refererar till de skalfaktorberoende "tänjningar" som i texten benämns **DUBBEL-ROT**. **SKALFAKTOR/SKALÄRT** refererar till "styrkan/storleken" i dessa referensberoende tänjningar.

Konceptet kan atomärt mycket förenklat sammanfattas som beskrivning av hur "tyngdpunkten" för en böjd kurvform ("båge") är beroende av böjens radie (= hur böjd bågen är), och hur denna tyngdpunkt samverkar/interagerar med andra bågars tyngdpunkter. I nästföljande steg beskrivs hur den böjda kurvformen/bågen varierar vid olika storlek/skala, m a o det **SKALÄRA** beroendet. För att beskriva "bågen" tillämpas derivator typ $f(x) = e^{2x}$ ges av $f'(x) = 2e^{2x}$ vilket kan omsättas till komplexa ändrade skalära "tänjningsrotationer" som t ex $1\phi \rightarrow 2\phi \rightarrow 4\phi \rightarrow \dots n\phi$. På metafysisk nivå får detta till konsekvens att "tyngdpunkternas" komplexa **Σ -balans** inte är punktformad ur vårt atomära verklighetsperspektiv.

Utifrån detta beskriver konceptet hur verkligheten förnimms, inom ramen för ett balansresonemang, via växelverkan mellan kommunicerande atomer, där respektive atom förnimmer utifrån sin individuellt förankrade skalära referensposition.

Det är här den basala bakgrunden till bl a **TID**, **RUM** och **KRAFT** inkl **GRAVITATION** går att finna.

SKALFAKTOR syftar på någon form av relation, vilket i sin tur förutsätter någon typ av differens.

För att existera krävs enligt konceptet någon typ av logisk **REFERENS/FÖRANKRING**.

SKALÄRA relationer, avser här relationen mellan olika referensberoende **PERSPEKTIV**.

Referenserna som ger perspektiven erhålls med hjälp av **MaskeringsPrincipen**, **MP** och **G**.

Som tidigare nämnts kan **MP** betraktas som en typ av metafysisk **DERIVATA** av komplex **SFÄRISK** struktur, som via växelverkan formar den förnimbara **VERKLIGHETEN**.

Detta skall visa sig ha konsekvenser för hur begrepp som **RUM** och **TID** skall uppfattas.

Varje enskild växelverkande atom förankrar sin individuella komplexa referens i **G**, via **MP**, vilket gäller **ÖMSESIDIGT**. Det som skiljer de aktuella perspektiven åt är således differensen mellan respektive atoms individuella **MP**-förankring relativt **G**.

SKALFAKTOR-DIFFERENSEN är m a o beroende av **G**:s överordnade hierarkiska dynamik.

DELTA-KONCEPTET utgår, ur ett referensberoende atomärt perspektiv, från ett **SKALÄRT** balansresonemang baserat på över- respektive under-skott i ett abstrakt **Grundtillstånd**, **G**.

Överskott (+) och underskott (–) beskrivs som relativt varandra olika "storlekar"/"skalor".

Storleken är funktion av aktuell perspektiv-referens. Överskott (+) och underskott (–) i **G** beskrivs i texten via olika stora referensberoende **SKALFAKTORER**, **SKF**, i bifogade figurer.

SKF-DIFFERENSEN mellan olika/skilda **SKF** är således referensberoende, och beskrivs som en komplex **FÖRSKJUTNINGSEFFEKT**, **FE**, att likna vid "töjnings-effekt".

FE, kan betraktas som en referensberoende **SKF-YTA** med centrum i "referens-origo".

Begreppen **RUM** och **TID** liksom **ROT** emanerar från beskriven förskjutningseffekt **FE**.

DUBBELROTATION, ROT, genererar en "symmetrisk" **FÖRSKJUTNINGS-DIFFERENS**, **FD**.

FD, förändras/förflyttas "successivt" med tänjningen. Av **ROT** "genererad" dubbel-rotationskontraktion får till konsekvens att förnimmelsen baseras på tänjnings-förskjutnings-effekt som ur "subjektets" perspektiv p g a **ROT** strukturellt kan liknas vid objektets speglade "**ROT-baksida**", vilket innefattas i växelverkan, **VXV**. Redan såtillvida är verkligheten en typ av illusion.

Detta kan även något enklare beskrivas som att skalfaktordifferensen resulterar i en relativ tyngdpunktsförskjutning mellan involverade skalfaktorer. Det är den förskjutningen som utgör förutsättning för den "tipping point" ($\pm j$) som ligger till grund för balanskriteriet, $2\Delta\emptyset \leftrightarrow j2\Delta\emptyset$.

VÄXELVERKAN har sin grund i att "balans-transmissionen" mellan vxv-kommunicerande atomer sker via aktuella atomers referensberoende **SKF-YTOR**, inkl tecken, beskrivet som att förskjutningseffekten, **FE**, utgör en typ av **MP** förorsakad perspektivberoende **SPEGLING**, som ur **MP**-perspektiv liknas vid "**wobblande differensytor**". Det innebär att **VXV** är en funktion av referensberoende **PRODUKT** av aktuella **SKF-YTOR**, inkl "ömsesidiga" tecken.

Detta kan uttryckas som att **VXV**-rörelsemängden är funktion av aktuell **YT-PRODUKT** och **SKF**.

Vid varierande olika stora referensberoende **SKALFAKTORER**, **SKF** (t ex p g a olika/varierande referenser) rubbas balansen ur aktuellt referensperspektiv.

Kännetecknade för dessa växelverkande komplexa **SKF**-ytor är att de via struktur-förankringar refererar till **MP**-referenser. Det kan betraktas som referensberoende **PROJEKTIONER** av **SKF-YTOR**, där både produkt och kvot av Eulers formler är involverade.

Det är "transmissions-kopplingen" mellan dessa **PROJEKTIONER** som utgör grund för begreppen **RUM** och **TID** samt vår verklighetsuppfattning inkl förnimmelser, se även bifogade figurer.

EULERS formel utgör en konsekvens av ovanstående, ur atomärt verklighetsperspektiv.

Formeln, i dess olika varianter, beskriver hur "balans-transmissionen" mellan vxv-kommunicerande atomer sker via aktuella atomers komplexa referensberoende **SKF-YTOR**.

Viktigt att notera är att Eulers formel är tillämpbar på olika **SKF**, alltså oavsett storlek/nivå.

BALANS-TRANSMISSION förutsätter att **SKALFAKTORERNA** har vissa egenskaper.

Vid derivering av $f(x) = e^x$ erhålls derivatan $f'(x) = e^x$, vilket den **CIRKULÄRA** formen erbjuder.

Talet **e** är $\approx 2,718$, och har denna utmärkande egenskap.

I varje punkt på grafen till $f(x) = e^x$ är y-värdet $f(x)$ detsamma som lutningen $f'(x)$, vilket utgör fundamental grund för skalfaktorberoende transmissions-balans och Eulers formel.

Det är enbart talet **e** som har denna för konceptet viktiga egenskap.

I kapitel 9, **KANTRINGSKRITERIE**, beskrivs den "**tipping point**", som utgör reglermekanism för kopplingen mellan basen **e** och balanskriteriet. Talet **e** banar enligt konceptet väg för en typ av unik balanserad "komplext speglade" relation mellan vissa skilda funktioner.

Principen för inom ramen för växelverkan mellan atomer tillämpad "transmissions-koppling" vilar på **YT-DIFFERENS** mellan kommuniserande referensprojektionsytor, där varje punkt på respektive yta står i förbindelse med samtliga punkter på motsatt yta, innebärande en typ av skalfaktorberoende **SUMMA**-transmissions-kontakt.

Här skall även hänsyn tas till de förskjutningseffekter som förnims/förmedlas via ϕ -dubbleringar.

Det är denna summa-kontakt som stipulerar behovet av **KVADRERING** i följande.

Det kan uttryckas som att kvadrering utgör grund för transmissionens komplexa yt-följsamhet.

Införande av **MP**-beroende **SKF-DIFFERENS** får referensberoende rikttningsberoende till följd.

Notera här att skalfaktordifferensen är rikttningsberoende **FRÅN** respektive växelverkande atom.

De individuellt via **G**, **MP**-förankrade atomerna "uppfattar" m a o varandra, p g a rikttningsberoende **SKF**-differens, och **Komplex Σ -balans**, som relativt varandra, p g a skilda (olika stora) **SKF**, "fasförskjutna" relativt varandra.

Begreppen **RUM** och **TID** liksom **ROT** härrör från dessa beskrivna förskjutningseffekter.

VIKTIGT att notera är att här beskrivna samband är underordnade basen **e**, då basen **e** står i beroendeställning till Grundtillståndet, **G**. **G** i sin tur har ett seriellt samband till ett överordnat universum. Verkligheten är m a o **SELEKTIV** och **BEGRÄNSAD** till sin natur !

UNIVERSUM bör av det skälet rimligen vara något långt mer än vi har förmåga att föreställa oss.

Konceptet baseras på interfererande cirkulärt baserade **SKF-TÄNJNINGAR**, med **MP** som bas.

Då **MP** enligt konceptet kan betraktas som en typ av metafysisk **DERIVATA** av komplex **SFÄRISK** struktur, som formar den förnimbara **VERKLIGHETEN**, blir skalfaktorn, **SKF**, extra intressant.

Med derivata avses en funktion som anger förändringshastigheten hos en annan känd funktion.

Skriver vi t ex derivatan som dy/dx är det, **DIFFERENSEN** (dx) mellan de individuella

MP-förankringarna som deriveringen baseras på.

Differensen är således beroende av **G** och **G**:s kännetecken/egenskaper.

VERKLIGHETEN kan således med visst fog beskrivas som ett "**subfenomen**" överlagrat **G**, där verkligheten förnims/förmedlas via ϕ -dubbleringar, som **j-relationer** mellan **MP**-referensberoende/förankrade "wobblande" differensytor.

GRUNDSTATUS, **G**, beskrivs här ur ett atomärt dualistiskt och dynamiskt perspektiv, varvid **G** kännetecknas av hierarkiskt/skalärt baserad komplex "**EGENSKAP/FÖRÄNDRING**".

Av dessa skäl erbjuder konceptet ur ett teologiskt perspektiv, fascinerande tolkningsmöjligheter, bortom en begränsad rent atomär argumentering.

9 REFERENS-PRINCIPER, MP & DRP

Konceptet utgår från ett balansresonemang där **REFERENS-PRINCIPERNA, MP & DRP** utgör basal grund för resonemanget, och växelverkan mellan kommunicerande atomer.

BALANSKRITERIET, $2\Delta\emptyset$, är den serie-länk som växelverkan principiellt är uppbyggd av. Kriteriet länkar seriellt samman växelverkande/kommunicerande atomer, så som framgår av bifogade figurer. Kriteriet är format utifrån förutsättning att balans ernås och upprätthålls mellan, **"ATOMÄR EXISTENS OCH DESS BALANSERANDE ANTI-STRUKTURELLA MOTSATTS"**. Detta symboliseras av sfärerna $\emptyset$ i $2\Delta\emptyset$.

BALANSKRITERIET, $2\Delta\emptyset$, avser, och refererar till, **REFERENS**-beroende **ÖMSESIDIGA** och **SKALÄRA** komplexa balans-samband som, på metafysisk nivå, kännetecknar växelverkan mellan kommunicerande atomer. De referensberoende och skalära sambanden baseras ömsesidigt på Pythagoras sats och cirkeln/sfären.

SKILDA REFERENSER innebär här en typ av separerande **SKALFAKTOR-DIFFERENS**.

Det är denna separationseffekt som återspeglas i balanskriteriet och dess **"ortogonal"** natur. Den förnimbara verkligheten är en funktion av denna skalfaktordifferens, vilket gäller ömsesidigt.

I konceptet beskrivs verkligheten på fältnivå, inom Grundstatus, **G**, via de unika principerna, **DRP, MP, AR** och **DYR**.

DubbelReferensPrincip, DRP: Referensneutralt.

MaskeringsPrincip, MP: Referensberoende, och förankrande.

Avig och Rät, AR: Kantrings-kriterie.

DynamiskResonans, DYR: Symmetriskapande, och balanserande.

Principerna har sin grund i referensberoende (via atomär egenstruktur) **SKALÄRA** relationer, beroende av ur vilket perspektiv de ses.

MaskeringsPrincipen, MP, är härvid den princip som medger beaktande av **ÖMSESIDIGA SKALFAKTOR-DIFFERENSER**, inkl produktbildningar, mellan växelverkande atomer.

MASKERINGSPRINCIPEN, MP, ger som följd påverkan av maskeringen upphov till komplex **POLARISATIONSEFFEKT** i **G**, att likna vid "sidställning"/"försjutning".

MEDVETANDET inkl det undflyende **"jaget"** beskrivs via denna av **MP** förorsakade polarisation.

I efterföljande kapitel 10, **BALANSKRITERIET, $2\Delta\emptyset$** , beskrivs hur $2\Delta\emptyset$, avser, och refererar till, **REFERENS**-beroende ömsesidiga **SKALÄRA** komplexa balans-samband som, på metafysisk nivå, kännetecknar växelverkan mellan kommunicerande atomer.

BALANSEN inkluderar tillämpning av olika stora skalfaktor, **SKF**, vilket medför en typ av strukturell separerande differens. Detta kan uttryckas som att strukturvarianter ur atomärt perspektiv tar olika stort utrymme i anspråk. Balansen kan därmed atomärt sägas vara **SKALÄR** till sin natur.

Den strukturella differensen medför att i $2\Delta\emptyset$ ingående $\Delta\emptyset$ har olika **REFERENS**-förankringar.

Det är principerna för detta som kommenteras här.

Tanken bakom **DubbelReferensPrincipen, DRP**, framgår av följande.

Antag två positioner, **A** och **B**, och att en av dem, **A**, representerar all universums atomära multi-rotation i koncentrerad form från tidernas begynnelse, relativt den andra/motsatta positionen, **B**, representerande neutral 0-rotation. Mellan **A** och **B** råder då en typ av relativ rotationsobalans, som symboliskt kan skrivas som $+A$ och $-B$, alternativt $-A$ och $+B$.

Produkt-Medelvärde av $+A$ och $-B$ är då $\sim \sqrt{(+A \cdot -B)} = j\sqrt{(A \cdot B)}$

Produkt-Medelvärde av $-A$ och $+B$ är då $\sim \sqrt{(-A \cdot +B)} = j\sqrt{(A \cdot B)}$

I båda fallen är beloppet detsamma medan tecknen skiljer positionerna/referenserna åt.

Den atomära **VERKLIGHETEN** i form av matematikens regelverk indikerar därutöver via den imaginära symbolen/enheten **j** närvaro av **SKALÄR** differens !

SKILDA REFERENSER innebär här m a o en typ av separerande **SKALFAKTOR-DIFFERENS**.

MaskeringsPrincipen, MP, är annars den princip som inledningsvis är av störst intresse, då **REFERENS** för de samband och perspektiv som konceptet beskriver refererar och utgår från **MP**. Orsaken till detta går att finna i Eulers formel, som indikerar att olika **SKALFAKTORER, SKF**, och deras relationer är involverade. Olika **SKF** öppnar m a o för "**SKF**-positions-förskjutning". **SKF-POSITIONS-FÖRSKJUTNING** p g a **SKF-DIFFERENS** var upprinnelsen/upphovet till **MP**. Det är utifrån den egna referensen atomen känner av "verkligheten" ur sitt eget unika perspektiv. **MP** är generellt tillämpbar för olika egenstrukturer och är därigenom struktur-selektiv till sin natur.

Strävan efter **BALANS** på fältnivå sker via komplex växelverkan-kommunikation atomer emellan. Respektive atom sätter sin egen/individuella referens/förankring via **MaskeringsPrincipen, MP**. Det är **MP** som därigenom är bestämmande för hur i växelverkan ingående vektorer är förankrade, alltså varifrån de utgår. Det är **MP** som ligger till grund för i växelverkan ingående **PERSPEKTIV**.

Principen är enkel och kan beskrivas med hjälp av en enkel analogi. Vi tänker oss att vi befinner oss på en flotte, som flyter med strömmen på en lugn flod, **G**. Vi, **A**, märker inte att vattnet strömmar och förflyttar flotten medströms. Däremot tycker vi oss märka att stränderna kring floden rör sig uppströms.

En person, **B**, står på stranden (som ej rör sig) och ser att vi, **A**, och flotten rör oss medströms. Så vilken rörelse/riktning är det som skall prioriteras och anses gälla, **A**:s eller **B**:s uppfattning? Hur rörelsen definieras avgörs av om flotten alternativt stranden väljs som **REFERENS**. Det går således inte att besvara frågan på ett korrekt sätt utan tillgång till en **REFERENS**. Konceptet använder sig av både flotten och stranden som referens, alltså fler än en referens! Grundfrågan konceptet försöker uppmärksamma och besvara handlar sammanfattat om, **VAD UTGÖR REFERENS FÖR FÖRNIMMELSEN OCH VÅR S K VERKLIGHET?**

För att existera krävs enligt konceptet rimligen någon typ av logisk **REFERENS/FÖRANKRING** samt att begreppet "existens" **avviker** i minst något avseende från denna referens. Antag att beskrivning av **UNIVERSUM** kräver **REFERENS**, vad representerar i så fall universum om ingen referens (t ex i form av observatör) finns att tillgå? **UNIVERSUM** i den form vi som "**atomär referens**" uppfattar universum förefaller baseras på **ATOMENS** strukturella **OBALANS**, m a o det som i konceptet benämns "sidställning".

BALANS förutsätter enligt konceptet att den förnimbara reella verkligheten balanserar mot speglande imaginär motpol. Reellt och imaginärt är ur det atomära perspektivet funktion av **MP**. Konsekvens av detta blir att såväl materia som rum-tid existerar inom ramen för imaginär motpol. Ur det observerande atomära perspektivet innebär detta, utöver reella positiva begrepp och storheter, även förekomst av negativa dito, t ex negativ tid.

Efter att ha begrundat detta och de inledande citaten, utgår konceptet från ett **BALANS-resonemang** för växelverkan mellan atomer, baserat på det logiska antagandet, att det atomära begreppet **EXISTENS** förutsätter **REFERENS** av något slag. För att bemästra/beskriva den aktuella komplexa **BALANS**-problematik som följer därav, kompletterar konceptet matematiken med de referensberoende unika principerna **DRP** och **MP**, samt symmetriskapande **DYR**.

Atomen kännetecknas enligt konceptet av en komplex struktur benämnd **EGENSTRUKTUR**. Egenstruktur på olika nivåer och form inkl **SKF** ingår t ex även i universums dynamik. Vad som avses med "struktur" är i detta sammanhang komplicerat att beskriva. I detta inledande skede beskrivs "struktur" som en typ av "obalans-mönster" i grundstatus, **G**. Atomen (som obalans-koncentration) befinner sig inom ramen för Grundstatus, **G**. Detta kan liknas vid analogin där Atomen/"flotten" befinner sig i "floden"/Grundstatus, **G**, och "flyter med" **G**.

Egenstrukturen maskerar (gentemot sig själv) sin egen struktur i **G**, att liknas vid en typ av "polariseringseffekt". Detta får till följd att **G** ur atomens perspektiv inkluderar atomens struktur som en referensberoende relativ negativ spegling. Funktionen/mekanismen/sambandet där **EGENSTRUKTUR** selektivt **MASKERAR** struktur i **G** benämns, maskeringseffekt, och principen **MaskeringsPrincip, MP**. **MP** gäller **ÖMSESIDIGT** för **VXV**-kommunicerande atomer. **MP** kan som tänkbar alternativ benämning, betraktas som en "**Polarisations-Princip**".

ATOMEN är här förenklat att betrakta som en typ av reglermässigt stabiliserande "sidställd obalans-koncentration", ingående i "regler-loop" i **G**.

MP förankrar atomen i **G**, varvid atomens placering i **G** kan ses som ett "referens-centrum".

Obalansens fördelning i **G** sker radiellt från centrum i en expanderande "sfär", $(4\pi c^2)$. Det är från denna sfäriska form, som naturkonstanterna $\epsilon_0 = 10^7 / 4\pi c^2$ och $\mu_0 = 4\pi 10^7$ härrör/emanerar.

Fälthastigheten/ljushastigheten, **c**, representerar, som exempel relation, erhållen via kvot.

$$1/\epsilon_0 \cdot 1/\mu_0 = 1 / \sqrt{\epsilon_0 \mu_0} = \pm c \quad \text{vars medelvärde är: } \sqrt{(+c \cdot -c)} = \pm jc$$

Det ömsesidigt "ortogonala" borde enligt min uppfattning tala för att naturkonstanternas

perspektivberoende motiverar att skriva $+/-j\mu_0$ och $-/+j\epsilon_0$ vilket via "ömsesidighet" och **ROT** ger,

$$1/+j\mu_0 \cdot 1/-j\epsilon_0 = 1 / \sqrt{\mu_0 \epsilon_0} = \pm c = +c / -c$$

respektive

$$1/-j\mu_0 \cdot 1/+j\epsilon_0 = 1 / \sqrt{\mu_0 \epsilon_0} = \pm c = -c / +c$$

} **ROT**

Det förnimbara, och tidsbaserade, verklighetsperspektivet baseras således här på två olika av ϵ_0 och μ_0 beroende speglade komplexa "ortogonala" **SFÄRER**, vars radier, **r**, är **1** respektive **c**, och där **c** har sorten hastighet, m/s. Sambanden framgår av bifogade figurer.

De atomära begrepp och storheter som används av medvetandet för att beskriva verkligheten formas av/via matematikens regelverk med samband/funktioner som refererar till aktuella sfärens **MP**-förankringar.

Det är således utifrån atomens unika referens/egenstruktur matematiken formar vår verklighetsbild. Vid växelverkan interfererar minst två egenstrukturer med varandra, så som figurerna anger.

Detta beskrivs ömsesidigt som bl a produkt och kvot inkl kombinationer av dessa.

PRODUKT, ses som en "mängdkontakt" mellan motriktade referensberoende fragment-funktioner.

KVOT, ses som "avvikelsefördelning" alt. "tänjningsfördelning" mellan motriktade funktioner.

$$\text{Produkt } e^{+j\varphi} \cdot e^{-j\varphi} = \cos^2 \varphi + \sin^2 \varphi$$

Produktmedelvärdet erhålls som, ± 1

$$\text{Kvot } e^{+j\varphi} / e^{-j\varphi} = \cos 2\varphi + j \sin 2\varphi$$

Dubbla vinkeln, **2φ**, refererande till **DUBBEL-ROT**.

Kombinationen grundstatus, **G**, och maskeringseffekt, **MP**, utgör i konceptet förutsättning för **ömsesidig** växelverkan mellan växelverkande strukturer, t ex mellan atomerna **A** och **B**.

Maskeringseffekten kan beskrivas som att både **A** och **B**, individuellt maskerar/neutraliserar sin egen struktur i **G**, och därvid "förmimmer" **AVVIKELSE** från egenstrukturen. Det handlar således om ett **RELATIVITETS**-samband, där positionen relativt **G** avgör vad som avses !

A och **B** förmimmer därigenom skilda strukturprojektioner, eller enklare uttryckt, olika "**perspektiv**".

Det innebär att **A** och **B** förmimmer olika "perspektiv", vars "egenskaper" stipuleras av **G**.

G:s egenskaper återspeglar **UNIVERSUMS** överordnade "dynamik" på en högre hierarkisk nivå.

MP är principiellt konfigurerad för att via växelverkan avkänna "**derivatan**" på denna överordnade **G**-dynamik. Konsekvensen av detta blir att respektive atom, via sin egenstruktur, är **FÖRANKRAD** i/relativt **G**. Här övergår **MP**-resonemanget till viss del i att bli av filosofisk karaktär, bl a beroende av att inledande **Citat B** saknar svar.

Drivkälla för den obalansneutraliserande växelverkan kan principiellt beskrivas enligt följande.

Grundstatus, **G**, återspeglar universums obalans-potential, inrymmande universums "dynamik".

Kommunicerande atomer är via **MP** individuellt förankrade i **G**, i skilda positioner.

Mellan förankringpunkterna "existerar" av dessa orsaker en typ av differens/"obalans-potential".

Kännetecknade för denna "potential" är att den är funktion av **MP**-referensposition-differens och att dess riktning är referensberoende men även att den är relativt **MOTRIKTAD** (atomerna emellan) oavsett **REFERENS**. Denna "obalans-potential" kan liknas vid en vektor vars riktning bestäms av vald referens-atom, och utgör drivkälla ("emk") för växelverkan mellan kommunikerande atomer.

Det är alltså **UNIVERSUM** som via sin dynamik utgör drivkälla för växelverkan.

Detta kan uttryckas som att växelverkan inom ramen för "balans-regler-loop" förekommer i två varandra balanserande skepnader i kombination med "obalans-potential".

Slutsatsen av detta blir att begreppet **TID** kan ses som ett av **MP** beroende "**G**-deriverings-fenomen" (formad av växelverkan utifrån **G**:s "obalans-potential") och fortlöper/går med referens till observerande referens-atom. Notera att universums ålder inte är detsamma utan är överordnad.

MP förutsätter individuella förankringar, och då tänker man kanske i första hand på olika positioner/koordinater i vårt förnimbbara atomära rum. Konceptet utesluter av dessa skäl dock inte att begreppen **RUM** och **AVSTÅND** i slutänden är en typ av substitut för en perspektivberoende egenskap.

Det balansresonemang på fältnivå, som konceptet avhandlar, beskrivs i nästkommande kapitel som ett komplext **BALANSKRITERIE**, $2\Delta\emptyset$, $j2\Delta\emptyset$, syftande på två reella referens-beroende perspektiv, och två imaginära som tillsammans balanserar varandra, v g se figur 3, vilket gäller **ÖMSESIDIGT**.

Symboliskt är detta illustrerat som två relativt varandra förskjutna sfärer. Den "radiella" differensen/ Förskjutningen mellan sfärerna är funktion av dubbla vinkeln, 2ϕ , refererande till **DUBBEL-ROT**. Frågan som aktualiseras är om $2\Delta\emptyset$, och i förlängningen vår verklighet (**Citat B !**), är en av "jaget" selektivt genererad perspektiv- och skalfaktor-beroende illusion ?

Rymns de balanserande metafysiska "sfärerna" rentav i en "gemensam" $\Delta\emptyset$ -skepnad, "sedd" ur olika perspektiv, där **MP** med hjälp av fenomenet **TID** är det som separerar perspektiven och därvid utgör förbindelselänken till ett överordnat **UNIVERSUM** ?

MP-förankringen utgör **REFERENS** för de **RELATIVA** samband och perspektiv som ligger till grund för växelverkan. **VÄXELVERKAN** mellan atomer, **A** och **B**, sker mot ovanstående bakgrund **ÖMSESIDIGT** via individuella **MP**-förankringar i **G**.

Av detta och föregående kapitel finner vi att varje enskild växelverkande atom förankrar sin individuella komplexa egenreferens i **G**, via **MP**, vilket således gäller **ÖMSESIDIGT**.

Det som skiljer de aktuella perspektiven åt är således differensen mellan respektive atoms individuella **MP**-förankring.

SKALFAKTOR-DIFFERENSEN är m a o beroende av **G**:s överordnade hierarkiska dynamik. Detta får till konsekvens att sambanden där atomens **EGENSTRUKTUR** selektivt och individuellt **MASKERAR** struktur i **G** ger upphov till perspektivberoende skalära förskjutningseffekter som funktion av de individuella förankringarna i **G**, som i slutänden resulterar i perspektivberoende **RUM-TID**.

Från kapitel 4 minns vi att beloppet av **produktmedelvärde** erhålls som, $\sqrt{(\cos^2 \phi + \sin^2 \phi)} = \pm 1$ Tecknet refererar till "kommunikationens" **RIKTNING**. En begränsning hos matematiken är att det **INTE** framgår entydigt var och hur "vektorerna"/"pilarna" **+1** respektive **-1** är förankrade ! För att eliminera denna brist, använder konceptet, **MaskeringsPrincip**, **MP**.

Det atomära begreppet **RUM** får sin förklaring och härledning av/via **MP**.

Denna slutsats verifierar **Euler** med sin lika berömda som eleganta formel, v g se bifogade figurer. För konceptets vidkommande är detta intressant, då förankrings-resonemanget öppnar för möjligheten att på saklig grund ifrågasätta tolkningen av relativitetsteorin.

BALANS baseras på ϕ -dubbling vid kvot-sambandet $e^{-j\phi} / e^{+j\phi} = \cos 2\phi - j \sin 2\phi$

VERKLIGHETEN förnims/förmedlas, enligt kapitel 13, som ϕ -dubblingar.

Kombinerat med tecken-skift som funktion av **MP** ger ϕ -dubblingen varandra balanserande **MOTRIKTADE** "spiral-dubbeltänjningar" som funktion av **SKF**.

VERKLIGHETEN förnims/förmedlas via dessa ϕ -dubblingar, som **j-relationer** mellan **MP**-referensberoende/förankrade "wobblande" differensytor.

DIFFERENSEN mellan de olika perspektiven representerar därigenom **RELATIVITETS**-fenomen. Differensen utgör samtidigt basal grund för verkligheten och dess begrepp.

Atomen definierar/manifesterar principiellt begreppen **RUM** och **TID** via individuell **MP**-förankring.

Den ovannämnda komplexa differensen baseras på de **SKALFAKTORER** som följer av att sambanden uppträder **MOTRIKTADE**. Aktuell växelverkan utgår principiellt från detta.

Viktigt att notera är att begreppet **REFERENS**, så som beskrivs, strukturellt kan anta skilda och/eller kombinerade komplexa "**NIVÅER**", varav verkligheten inkl rum och tid, refererar till en nivå, medan t ex jaget/medvetandet och universums dynamik, antas referera till andra varianter/typer/kombinationer av referens.

Olika komplexitetsnivåer banar väg för det som benämns "**perspektivgränsöverskridande**".

FÖRNIMMELSEN är därigenom funktion av referensens strukturella **KOMPLEXITETSNIVÅ**, och kan som följd därav liknas vid en, via referensens komplexitetsnivå, beroende **TOLKNING**. Olika komplexitetsnivåer banar väg för det som benämns "perspektivgränsöverskridande". Konceptets slutsats kan därigenom tolkas som att förnimmelsen ur atomärt perspektiv kan beskrivas som en typ av selektiv referensberoende illusion, "bakom" vilket jaget har sin hemvist. Figurerna ger en föraning om den hierarkiska struktur som möjliggör detta.

Det innebär rimligen att "jaget" inte är beskrivbart i enbart atomära termer. Vår/jagets förnimbara verklighet, "rumtiden", inkl storheter, baseras enligt konceptet, på nämnda referensberoende illusion/tolkning, som kännetecknas av de atomära begreppen **RUM** och **TID**. För att kunna göra anspråk på att förstå dessa begrepp på ett mer djupgående sätt krävs sannolikt att de samband som redovisas i figur 3 behärskas.

-.-

För att något skall anses **EXISTERA** i vår förnimbara verklighet, förutsätts ett **SAMBAND**, av något slag, till vårt medvetande. Inledande **Citat B** uppmärksammar detta, och att ingen förefaller kunna förklara varuti sambandet ifråga är och består av. Det som anses existera atomärt i vår verklighet, **KOMMUNICERAR** via detta okända samband med medvetandet. Det föreligger skäl för antagandet att sambandet är av "perspektivgränsöverskridande" natur!

Från kapitel 3, Medvetandet inkl "jaget" citeras,

"Begreppen verklighet och förnimmelse hör intimt samman.

*Det som ofta förbises är att förnimmelsen inkl vi själva som fysiska individer, beskrivs med hjälp av begrepp, som verkligheten och vi själva är delaktiga i formandet av. Det innebär att bakgrunden till förnimmelsen i slutänden, bl a även p g a **Citat A** och **Citat B**, kan visa sig vara ej beskrivbar via våra atomära begrepp, utan av principiella skäl ligger utom räckhåll för oss."*

För att relationen ifråga skall vara beskrivbar i atomära termer ges den i konceptet karaktär av en typ av **ÖMSESIDIG SKALÄR KOMPLEX DIFFERENS**. Atomär existensen, inkl medvetandets förnimmelse av det som existerar, förutsätter m a o differens, något som ledde fram till **MP**. Är målsättningen att försöka förstå verkligheten och dess existens behöver vi behärska/förstå differensens bakgrund och kännetecken där **SKILDA REFERENSER** innebär en typ av separerande **SKALFAKTOR-DIFFERENS**. Detta leder till att vår verklighetsuppfattning utmanas. Det är där vi alltså fortfarande står inför problem p g a **Citat B**.

Konsekvensen av att medvetandet saknar entydig definition blir att det saknas information om denna **DIFFERENS** basala bakgrund. Räddningen i nöden blev i mitt fall **EULERS** formel. Kombinationen av Eulers och Maxwells ekvationer tillsammans med matematikens regelverk inkl negativa tal, kan tillämpas för att som etappmål beskriva och verifiera det för konceptet helt avgörande, och lika viktiga som fundamentala atomära sambanden, mellan motriktade exponentialfunktioner, och de trigonometriska funktionerna ingående i växelverkan.

10 BALANSKRITERIE, $2\Delta\emptyset$ & $j2\Delta\emptyset$ inkl "RUM-TID"

BALANSKRITERIET, $2\Delta\emptyset$, är den serie-länk som växelverkan principiellt är uppbyggd av. Kriteriet länkar seriellt samman växelverkande/kommunicerande atomer, så som framgår av bifogade figurer. Kriteriet är format utifrån förutsättning att balans ernås och upprätthålls mellan, **"ATOMÄR EXISTENS OCH DESS BALANSERANDE ANTI-STRUKTURELLA MOTSATSKÄFT"**. Detta symboliseras av sfärerna $\emptyset$ i $2\Delta\emptyset$.

BALANSKRITERIET, $2\Delta\emptyset$, avser, och refererar till, **REFERENS**-beroende **ÖMSESIDIGA** och **SKALÄRA** komplexa balans-samband som, på metafysisk nivå, kännetecknar växelverkan mellan kommunicerande atomer. De referensberoende och skalära sambanden baseras ömsesidigt på Pythagoras sats och cirkeln/sfären.

SKILDA REFERENSER innebär här en typ av separerande **SKALFAKTOR-DIFFERENS**.

Det är denna separationseffekt som återspeglas i balanskriteriet och dess **"ortogonal"** natur. Den förnimbara verkligheten är en funktion av denna skalfaktordifferens, vilket gäller ömsesidigt.

När atomer, t ex atom **A** och **B**, kommunicerar med varandra sker det som referensberoende **VÄXELVERKAN**, med målsättning att obalanser på fältnivå, mellan kommunicerande atomer, via "balans-flöden" i **G**, neutralisera/balansera obalanserna ifråga.

Av **A** och **B** förorsakade obalanser (i **G**) interfererar därvid med varandra på metafysisk nivå. Interferens-sambanden refererar därvid till **A** och **B**:s individuella **MP**-förankringar.

Dessa samband ger upphov till en typ av referensberoende **"wobblande" differensytor, W-yltor**.

I kapitel 13 beskrivs **BALANS-RESONEMANG** med hjälp av dessa **SKALFAKTOR-BEROENDE "wobblande" differensytor, $f(\text{MP})$** , ingående i växelverkan, som "länken" $2\Delta\emptyset$.

W-yltor refererar till **MP**-förankringarna och därigenom **SKF**-positions-förskjutna relativt varandra, beroende av bl a skalfaktordifferens. **SKF**-Positions-förskjutningen är via bl a Kantringskriteriet, **A&R**, funktion av $\pm j$ vilket medför att W-yltor kan betraktas som ortogonalt orienterade relativt varandra.

Konceptet tillämpar i kombination referenserna **DRP** och **MP**.

W-yltor är sedda ur ett **MP**-perspektiv och "förekommer" således i två **"speglade"** versioner. På g a "ömsesidigheten" gäller således ovanstående för både atom **A** och atom **B**, men med olika tecken och teckenföljd, **+/-** respektive **-/+**.

Den förnimbara **VERKLIGHETEN** är i förlängningen en funktion av denna tecken-differens.

BALANSKRITERIET, $2\Delta\emptyset$, baseras på ett balansresonemang där de samband Maxwells och Eulers ekvationer beskriver kombineras ("länkas samman") via Maskerings Principen, **MP**.

Olika **MP**-förankringar medför inom ramen för växelverkan ömsesidigt olika skalfaktorer, **SKF**. För att möjliggöra detta tillämpar konceptet skilda, individuellt förankrade **MP-REFERENSER**, vid beskrivning av aktuella metafysiska **VXV**-balansresonemang på fältnivå.

Detta beskrivs som funktion av referensberoende ömsesidig, komplex skalär differens.

Kännetecknande för den metafysik som används, är att **skilda referenser/förankringar** tillämpas med hjälp av principerna **DRP**, **MP**, **A&R** och **DYR**. Siffran **2** i symbolen $2\Delta\emptyset$ syftar på att det är två skalära **MP**-referens-beroende perspektiv, som balanserar varandra.

BALANSEN inkluderar metafysiskt, tillämpning av olika stora skalfaktor, **SKF**, vilket medför en typ av strukturell differens. Balansen kan därmed sägas vara **SKALÄR** till sin natur.

Den strukturella differensen medför att i $2\Delta\emptyset$ ingående $\Delta\emptyset$ har olika **REFERENS**-förankringar.

Differensen framgår av figur 3, som visar hur i, $2\Delta\emptyset$, ingående $\Delta\emptyset$ är förskjutna relativt varandra med radien, så att centrum på den ena $\emptyset$ sammanfaller med periferin på den andra $\emptyset$.

Det föreligger således en ortogonal balansrelation mellan i $2\Delta\emptyset$ ingående $\Delta\emptyset$.

De atomära begreppen/fenomenen **AVSTÅN/RUM** och **TID** emanerar från denna differens.

Vid relativrörelse, **v**, mellan växelverkande atomer har **v** att förhålla sig till skilda ref-förankringar.

Differensen får m a o konsekvenser för definition och tolkning av **TID** och **RELATIVITET**.

MaskeringsPrincipen, MP, utgör förutsättning för den **SPEGLING** som resulterar i **BALANS**. **MP** medför att **BALANS** erhålls genom att det negativa tecknet (–) ur "observatörs-perspektiv" har karaktär av balanserande strukturell **SPEGLING** till sambandet/relationen, **–e = dΦ/dt**. Det är alltså **MP** som möjliggör **SPEGLING**, och utgör av det skälet en balans-förutsättning. Begreppet **EXISTENS** medför att beskrivningen av **BALANSKRITERIET, ΔØ**, tilldelas en utökad mer generell betydelse, och därför skall betraktas som en av flera tänkbara **SKALÄRA** versioner. Principen är m a o tillämpbar över hela skalan från **BALANSKRITERIET, ΔØ** till **UNIVERSUM**. Det är komplexiteten hos den maskerande strukturen, **MP**, som är bestämmande för den **NIVÅ** som **BALANSEN** syftar på. Atomen komplexa struktur är ett exempel på referens-struktur. Konsekvensen av en sådan komplex **MULTI-SKALÄR** balans blir att såväl definition som betraktelsesätt av både **GRUNDSTATUS, G**, och **UNIVERSUM** mer radikalt förändras.

–.-

Det väsentliga rörande **2ΔØ** framgår av ovanstående.

Vissa delar av ursprungstexten har utelämnats för att göra texten mer lättillgänglig och lättläst. Några ytterligare blandade osorterade kommentarer framgår av följande.

BALANSKRITERIET, ΔØ, innefattar ett sofistikerat **ÖMSESIDIGT KOMPLEXT SKALÄRT** och **REFERENSBEROENDE** balansresonemang refererande till Eulers och Maxwells ekvationer.

"Speglingen" återspeglas i 90-graders differensen mellan magnetiska och elektriska fälten. Det är denna balans på metafysisk nivå **BALANSKRITERIET, 2ΔØ** symboliserar/beskriver.

Vid komplex växelverkan mellan två atomer, **A** och **B**, utgår balansresonemanget från **A:s** och **B:s** egenstrukturer och därav beroende individuella referensförankring i **G**. Växelverkansambanden beskrivs ömsesidigt som bl a produkt och kvot inkl kombinationer av dessa.

PRODUKT, ses som en "mängdkontakt" mellan motriktade referensberoende fragment-funktioner. **KVOT**, ses som "avvikelsefördelning" alt. "tänjningsfördelning" mellan motriktade funktioner.

Produkt $e^{+j\varphi} \cdot e^{-j\varphi} = \cos^2 \varphi + \sin^2 \varphi$

Produktmedelvärdet erhålls som, ± 1

Kvot $e^{+j\varphi} / e^{-j\varphi} = \cos 2\varphi + j \sin 2\varphi$

Dubbla vinkeln, **2φ**, refererande till **DUBBEL-ROT**.

Vid derivering av **f(x) = e^x** erhålls derivatan **f'(x) = e^x**.

Basen **e** utgör därigenom själva fundamentet till växelverkan-balans mellan aktuella perspektiv. Talet **e** är $\approx 2,718$ och har denna utmärkande egenskap.

I varje punkt på grafen till **f(x) = e^x** är y-värdet **f(x)** detsamma som lutningen **f'(x)**.

Det är enbart talet **e** som har denna för konceptet viktiga egenskap, och banar enligt konceptet väg för en typ av balanserad relation mellan vissa skilda funktioner.

Vid **SKALÄR DIFFERENS** viktas dessa funktioner som funktion av differensen varvid en perspektivberoende **"TYNGDPUNKTS-FÖRSKJUTNING"** av betydelse uppstår.

Detta kan beskrivas som att en referensberoende **FÖRSKJUTNINGS-DIFFERENS, FD** genereras.

FD, förändrar/förflyttar **"successivt"** som funktion av **DUBBEL-ROT** tänjning och därav följande "koncentrationsvariationer" tyngdpunkten hos aktuella funktioner.

FD ger därigenom, relativt egen-referens, upphov till komplex **PROJEKTIONSFÖRÄNDRING, PF**. **PF** är således ett fenomen som har sin upprinnelse i **ÖMSESIDIGHETEN** och **DUBBEL-ROT**, samt i förlängningen även dubbla vinkeln, **2φ**.

Då speglingarna är **MP**-perspektivberoende och därmed **SKF**-förskjutna, ger detta upphov till "strukturellt" betingad **DIFFERENS** mellan de individuella **MP**-förankringarna.

När skalfaktorerna skiljer sig åt förorsakar detta positionsförskjutningar, som funktion av aktuella **MP**-förankringar, vilket resulterar i **"wobblande" differensytor", W-tytor**.

Dessa "wobblande" differensytor, ingående i **BALANSKRITERIET, 2ΔØ**, kännetecknas av att differensen p g a ömsesidigheten och skalfaktor-differenser, innefattar en typ av motriktade/ balanserande rotationsmönster. Vid växelverkan mellan atomerna **A** och **B** förnimmer atomerna därvid interferensmönstret **OLIKA** p g a skilda **MP**-förankringar och **SKF**. Differensytan är **EJ KONTINUERLIG** till sin natur utan "skiftar position" mellan aktuella **MP**-perspektiv.

I kapitel 7 beskriven **RESONANS** används som funktion av olika referensberoenden för att förklara/beskriva processen. För växelverkande atomer innebär detta att koncentrationsvariationer i form av överskott och underskott i **G** som analogi kan liknas vid "tryck" respektive "sug/drag".

Som konsekvens av detta nämns inledningsvis hur konceptet förenklat kan sammanfattas som beskrivning av hur "tyngdpunkten" för en böjd kurvform ("**båge**") är beroende av böjens radie (= hur böjd bågen är), och hur denna tyngdpunkt samverkar/interagerar med andra bågars tyngdpunkter, via kantringskriteriet, **A&R**.

I nästföljande steg beskrivs hur den böjda kurvformen/bågen varierar vid olika storlek/skala, m a o det **SKALÄRA** beroendet. Detta utgör enligt konceptet "embryot" till balanskriteriet **2ΔØ** och därifrån stegvis, **BÅGE** → **CIRKEL** → **SFÄR** → **2ΔØ** → **Σ2ΔØ / ATOM**

Enligt konceptet är sambanden balans-mässigt reversibla.

Av detta följer att den imaginära enheten "**±j**" är en konsekvens av "positionsförskjutning" som funktion av individuella **MP**-förankringar/referenser, samt kantringskriteriet, **A&R**.

Detta kan även uttryckas som att den imaginära enheten "**±j**" representerar **A&R**.

Notera att inga av ovannämnda samband omnämns i Einsteins speciella relativitetsteori, **ESR** !

-.-

Enligt PRV:s föreläggande är ursprungstexten oklar, men det framgår inte på vilket sätt.

Av det skälet tas följande med i texten, men kan ant utgå om så anses lämpligt.

Se det som div osorterade kommentarer av vilka flera redan är beskrivna på annan plats.

Som ett sätt/försök att se bortom den förnimbara verkligheten, använder konceptet sig av en, via dessa principer, unik typ av "ömsesidig" komplex **VÄXELVERKAN**, baserad på ett fältrelaterat **BALANSERAT** "tänjnings-resonemang", och de **SKALFAKTOR-RELATIONER** detta medför.

I stort vilar resonemanget på traditionell/konventionell hållfasthetslära och flödesteknik, där växelverkan beskrivs som en "kedja" av seriekopplade komplexa "länkar", **2ΔØ**.

De **VXV**-samband och perspektiv som konceptet beskriver refererar således till, och utgår från, individuella **MP-förankringar**. Orsaken till detta går att finna i Eulers formel.

Formeln indikerar att olika **SKALFAKTORER**, **SKF**, och deras relationer är involverade.

Olika **SKF** öppnar därigenom för "**SKF**-positions-förskjutning" som funktion av Eulers formel.

SKF-POSITIONS-FÖRSKJUTNING p g a **SKF-DIFFERENS** var upprinnelsen/upphovet till **MP**.

Det är utifrån den egna **MP**-referensen atomen känner av "verkligheten" ur sitt eget perspektiv.

MP är generellt tillämpbar för olika egenstrukturer och är därigenom struktur-selektiv till sin natur.

Atomära begrepp som, **AVSTÅND**, **RUM** och **TID** är m a o funktioner av **DIFFERENS** mellan ömsesidiga, referensberoende och skalfaktor-beroende **W**-ytter.

Ovanstående utgör basal grund för **BALANSKRITERIET**, **2ΔØ**.

-.-

Balanskriteriet, **2ΔØ**, har sin matematiska grund i det samband som beskrivs i kapitel 4.

Derivatan av en funktion över en funktion är lika med den yttre funktionens derivata gånger den inre funktionens derivata. Exempel, om $y = f'[\varphi(x)] \cdot \varphi'(x)$ Derivatan av den inre funktionen är vid dubbla vinkeln, **2**, vilket förenklat kan beskrivas som att yttre och inre derivator adderas varandra.

Deriveringsstegen nedan visar hur förskjutningseffekten adderas/summeras i varje **2ΔØ**-länk, vid växelverkan mellan individuellt, via **MP**, förankrade atomer.

Notera hur "positionsförskjutningen" är en konsekvens av enheten "**±j**", m a o av kantringskriteriet.

MP_A - PERSPEKTIV ("Atomärt perspektiv")

Balanskriterie	$2\Delta\emptyset_n$ (cykel)				$2\Delta\emptyset_{n+1}$			
Strukturreprod. A	f	f'	f''	f'''	f	f'	f''	f'''
MP _A SUBJEKT A	$+e^{+j\varphi}$	$+je^{+j\varphi}$	$-e^{+j\varphi}$	$-je^{+j\varphi}$	$+e^{+j\varphi}$	$+je^{+j\varphi}$	$-e^{+j\varphi}$	$-je^{+j\varphi}$
MP _A OBJEKT B	$+e^{-j\varphi}$	$+je^{-j\varphi}$	$-e^{-j\varphi}$	$-je^{-j\varphi}$	$+e^{-j\varphi}$	$+je^{-j\varphi}$	$-e^{-j\varphi}$	$-je^{-j\varphi}$
	$\downarrow$	$\downarrow$	$\downarrow$	$\downarrow$	$\downarrow$	$\downarrow$	$\downarrow$	$\downarrow$
PROD _A INTERF. $n \cdot 2\pi$	$+e^0 = +1$	$-e^0 = -1$	$+e^0 = +1$	$-e^0 = -1$	$+e^0 = +1$	$-e^0 = -1$	$+e^0 = +1$	$-e^0 = -1$
KVOT _A INTERF. ROT	$+e^{+j2\varphi}$	$-e^{+j2\varphi}$	$+e^{-j2\varphi}$	$-e^{-j2\varphi}$	$+e^{+j2\varphi}$	$-e^{+j2\varphi}$	$+e^{-j2\varphi}$	$-e^{-j2\varphi}$

MP_B - PERSPEKTIV är orienterat $\pm j$ relativt **A**-perspektiv, och vice versa (= "ömsesidigt").

De i kapitel 4, beskrivna deriveringsstegens successiva koppling relativt varandra kombinerade med deras strukturella positioner, "genererar" referensberoende "**SFÄRISKA**" ytor.

Den sfäriska ytan **BALANSERAS** av **INVERTERAD** och **MOTRIKTAD** "balans-sfär".

Detta utgör enligt konceptet den basala grunden för **RUM**, **TID** och **VÄXELVERKAN**.

Av bl a figur 1 framgår att deriveringsstegen innefattar tillämpning av $f(x) = e^{2x}$ ges av $f'(x) = 2e^{2x}$ vilket resulterar i tänjningsstrukturer, $1\varphi \rightarrow 2\varphi \rightarrow 4\varphi \rightarrow \dots n\varphi$

EULERS formel/ekv inkl kombinationer, har sin metafysiska grund i detta, enligt konceptet.

Den med hjälp av Eulers formel formulerade dubbla vinkeln, 2φ , kan därigenom betraktas som en via **DUBBEL-ROT** "separerande"/"åtskiljande" effekt, på metafysisk nivå. Det är ur dessa ömsesidiga interfererande komplexa balans-samband **BALANSKRITERIET**, $2\Delta\emptyset$, och det atomära begreppet **TID**, har sitt metafysiska ursprung, enligt konceptet.

MaskeringsPrincipen, **MP** baseras på individuella referenser/förankringar, och därav skilda skalfaktorer.

MP medför att **BALANS** erhålls genom att det negativa tecknet (–) ur "observatörs-perspektiv" har karaktär av balanserande strukturell **SPEGLING** till sambandet/relationen, $-e = d\emptyset/dt$.

Balanskriteriet $2\Delta\emptyset$ ($2\Delta\emptyset$ inkl $j2\Delta\emptyset$) symboliserar sfärerna och deras referensberoende komplexa multi-balans.

De skilda referenserna ger således upphov till skilda/olika funktioner och **SKF**.

Dessa funktioner interfererar med varandra, och det är därvid som derivatorna "överlagras".

Detta kan betraktas som en typ av summerad "rum-volym-variation", ur atomärt **MP**-perspektiv, som har sin upprinnelse i den komplexa interferensen mellan, via **MaskeringsPrincipen**, **MP**, skilda funktioner/förankringar/referenser. **MP** i kombination med interferens innebär **BALANS**.

Ur de skilda **MP**-förankringarna erhålls **ÖMSESIDIGT** olika perspektiv.

I kapitel 4 beskrivs hur skilda referensperspektiv härrörande strukturer interfererar med varandra.

Det medför att interferensen får karaktär av "**skevande**" / "**wobblande**" obalans-differensyta.

Dessa perspektivberoende obalans-differensytor, **DIFF-YTA**, är bestämmande för "kopplings-faktor"/"konduktivitet" mellan växelverkande atomer, och utgör reglerterm för växelverkans obalansneutralisering. Styrkan hos "kopplings-faktorn" bestäms av att samtliga punkter på respektive **DIFF-YTA** står i enskild förbindelse med alla övriga punkter. Denna summaeffekt erhålls som **PRODUKT** mellan interfererande referensberoende/perspektivberoende ytor.

PRODUKTEN antar/uppträder olika ur olika referensperspektiv.

Den dubbla vinkeln, 2φ , emanerar från vxv-relation, och kan ses som en mix.

Den "**skevande**" differensytan ingår i balans-loopen, och kan atomärt ses som ett "medelvärde".

Störning av balansen, t ex p g a relativrörelse, förnimms atomärt som påverkan på verklighetsbaserade begrepp och storheter.

BALANSKRITERIET, $2\Delta\emptyset$ härrör bl a från i kapitel 8 beskriven skalfaktor, och har sin grund i, Vid komplex växelverkan mellan två atomer, A och B, utgår balansresonemanget från A:s och B:s egenstrukturer och därav beroende individuella referensförankring i **G**. Växelverkanssambanden beskrivs ömsesidigt som bl a produkt och kvot inkl kombinationer av dessa.

$\Delta\emptyset$ utgör en konsekvens av att de samband Maxwells och Eulers ekvationer beskriver separat och ömsesidigt kombineras ("länkas samman") via referensberoende **MaskeringsPrincip**, **MP**. Principerna, **MP** & **DRP** har sin grund i tillämpning av individuellt, via **MP**, förankrade **SKALÄRA** relationer, alternativt vice versa, beroende av ur vilket perspektiv man väljer att se på detta.

BALANSKRITERIET, **$2\Delta\emptyset$** inkluderar dessa individuella skalära relationer och refererar till den **SFÄRISKA** formen, **$\emptyset$** , och dess **SKF**-symmetri. De skalära relationerna, i form av referensberoende skalfaktorer, **SKF**, utgör funktioner av individuella **MP**-förankringar. De individuellt förankrade skalära relationerna uppträder i **VXV**, kombinerat som **KOMPLEXA**. **SKALFAKTORN**, **SKF**, kan mot denna bakgrund betraktas som en **VARIABEL**.

ROTATIONSRIKTNINGARNA är motriktat orienterade relativt varandra i de balanserande sfärerna. Fälten är av den orsaken separerade **90** grader, **j**, relativt varandra. **SFÄRERNAS YT-DIFFERENS-BALANS** kännetecknas således av **± 90 grader**, **($\pm j$)**.

KANTRINGSKRITERIET (beskrivet i nästföljande kapitel) utgör en viktig basal "tipping point", ingående i den komplex **BALANS** som kännetecknar **BALANSKRITERIET**, **$2\Delta\emptyset$** . Kantringskriteriet utgör konsekvens av **DIFFERENS** mellan **INDIVIDUELLA MP**-förankringar i **G**. Kantringskriteriet, **A&R**, refererar således indirekt även till **G**. **A&R** ger m a o den position där förändringstyngdpunkten passerar den gräns där typ av komplex struktur **SKIFTAR** p g a **BALANSEN** så kräver. **A&R** resulterar i en "**flödes-riktning**" i form av en "kedja". **BALANSKRITERIE**, **$2\Delta\emptyset$** beskriver en "länk" i den "kedjan".

BALANSKRITERIET, **$2\Delta\emptyset$** visar därigenom hur referensberoende skalära relationer via "tänjningar" bl a ger upphov till **DUBBELROTATION**, **ROT**, där **ROT**, ur observatörens perspektiv/förankring en av **e**-baserad skalär referensberoende "**ROTATIONS-SYMMETRI**". **G-RÖRELSE-MÄNGD** i universum, inom sfärens volym, utgör grund för resonemanget. Begreppet **TID** utgör referensberoende konsekvens av **PROJEKTIONSFÖRÄNDRING**, **PF**, vilket förenklat p g a rotationssymmetrin t ex kan skrivas som, $\omega = 2\pi ft$, och således $e^{j\omega t} = e^{j2\pi ft}$. Symmetrin får till konsekvens en **BALANSERINGS**-effekt, som döljer vissa delar av växelverkan.

11 KANTRINGSKRITERIE, "Avig & Rät", A&R

Att beskriva Kantringskriteriet **A&R** är svårt p g a att kantringskriteriet både är ömsesidigt, strukturberoende och perspektivberoende, där det SKALÄRA ingår som regler-variabel. Resonemanget rör sig om referensberoende ömsesidig **KOMPLEX BALANS**-konfiguration på metafysisk fältnivå, att likna vid en **MP**-selektiv **skalär** regler-loop inkl s k "**tipping point**". Kantringskriteriet Avig och Rät, **A&R**, syftar på metafysiskt dualistiskt och **STRUKTURELLT** balanserande "ortogonala" strukturer/perspektiv. Begreppet "**ortogonalt**" indikerar här att det inte rör sig om ett kontinuerligt samband, utan om ett komplext struktur-dualistiskt balans-samband. Kännetecknande för detta struktur-dualistiskt balans-samband är att skilda strukturer ur atomärt perspektiv kräver/disponerar olika stora "lagrings-volymer".

I en enkel typ av konstantströmgenerator, **KG**, regleras spänningen över en resistans så den är konstant, varvid även strömmen genom motståndet är konstant. Resistansen utgör referens. Ersätts motståndet med en impedans (reell och imaginär) utökas konstanthållningen till att omfatta det komplexa planet.

Ur det atomära perspektivet är det de symmetriska tånjningarna, symboliserade av skalära "relationen" mellan naturkonstanterna ϵ_0 och μ_0 , som reglerar den komplexa konstanthållningen. Därutöver skall sedan beaktas att tecknen + och – representerar relativt varandra ömsesidigt motriktade/balanserande strukturer. Sammanfattat är det kantringskriteriet **A&R** som (beroende av valda perspektiv) utgör konstanthållare för ljusets konstanta hastighet, **c**,

- **DRP** och **MP** i kombination, kan beskrivas som en typ av konstantströmgenerator, **KG**.
- Ljusets konstanta hastighet, **c**, är en konsekvens av **KG**.

Kantringskriteriet beskriver den "balans-tipping point-mekanism" som "låser" dubbelriktad rotationstånjning, **ROT**, när kantringskriteriet överskrider, ur **MP**-perspektiv. Partiklar kan t ex förenklat betraktas som perspektivberoende "cirkulärt låsta koncentrationer" som funktion av **A&R**. Då detta gäller ömsesidigt för aktuella **MP**-perspektiv, kan kantringskriteriet **A&R** strukturellt sett betraktas som ett individuellt balans-fenomen/begrepp, att likna vid en typ av strukturellt "**skift**". **A&R** representerar därigenom en viktig basal "**tipping point**", ingående i komplex **BALANS**.

Kantringskriteriet utgör konsekvens av **DIFFERENS** mellan **INDIVIDUELLA MP**-förankringar i **G**. **A&R**, refererar således indirekt även till Grundstatus, **G**. **A&R** är den position där förändringstygdpunkten för aktuell egenstruktur, passerar den gräns där typ av struktur **SKIFTAR** p g a att **BALANSEN** så kräver. Detta gäller principiellt för olika typer/varianter av egenstrukturer. De olika typerna/varianterna kan m a o ha olika "tipping point". De individuella **MP**-förankringarna medför att det uppstår en förskjutningseffekt mellan skiften. Denna förskjutningseffekt är enligt konceptet av betydelse för hur begreppet **TID** och **ESR**, bör tolkas.

Sammanfattat beskriver **KANTRINGSKRITERIET**, ur atomärt perspektiv, principen för en komplex kantringströskel, s k "**tipping point**", mellan olika struktur-typer av komplex **SFÄRISK** natur. Den bakomliggande orsaken härrör från den "differens/obalans" som de skilda **MP**-förankringarna och perspektiven i **G** förorsakar. Differensen inkluderar även involverade skalfaktorer, **SKF**. Det som skiljer de olika struktur-typerna från varandra är riktningsberoende **SKALFAKTORER**. För att som hjälp ha tillgång till en visuell bild av de metafysiska balansförutsättningarna, symboliseras de olika sfäriska struktur-typerna av liknelsen "**AVIG och RÄT**".

Behovet av en ev **ETER** är enligt konceptet beroende av att de **SKALFAKTORER** som tillämpas är "tånjnings-baserade". Tånjningarna är "**dubbelriktade**" till sin natur, och därigenom i viss utsträckning balanserade. Balanseringen gäller dock inte vid/mellan **SKALÄRA** förändringar. Den **OBALANS** som uppträder vid skalära förändringar kan betraktas som en typ av "**tyngdpunktsförskjutning**" som bl a uppträder **RADIELLT**. Här spelar även det i föregående kapitel nämnda **produktmedelvärdet**, ± 1 en roll, för kantringsprocessen, p g a den komplexa skalärt betingade "**vektor-förskjutnings-effekt**" som medelvärdet inrymmer via **MaskeringsPrincip**, **MP**. Kantringskriteriet relaterar till **RADIEN** i **BALANSKRITERIET**, $\Delta\emptyset$, och symboliseras med "**j**". Notera att **j** därmed ändrar involverade **VXV**-vektors förankring, vilket ligger till grund för balanskriteriet, $2\Delta\emptyset$. Symbolen "**j**" är den äldre symbolen för imaginära begreppet, "**i**".

12 DYNAMISK RESONANS, DYR

KONCEPTET beskriver, utgående från kombinationer av olika varianter av **EULERS** formel, den, ur vårt verklighetsperspektiv, **ÖMSESIDIGA KOMPLEXA SKALÄRA BALANSEN** mellan, **"ATOMÄR EXISTENS OCH DESS BALANSERANDE ANTI-STRUKTURELLA MOTSATS"**.

BALANSEN refererar till **VXV** och **MP**-förankringar inkl aktuell egenstruktur, och innefattar beroende av kantringskriterie, **A&R**, skalfaktorer, **SKF**, och därav följande komplexa **j**-differenser. Balanssambandet är därigenom selektivt till sin natur i det atomära perspektivet.

I kapitel 7, **RESONANS**, beskrivs hur med resonanskrets avses en "svängningskrets" där svängningen förenklat kan ses som en typ av **REAKTANS-STYRT** "pendlings-flöde" på fältnivå mellan olika referensberoende lagringsformer ("överskott" respektive "underskott").

MAXWELL:s ekvationer utgör en atomär beskrivning av dessa metafysiska samband.

Viktigt att notera är att riktningen för dessa "pendlings-flöden" är referensberoende via **MP**.

I konceptet aktuell resonans är en funktion "styrd"/"synkroniserad" av MaskeringsPrincipen, **MP**.

Det kan uttryckas som att **MP**-förankringen, via **SKF**, synkroniserar resonansen relativt **G**.

Skilda **MP**-förankringar ger därmed upphov till olika resonanser ur respektive **MP**-perspektiv.

Balanskriteriet **2ΔØ** innefattar minst två sådana **MP**-förankrade resonanser.

De via skilda **MP**-förankrade på detta sätt genererade resonanser fungerar som en typ av **MP**-styrda **IMPEDANS-OMKOPPLARE** ("serie-parallell-omkoppling"). Det är dessa impedans-omkopplare som tillsammans med kantringskriteriet ombesörjer att komplex **BALANS** erhålls.

BALANS-resonemanget baseras på att derivering av $f(x) = e^x$ ger derivatan $f'(x) = e^x$.

Det är enbart talet/basen **e** som kan uppvisa denna för konceptets vidkommande viktiga egenskap.

EULER:s formel, i kombination med matematikens negativa tal, leder fram till att den komplexa balansen via **MP** kan beskrivas som kombinationer av bl a produkt och kvot, v g se Figur 1 & 2.

Produkt och kvot ger via **A&R** upphov till en typ av dold/skalär **"DERIVERINGS-MODULATION"** på metafysisk nivå, vilket resulterar i metafysiska "tänjnings-rotationer", $1\varphi \rightarrow 2\varphi \rightarrow 4\varphi \rightarrow \dots n\varphi$.

Dessa "tänjnings-rotationer", beskrivs som s k **DUBBEL-ROT** och symboliseras av $f(+/-j/j) \leftrightarrow f(-/+j/j)$.

Ur det atomära verklighetsperspektivet innebär detta förutsättningar för begreppet **RESONANS**.

Resonans har här som regleruppgift är att via $f(+/-j/j) \leftrightarrow f(-/+j/j)$ minimera över- och under-skott i **G**.

RESONANS som begrepp beskrivs i kapitel 7.

DYNAMISK RESONANS representerar här en **MP**-beroende effekt/funktion, atomärt beskrivet som, **SKALÄRT** beroende **"REAKTANS-SKIFT"**, formulerat och symboliserat som, perspektivberoende **MP**-styrda **IMPEDANS-OMKOPPLARE** ("serie-parallell-omkoppling"), $f(+/-j/j) \leftrightarrow f(-/+j/j)$.

RELATIVITET i konceptets tappning är även det en effekt av resonansegenskaper p g a **DYR**.

Resonans kan beskrivas som optimal **BALANS** mellan de i föregående kapitel beskrivna perspektiven baserade på skalära och symmetriska samband.

DYR är den princip i konceptet som via **SYMMETRI**-egenskaper optimerar balansen.

Verkligheten och dess begrepp och storheter är därigenom via **G**, **MP**, **DYR** och **VXV** överlagrad universums "komplexa dynamik", vilket bör vara av visst filosofiskt intresse.

Den speciella **RELATIVITETSTEORIN**, **ESR**, förefaller väl överensstämja med ovanstående.

Såvitt jag känner till har dock Einstein inte redovisat någon genomarbetad övergripande principiell förklaring av teorin, utan utgått från Lorentz-Transformationen, **LT**, och postulat ang **c**, och därutöver baserat resonemanget på några enkla atomära tankeexempel.

ESR är således en teori som enbart förefaller utgå från den förnimbara verklighetens begrepp och egenskaper, utan beaktande av bakomliggande metafysiska samband.

Det koncept hävdar är att **ESR** inte tar hänsyn till det skalära sambandet $f(+/-j/j) \leftrightarrow f(-/+j/j)$.

Felet, (om det nu ska klassificeras som fel) är, enligt min personliga uppfattning, att begreppet

TID används utan att man definierat begreppet basalt. **TID** är m a o **INTE** ett fixt begrepp,

utan en i viss bemärkelse perspektiv-beroende variabel.

13 VÄXELVERKAN, VXV

VÄXELVERKAN länkar med hjälp av **BALANSKRITERIET**, $2\Delta\emptyset$, samman växelverkande/kommunicerande atomer.

VÄXELVERKAN, VXV, mellan atomer beskrivs enligt konceptet med hjälp av kombinationer av individuellt förankrade konstellationer av **EULERS** formel. Dessa via **MaskeringsPrincip**, **MP**, individuellt förankrade matematiska Euler-samband ger **ÖMSESIDIGT** (ur respektive förankring) tillgång till individuella referensberoende **SKF**-perspektiv. Olika varianter av samband t ex komplex **DIFFERENS** mellan **SKF**-perspektiv ligger till grund för vår verklighets begrepp och storheter.

REFERENS-PRINCIPERNA, **DRP** och **MP**, representerar, tillsammans med **Grundstatus**, **G**, de förutsättningar som möjliggör tillämpning av referensberoende **SKALÄRA DIFFERENSER**. Dessa skalära differenser i kombination med de "ROT-tänjningar" konceptet beskriver, medför att **EULERS** formel, inom ramen för växelverkan, här kan tolkas på ett något avvikande sätt. Detta kan uttryckas/beskrivas som att **EULERS** formel via **SKALÄRA** variationer utgör matematisk "transformationslänk" mellan metafysiska samband och vår förnimbara **VERKLIGHET**.

BALANSKRITERIET, $2\Delta\emptyset$, är den serie-länk som växelverkan principiellt är uppbyggd av. Kriteriet länkar seriellt samman växelverkande/kommunicerande atomer, så som framgår av bifogade figurer. Kriteriet är format utifrån förutsättning att balans ernås och upprätthålls mellan, "ATOMÄR EXISTENS OCH DESS BALANSERANDE ANTI-STRUKTURELLA MOTSATTS".

När atomer, t ex atom **A** och **B**, kommunicerar med varandra sker det som referensberoende **VÄXELVERKAN**, med målsättning att obalanser på fältnivå, mellan kommunicerande atomer, via "balans-flöden" i **G**, neutralisera/balansera obalanserna ifråga.

Av **A** och **B** förorsakade obalanser (i **G**) interfererar därvid med varandra på metafysisk nivå. Interferens-sambanden refererar därvid till **A** och **B**:s individuella **MP**-förankringar.

Dessa samband ger upphov till en typ av referensberoende "wobblande" differensytor, **W-yltor**.

BALANSKRITERIET, $2\Delta\emptyset$, avser, och refererar till, **REFERENS**-beroende **ÖMSESIDIGA** och **SKALÄRA** komplexa balans-samband som, på metafysisk nivå, kännetecknar växelverkan mellan kommunicerande atomer.

SKILDA REFERENSER, MP, innebär här en typ av separerande **SKALFAKTOR-DIFFERENS**. Separationseffekten återspeglas i **VXV** inkl balanskriteriet, $2\Delta\emptyset$, och dess "ortogonala" natur. Den förnimbara verkligheten är en funktion av denna skalfaktordifferens, vilket gäller ömsesidigt.

MOTIVET till konceptet sammanfattats i två inledande citat, **A** och **B**, och de följdfrågor dessa föranleder. Konceptet i dess nuvarande form ger förslag på svar till frågor rörande **Citat A**.

VÄXELVERKAN kan betraktas som en inledande preliminär dellösning till frågor rörande **Citat B**.

Verkligheten stipulerar, så som beskrivs i tidigare text, med kombination av **EULERS** formel och **MaskeringsPrincip**, **MP**, rådande balanskrav.

BALANS innefattar här **MaskeringsPrincipen**, **MP**, som härvid är den princip som medger beaktande av **ÖMSESIDIGA SKALFAKTOR-DIFFERENSER**, inkl produktbildningar, mellan växelverkande atomer, samt att detta gäller **ÖMSESIDIGT**.

VERKLIGHETEN beskrivs via ett ömsesidigt, referensberoende, **BALANS-RESONEMANG**, underordnat, **G**. Resonemanget beskrivs som **över-** respektive **under-skottobalans** relativt, **G**. Dessa **OBALANSER** på fältnivå neutraliseras/balanseras (i atomärt perspektiv) via "flöden" i **G**, beskrivet här som växelverkan. Vad som är att betrakta som **över-** respektive **under-skott** är ömsesidigt referensberoende.

VÄXELVERKAN ingår som en **REFERENSBEROENDE** viktig metafysiskt baserad komplex kommunikations-modell i konceptets förklaring av hur medvetandet/"jaget" förnimmer verkligheten. De för verkligheten fundamentala begreppen/fenomenen **RUM** och **TID** förklaras via **VXV**.

VÄXELVERKAN, VXV, baseras och tillämpas på/via, i föregående kapitel beskrivna principer, med hjälp av modellen **2ΔØ** och beskriver komplex kommunikation **ATOMER** emellan på fältnivå, via grundtillstånd, **G**. **VXV** sker **ÖMSESIDIGT** via individuella **MP**-förankringar i **G**.

VÄXELVERKAN mellan **VXV**-kommunicerande atomer kännetecknas av att respektive involverad atom, ur sitt "perspektiv", tillämpar sin egen individuella referens/förankring.

Detta benämns/beskrivs som att växelverkan är **ÖMSESIDIG** till sin natur.

Växelverkan innefattar/tillämpar alltså olika **PERSPEKTIV** som funktion av respektive individuell referens-förankring, via **MaskeringsPrincipen, MP**.

Verkligheten inkl dess "partiklar" kan här betraktas som en effekt/funktion av kombination av olika individuellt förankrade perspektiv. **PARTIKLAR** av olika typ kan alltså ha ett gemensamt ursprung men uppträder atomärt som funktion av individuellt förankrade **PERSPEKTIV** inom **VXV**.

Konceptet visar hur **SKALFAKTORN, SKF**, för aktuella perspektiv varierar som funktion av **MP**.

Växelverkan beskriver kommunikations-effekter av kombinationer av olika referensberoende **SKF**.

MaskeringsPrincipen, MP, baseras på individuellt förankrade referenser ur atomärt perspektiv.

Observera att **MP** inte utgör ursprunget, utan det hjälpmedel/verktyg som ger sammanhanget.

Överskott och underskott kan, p g a bl a olika **SKF** och kantringskriteriet, **A&R**, definitionsmässigt ej förekomma momentant i en och samma punkt i det av atomerna manifesterade atomära rummet. Eulers formel refererar till det atomära perspektivet, vår verklighet.

Ett försök till enklare principiell förklaring till **VÄXELVERKAN**, baserat på vardagliga begrepp, kan beskrivas principiellt som en analogi-modell, som ej gör anspråk på att vara komplett.

Modellen beskriver "kommunikationen" mellan atom **A** och **B**, bestående av kulor som simulerar fältkoncentrationer. Exponentens tecken i e^{φ} representerar en typ av riktning i denna **MP**-förankrade komplexa process. Vi benämner atomerna **A** och **B**, och tänker oss att de genererar fält. Fälten interfererar med varandra och bildar strukturella mönster av "förtätning" (kontraktion) och "förtunning" (expansion), liknande kulor.

A och **B** "upplever" individuellt olika mönster/perspektiv p g a deras individuella **MP**-förankringar.

När kulorna kolliderar med varandra deformeras de momentant. Deformationsprocessen kan betraktas som en komplex transformeringsprocess där kula **A**, i kollisionssögonblicket, överför såväl rörelse som moment, i komplex form, till kula **B**, och vice versa. Transformeringsprocessen refererar till minst två referenser/förankringar vilket är kännetecknande för **DRP**.

Transformeringsprocessen vid kollision kan beskrivas ur olika **REFERENSBEROENDE** perspektiv, vars **SKALFAKTORER** likaså alltså är referensberoende. Vad som skall avses vara över-skott respektive under-skott är även det referensberoende, och får konsekvenser för kulornas status efter kollision, inkl kulornas ändrade relation till omgivande miljö p g a ändrad status.

Betraktas "kollisionen" som en kontakt mellan kulorna **A** och **B** kan denna kontakt liknas vid en **REFERENS**-beroende **SERIE-RESONANS**-krets vars impedans går mot noll.

När kulorna **A** och **B** kolliderar förändras reaktanserna som funktion av referens/förankring vilket möjliggör referensberoende skift mellan serie-resonans och parallell-resonans.

Resultatet innebär att **A** och **B** förnimmer varandra som **RELATION** mellan resonanstyperna serie-resonans och parallell-resonans.

Begrepp som t ex **TID** är konsekvens av **DIFFERENS** mellan **SKALFAKTOER** i relationen.

Deformationsprocessen förekommer således i minst **TVÅ SKEPNADER** p g a de individuella förankringarna. Deformationsprocessen är m a o **ÖMSESIDIG** till sin natur.

I kapitel 7 beskriven **RESONANS** används alltså som funktion av olika referensberoenden och därav beroende skalfaktorer för att förklara/beskriva processen.

DRP och **MP** har dominerande roller vid förklaring av konceptet. **MP** maskerar/döljer sin egenstruktur, vilket i atomärt perspektiv innebär en typ av "**SPEGLANDE**" **POLARISERING**.

Polariseringen är funktion/beroende av kombination av atomens struktur och grundstatus, **G**.

SPEGLINGEN har sin grund i både **MASKERING** och ett mer filosofiskt resonemang utmynnande i att förändring förutsätter, **relation** mellan de atomära begreppen **EXISTENS** och **DUALITET**.

Det som här kan vara svårt att direkt inse är kopplingen mellan ett **HIERARKISKT** Grundstatus, **G**, och begreppen **EXISTENS** och **DUALITET**. Ovan beskriven transformeringsprocess förutsätter sannolikt av dessa skäl tillgång till Grundstatus, **G**.

Det väsentliga är därmed redovisat vad gäller växelverkan.

Följande text skall ses som osorterade kommentarer med beröringspunkter till vxv som kan vara av visst intresse och därför tas med här.

Strävan efter **BALANS** på fältnivå sker via komplex växelverkan-kommunikation atomer emellan. Respektive atom sätter sin egen/individuella referens/förankring via **MaskeringsPrincipen, MP**. Det är utifrån den egna referensen atomen känner av "verkligheten" ur sitt eget unika perspektiv. Detta gäller **ÖMSESIDIGT** för växelverkande atomer, så atomerna "ser" egna perspektiv. Införandet av de referensbaserade principerna **DRP** och **MP** i kombination med Grundstatus, **G**, medför att en koppling/länk till universum och dess egenskaper etableras. Differens mellan **MP**-referenspositionerna kan härvid beaktas/inkluderas.

Den aktuella växelverkan som tillämpas i konceptet, inkl basen **e**, är en konsekvens av referensberoende **SKF**. Inom växelverkan förekommer på metafysisk nivå samband vars skalfaktorer, **SKF**, avviker från den atomära verkligheten. Det är denna "abstrakta/maskerade" **SKF-DIFFERENS** som formar vår verklighets egenskaper.

De fundamentala begreppen **RUM** och **TID** är således ur atomärt perspektiv funktioner av på metafysisk nivå, **MP**-beroende, involverade **SKF**- differenser.

Vår verklighetsuppfattning förmedlas via tillämpad princip för **VÄXELVERKAN, VXV**, mellan **VXV**-kommunicerande atomer. **VXV** sker med hjälp av relativa obalanser i Grundstatus, **G**, som kommunicerande atomer ger upphov till. **VXV** eftersträvar att neutralisera obalans i **G**. Obalans kan ses som referensberoende koncentrationsavvikelser från **G**:s neutralstatus. Dessa **OBALANSER** på fältnivå neutraliseras/balanseras (i/ur atomära **MP**-perspektiv) via **SKALÄRA** impedans-styrda "flöden" i Grundstatus, **G**, beskrivet här som växelverkan. Dessa skalärt baserade "balans-flöden" är funktion av bl a **DRP, MP** och Kantringskriteriet, **A&R**. Neutralisering av obalans får ändrade relationsförutsättningar till följd för **VXV**-mekanismen. Det är här den basala bakgrunden till universums balans-dynamik går att finna.

De vektorer som är verksamma inom växelverkan har "utgångspunkter" / förankringar bestämda av aktuella **MP**-förankringar. De som funktion av **MP** interfererande obalanserna inom **VXV** resulterar i vektorer som är förskjutna relativt varandra.

Denna **FÖRSKJUTNINGSEFFEKT** är komplex, och via **MP** perspektivberoende.

Effekten kan förenklat beskrivas som (relativt kvadranterna) "**wobblande**" differensytor, $f(\text{MP})$.

"**MaskeringsPrincipen, MP**, utgör förutsättning för den **SPEGLING** som resulterar i **BALANS**. **MP** medför att **BALANS** erhålls genom att det negativa tecknet (–) ur "observatörs-perspektiv" har karaktär av balanserande strukturell **SPEGLING** till sambandet/relationen, $-e = d\Phi/dt$. Det är alltså **MP** som möjliggör **SPEGLING**, och utgör av det skälet en förutsättning. Då speglingarna är **MP**-perspektivberoende och därmed **SKF**-förskjutna, ger detta upphov till "strukturellt" betingad **DIFFERENS** mellan de individuella **MP**-förankringarna. När skalfaktorerna skiljer sig åt förorsakar detta positionsförskjutningar, som funktion av aktuella **MP**-förankringar, vilket resulterar i "**wobblande**" differensytor", **W-tytor**."

I Eulers formel, $e^{+j\varphi} = \cos \varphi + j \sin \varphi$, är det sinus-termen $j \sin \varphi$ som är intressant.

Formeln bekräftar såväl **DRP, MP** som det **SKALÄRA** beroendet inom aktuell växelverkan.

Formeln bygger m a o på att de "ömsesidiga" skalära egenskaper/transformationer som de, individuellt förankrade **MP**-perspektiven, i kombination erbjuder.

I kapitel 5, beskrivs kombinationer av Eulers formel ur individuellt **MP**-perspektiv.

Inom matematiken syftar "**ortogonal**" på i "rät vinkel mot". Det avser ett tillstånd av oberoende vinkelrätt förhållande, vilket matematiskt förenklat betyder att vektorernas produkt är noll.

Balans så som här beskrivs rymmer det ortogonala sambanden.

FAS-SYNKRONISERING mellan **VXV**-kommunicerande atomer erhålls via balanskravet.

SKF-DIFF, mellan reellt och imaginärt, via **DUBBEL-ROT**, medför p g a den kvotrelaterade φ -dubbleringen ($e^{+j\varphi} / e^{-j\varphi}$) att övergången mellan reellt och imaginärt kan ses som en böjd ("spiralliknande") bana, vilket gäller ömsesidigt för aktuella **MP**-förankringar.

Det är dessa metafysiskt baserade samband som formar trigonometrins kvadranter.

Jag kan givetvis ha fel, men som jag tolkar litteraturen förklaras gravitation som rum-tidens **"krökning"**, utan att **RUM** och **TID** har försetts med en trovärdig förklaring. Det saknas alltså fortfarande svar på de frågor de inledande **Citat A** och **Citat B** föranleder. Svaren krävs för att trovärdigheten skall infinna sig, så av vad består denna **krökning**, och vad är det som kröks ? Enligt konceptet härrör krökningen från komplext överordnat hierarkiskt grundstatus, vilket via **MP** utgör bakgrund för växelverkan, och därav följande atomära effekter ! Den metaforiska förklaring som åberopas är att man kan tänka sig rumtiden som ett utspänt lakan....o s v, vilket utgör gravitation enligt Einsteins teori. Det är massa och energi som skapar krökningen, men hur, på vilket fundamentalt sätt ? Enligt konceptet ingår **GRUNDSTATUS, G**, i komplex **HIERARKISK BALANS**-struktur. Det är i denna hierarki **"rumtidens krökning"** överordnat har sitt ursprung och får sin förklaring. Även här tillämpad princip för **VÄXELVERKAN, VXV**, mellan kommunicerande atomer, är överlagrad **G**:s hierarkiska balans-struktur.

RESONANS på fältnivå beskrivs som begrepp i kapitel 7.

VXV-mekanismens relations-förutsättningar beskrivs här via **DRP** och **MP** i kombination med begreppet resonans inkl referensberoende skift mellan serie-resonans och parallell-resonans. Kännetecknande för serie-resonans och parallell-resonans (ur atomärt perspektiv) är förenklat noll-impedans respektive oändlig impedans, vilket kan liknas vid en omkopplar-effekt. Det är det skalfaktorberoende skiftet mellan dessa impedanser/impedansegenskaper **kantringskriteriet** ombesörjer.

DRP och **MP** är därigenom indirekt styrande/reglerande vid neutralisering av aktuella obalanser. De avvikelseflöden som eftersträvar att neutralisera aktuella obalanser styrs m a o av de referensberoende impedanser på fältnivå som **kantringskriteriet** och **DRP** och **MP** stipulerar.

Konceptet använder en verklighetsbaserad modell för att med hjälp av traditionell projektlära och hållfasthetslära beskriva aktuella samband och principer, inom ramen för ett referensberoende balansresonemang. I nästa steg formuleras detta som att konceptet utgår, ur vårt förnimbara verklighetsperspektiv, från ett metafysiskt referens-beroende **SKALÄRT** balansresonemang, baserat på över- respektive under-skott, i ett abstrakt och komplext Grundstatus, **G**, i form av "tänjningar"/"spänningar". Detta verifieras indirekt av matematikens hyperboliska funktioner. De hyperboliska funktionerna har m a o koppling till över- respektive under-skott i **G**.

Principen för växelverkan, **VXV**, mellan två atomer, **A** och **B**, kan således sammanfattas som, växelverkan mellan atomer kan betraktas som en "interferens-effekt" mellan resp. atomers gränssnitt. Detta kan då beskrivas som att när verklighetens trigonometriska uttryck multipliceras med komplexa enheten i (j), erhålls ett hyperboliskt balanserande uttryck, individuellt förankrat, ingående i det via **VXV** observerade. Växelverkan fungerar därigenom som ömsesidig **strukturuomvandlare**. **VXV** inkluderar således trigonometriska och hyperboliska funktioner, och sambanden dem emellan.

I texten beskrivs hur MaskeringsPrincipen, **MP**, möjliggör skilda referensperspektiv, och hur dessa från **MP** härrörande strukturer interfererar med varandra. Det medför att interferensen ur atomärt perspektiv får karaktär av **"skevande"** / **"wobblande"** obalans-differensytor. Dessa perspektivberoende obalans-differensytor, **DIFF-YTA**, är bestämmande för "kopplings-faktor"/"konduktivitet" mellan växelverkande atomer, och utgör reglerterm för växelverkans obalansneutralisering.

Styrkan hos "kopplings-faktorn" bestäms av att samtliga punkter på respektive **DIFF-YTA** står i enskild förbindelse med alla övriga punkter. Denna summaeffekt erhålls som **PRODUKT** mellan interfererande referensberoende/perspektivberoende ytor.

PRODUKTEN antar/uppträder olika ur olika referensperspektiv. I följande text utökar vi resonemanget till att omfatta hur kopplingsfaktorns **DIFF-YTOR** gestaltar sig i sfärisk form utgående från **MP** och naturkonstanterna μ_0 och ϵ_0 .

Förenklat skriver vi $4\pi = x$ 4π betraktas som förstadiet till en **SFÄRISK** yta där radien saknas.
 $\mu_0 = 4\pi 10^{-7} \sim x^{12} / 1$ (V/A s/m)
 $\epsilon_0 = 10^{-7} / 4\pi c^2 \sim 1 / x c^2$ (A/V s/m)

μ_0 representerar här en "koncentration" i form av atomär sfärisk yta, refererande till "egenstruktur".
 ϵ_0 representerar på motsvarande sätt en "expanderande" sfärisk yta, refererande till "verkligheten".

De sfäriska ytorna har m a o olika **SKALFAKTORER**.

Produkten $(x^{1/2} / 1)(1 / x c^2) = 1 / c^2$ vars invertering är c^2 och där c betecknar ljusets hastighet.
 Fälthastigheten/ljushastigheten c kan således betraktas som ett **INVERTERAT** relations-värde mellan två olika stora "sfärer" (en sfär är ej normerad !) som representerar en typ av **SKALÄR** "balans kopplings-faktor", som funktion av observerande atoms egenstruktur/ egenreferens.
 Vad + och – representerar har sin grund i den "balans-spegling" som beskrivs i kapitel 4,
"Vid derivering av $f(x) = e^x$ erhålls derivatan $f'(x) = e^x$."

Talet/basen e är $\approx 2,718$, och har denna utmärkande egenskap.

Det innebär att i varje punkt på grafen till $f(x) = e^x$ är y-värdet $f(x)$ detsamma som lutningen $f'(x)$.

Det är enbart talet/basen e som kan uppvisa denna för konceptet viktiga egenskap.

Konceptets komplexa skalära balans utgår och vilar på denna speciella egenskap.

*I konceptet beskriven och tillämpad individuell "förankring", **MP**, resulterar i skilda **PERSPEKTIV**."*

14 FÄLT

Med Elektro-Magnetiska-Fält, **EMF**, avses atomärt **oscillerande** elektriska och magnetiska fält. Notera här att begreppet "**oscillerande**" förutsätter att **TID** finns tillgänglig, varifrån kom tiden? Elektriska fält baseras på att ett fält uppstår mellan en negativt och en positivt laddad partikel. Det är dock enbart en **teoretisk** konstruktion då det inte anses finnas något fysiskt fält eller eter. Även magnetiska fält utgör en teoretisk konstruktion. Likheter finns med de resonemang som förs i konceptet, men med den skillnaden att konceptet inkluderar bakomliggande metafysiska samband, varvid fälten framstår som välförankrade metafysiska fenomen/samband. De egenskaper som därvid ger sig tillkänna medför att såväl begreppet **TID** som **RELATIVITET** ges möjlighet att tolkas på från den etablerade uppfattningen nya avvikande sätt.

Fälten anses fullständigt beskrivas av **MAXWELLS** ekvationer.

Maxwells elektromagnetiska ekvationer består av fyra partiella differentialekvationer som beskriver elektriska och magnetiska fält ur atomärt förankrat (rum-tid) perspektiv.

Ekvationer anses vara de mest grundläggande ekvationerna inom elektrodynamiken.

Sammanfattat kombinerade Maxwell via en matris, olika tidigare (av andra) kända verifierade elektriska samband, och kunde därigenom med stöd av matematikens regelverk utveckla ekvationerna ifråga. Matematikens regelverk är dock utformat för att beskriva den förnimbara, till atomens struktur referensberoende verkligheten, och alltså inte de bakomliggande metafysiska skalära samband som konceptet beskriver. Det finns m a o skäl att tro att Maxwell lägger fast ekvationerna utan att ha hela den bakomliggande metafysiska bilden klar för sig.

Efter att ha tagit del av Maxwells ursprungliga härledning är min slutsats att Maxwell som matematiker utgår från matematikens regelverk, och beskriver de elektromagnetiska fältens egenskaper, ur det atomära perspektivet, utan beaktande av inledande **Citat A** och **Citat B**. **MAXWELL**:s ekvationer kan således betraktas som atomärt förankrade matematiska alster, utan redovisad metafysisk förankring.

EULER:s och **MAXWELL**:s ekvationer har båda haft en viktig roll i konceptets tillblivelse.

Ekvationerna kan ses som länkar mellan den förnimbara verkligheten och metafysik.

Några kommentarer till Maxwells ekvationer och kopplingen till konceptet ges i det följande.

De elektromagnetiska fälten, och fältens säregna egenskaper, har sedan länge fascinerat. Fälten antyder att universum har egenskaper som vårt medvetande ej förmår förnimma och tolka. Detta tyder på att fälten i atomära tappning/tolkning i grunden har metafysisk bakgrund. Fältens ursprung i ett universellt perspektiv saknar, såvitt jag erfarit, komplett förklaring. Då mitt yrkesverksamma liv till stor del ägnats åt virvelströmsteknik, baserad på utnyttjandet av elektromagnetiska fält och deras utbredning och egenskaper, har avsaknad av förklaring upplevts som både frustrerande och otillfredsställande.

Maxwell kombinerade via matematik olika separata ekvationer (Gauss, Faradays och Amperes). Detta resulterade i fyra av varandra beroende ekvationer, med olika kännetecken/egenskaper, benämnda "Maxwells ekvationer".

Dessa ekvationer kan beskrivas som **tidsberoende** respektive **tidsoberoende**.

Detta är i överensstämmelse med det som kännetecknar konceptets beskrivning av växelverkan, som ömsesidig, referensberoende (**DRP**, **MP**) komplex skalär differens.

I den tidsberoende typen beskrivs tidsmässiga förändringen av ett fält som en punkt där punkten symboliserar derivatan med avseende på tiden. Maxwells tidsberoende ekvationer tar alltså hänsyn till elektriska och magnetiska fält som förändras med tiden ur ett atomärt perspektiv. Notera att vad **TID** är/representerar, och vad **TID** härleds från, framgår inte!

Vilka samband som ekvationerna representerar inkl på vilket sätt, har ej gått att finna.

MAXWELL:s ekvationer kan således betraktas som atomärt förankrade matematiska alster.

Konceptets beskrivning av de elektromagnetiska fälten har sin grund i de balansförutsättningar som stipuleras och följer av hänsyn till "**BALANSERANDE ANTI-STRUKTURELLA MOTSATTS**". En enkel analogi kan därvid utformas som följer.

Vi tänker oss de obalanser atomen ger upphov till i **G** som en från atomen utgående stång som är försedd med tvärsållade sinus-deformationer som omsluts av **G**-strukturen. När stången av/via den pulserande atomen tvingas röra sig i längsled upplever den **G** som ett hinder när de i deformationerna befintliga **G**-strukturen pressas/trycks ut vinkelrätt från stången. **G** fungerar därigenom som en typ av **DRP-broms**. På motsvarande, men omvänt, sätt sugas/dras **G**-strukturen in vinkelrätt mot stången som **DRP-drag**, när stångens rörelse ändrar riktning. Viktigt att notera är att detta gäller ömsesidigt och skalärt ur involverade **MP**-perspektiv. Enligt konceptet är det denna ömsesidiga tryck- respektive drag-dynamik i **G** som utgör grund för de elektromagnetiska fälten.

MaskeringsPrincipen, **MP**, är det "verktyg" som här redovisar hur denna i grunden enkla metafysiska mekanism ur **ATOMÄRT** perspektiv kan beskrivas med hänsyn till bl a **GRUNDSTATUS**, **REFERENSER**, **PERSPEKTIV**, **ÖMSESIDIGHET** och **SKALFAKTORER**, vilket resulterar i de inte lika lättillgängliga ekvationer Maxwell och Euler försett oss med.

Fälten innefattas enligt konceptet i de komplexa, individuellt **MP**-förankrade samband av över- och under-skott i **G** som kännetecknar balanskriteriet **2ΔØ**, inom ramen för växelverkan, **VXV**. **VXV**-mekanismens relations-förutsättningar beskrivs via **DRP** och **MP** i kombination med begreppet resonans inkl referensberoende skift mellan serie-resonans och parallell-resonans.

KONCEPTET utgår, ur vårt förnimbara atomära verklighetsperspektiv, från ett metafysiskt referens-beroende **SKALÄRT BALANS-RESONEMANG**, baserat på över- respektive under-skott, i form av "tänjningar"/"spänningar"/"energi", i ett abstrakt och komplext **G**. Den tillämpade principen för **VÄXELVERKAN**, **VXV**, mellan kommunicerande atomer, (som ligger till grund för vår verklighet) eftersträvar att neutralisera/balansera obalans i grundtillståndet, **G**. Obalans kan ses som koncentrationsavvikelser från **G**:s neutralstatus. Dessa över- respektive under-skott, beskrivs atomärt via/som, f(EMF).

När de elektromagnetiska fälten, **EMF**, enligt litteraturen anses fullständigt beskrivna av Maxwells ekvationer finns det skäl att tänka till lite extra. Maxwell kombinerade via en matris, olika atomärt verifierade elektriska samband/egenskaper, och kunde därigenom utveckla ekvationerna ifråga. Observera att matrisen härleds utifrån atomära verklighetsbaserade egenskaper, och matematik vars regelverk formats av den verklighet vi förnimmer.

Lägg till detta att förnimmelsen baseras på den maskering som **MP** innefattar och bygger på. Maskeringen ger via polarisation upphov till en typ av **SKALÄR OBALANS** i grundstatus, **G**, som benämns fält, **EMF**, och där obalansen/fälten är en funktion av den maskerande strukturen. Detta kan med fog tolkas som att Maxwells ekvationer beskriver "atomära egenskaper" som ej nödvändigtvis behöver återspegla vad fälten egentligen representerar. Är förnimmelsen, så som beskrivs i konceptet, en negativ spegling som funktion av **SKF-DIFF**, kan **Maxwells ekvationer** omöjligt göra anspråk på att ge hela bilden. Ekvationerna beskriver enligt konceptet enbart en "atomär" summa-effekt av metafysiskt baserat balansresonemang.

Verklighetens materia beskrivs via de elektromagnetiska fälten och dess egenskaper. Notera här att det materiella (materia) är ett begrepp som är kopplat till ($\approx$ en funktion av) den verklighet vi tycker oss förnimma via rumtiden, och är således beroende av "jagets" struktur, **Citat B** ! Frågeställningen om "jaget" är att betrakta som en illusion (fri från våra atomära begrepp = "perspektivgränsöverskridande"), alternativt verkligt (beskrivbart inom ramen för det förnimbara), är fascinerande. Så länge vi inte har det slutgiltiga svaret är det troligen omöjligt att förstå vad som döljer sig "bortom rumtiden", och som alternativ hänvisade till att söka atomära modeller. Frågan bör då rimligen ha den dignitet som krävs för att kunna göra anspråk på att vara en av de mer fundamentala och obesvarade frågorna inom filosofin.

15 ATOM

Atomens struktur har sådan omfattning och komplexitet att den skulle kunna motivera/omfatta ett separat dokument/koncept så har här valt att ge en kort enklare sammanfattning, utgående från "**BALANSERANDE ANTI-STRUKTURELL MOTSAKS**", som balansförutsättning.

ATOMEN som begrepp använder balanskriteriet, **2ΔØ**, och kantringskriteriet, **A&R**, inkl "*tipping point*" som byggelement. Begreppet **ATOM** kan därigenom ses som en vidareutveckling, där ett antal **2ΔØ** är låsta/staplade till varandra, symboliskt betecknat som **Σ2ΔØ**.

ATOMEN fungerar via **2ΔØ** och dess komplexa "*tipping point*" som **BALANS**-regulator i **G**.

I kapitel 13, Växelvekan, beskrivs en enklare principiell förklaring till **VÄXELVERKAN**, baserat på vardagliga begrepp, som en analogi-modell, som ej gör anspråk på att vara komplett. Modellen beskriver "vxv-kommunikationen" mellan atom **A** och **B**.

Vi tänker oss att atomerna **A** och **B** genererar fält. Fälten från **A** och **B** interfererar med varandra och bildar strukturella mönster av "förtätning" (kontraktion) och "förtunning" (expansion).

Dessa strukturella mönster kan ur **MP**-perspektiv liknas vid en typ av "**KULOR**".

VXV-Kommunikationen förmedlas/består således av "**kulor**" som simulerar fältkoncentrationer.

Dessa "kulor" baserade på **SKF**-differenser, utgör bakgrund till atomens "**partiklar**" och "**kvanta**".

A och **B** "upplever" individuellt olika mönster/perspektiv p g a deras individuella **MP**-förankringar.

De individuella **MP**-förankringarna får till följd att mönstren innefattar olika **SKF**.

När kulorna kolliderar med varandra deformeras de momentant. Deformationsprocessen kan betraktas som en komplex "strukturell" transformeringsprocess där kula **A**, i kollisionsögonblicket, överför såväl rörelse som moment, i komplex form, till kula **B**, och vice versa.

I kapitel 13 beskrivs detta som strukturellt betingade "**wobblande**" **differensytor**, $f(\text{MP})$.

De "wobblande" differensytorna kännetecknas av att differensen p g a ömsesidigheten och skalfaktor-differenser, innefattar en typ av motriktade/balanserande rotationsmönster.

A och **B** förnimmer därvid interferensmönstret **OLIKA** p g a skilda **MP**-förankringar och **SKF**.

Differensytan är **EJ KONTINUERLIG** till sin natur utan "skiftar position" mellan aktuella

MP-perspektiv. Deformationsprocessen förekommer således i minst **TVÅ SKEPNADER** p g a de individuella förankringarna inkl **SKF/STRUKTURER**. Deformationsprocessen är **ÖMSESIDIG**.

I kapitel 7 beskriven **RESONANS** används som funktion av olika referensberoenden för att förklara/beskriva processen. För växelverkande atomer innebär detta att koncentrationsvariationer i form av överskott och underskott i **G** som analogi kan liknas vid "tryck" respektive "sug".

Olika **MP**-förankringar medför ömsesidigt olika skalfaktorer, **SKF**.

Är det här förda resonemanget rätt innebär det i förlängningen att den förnimbara verkligheten representerar en typ av **SKF**-illusion, och att tolkningen av Einsteins speciella relativitetsteori, **ESR**, i förlängningen påverkas.

I inledningen nämns hur konceptet förenklat kan sammanfattas som beskrivning av hur "tyngdpunkten" för en böjd kurvform ("**båge**") är beroende av böjens radie (= hur böjd bågen är), och hur denna tyngdpunkt samverkar/interagerar med andra bågars tyngdpunkter.

P g a involverade skalfaktorer, **SKF**, sker detta (ur det atomära perspektivet) som funktion av den av "**BALANSERANDE ANTI-STRUKTURELLA MOTSAKS**" formade imaginära enheten, $\pm j$.

I nästföljande steg beskrivs hur den böjda kurvformen/bågen varierar vid olika storlek/skala, m a o det **SKALÄRA** beroendet.

Från skilda **MP**-referensperspektiv härrörande strukturer interfererar/växelvekar med varandra, på komplex basis via Eulers formel inkl kombinationer. Detta medför att interferensen via **SKF** får karaktär av komplexa referensberoende "**j-skevande**" / "**wobblande**" obalans-differensytor.

Kantringskriteriet utgör konsekvens av **DIFFERENS** mellan **INDIVIDUELLA MP**-förankringar i **G**, m a o via dessa skalfaktorberoende **j-skevande**" / "**wobblande**" obalans-differensytor.

A&R, refererar således indirekt även till **G**. **A&R** ger den position där "förändringstyngdpunkten" passerar den gräns "*tipping point*" där typ av komplex struktur **SKIFTAR** p g a **BALANSEN** så kräver. **A&R** resulterar i en "**flödes-riktning**" i form av en "kedja".

BALANSKRITERIE, **2ΔØ** beskriver en referensberoende "länk" i den "kedjan".

Detta utgör enligt konceptet "embryot" till balanskriteriet **2ΔØ** och därifrån i nästa steg atomen. Enligt konceptet är sambandet **BÅGE** → **CIRKEL** → **SFÄR** → **2ΔØ** → **Σ2ΔØ / ATOM** balans-mässigt reversibelt.

När vi tänker oss begreppet balans, är det ofta i termer som **+** och **-**, som eliminerar varandra. Balanskriteriet **2ΔØ** kan här ses som en ömsesidig komplex atomär version, med grund i matematikens regelverk. Det som inledningsvis ev kan vara svårt att se att ingående **ΔØ** atomärt balanserar varandra när de är **olika stora** och **j-förskjutna/roterade** relativt varandra. Orsaken till detta är den "sidställning" i form av koncentrationsavvikelse som beskrivs som **SKALFAKTOR-DIFFERENS**. Ex är **SKALOR**, och **SKALFAKTORER** inkl **ROTATION**.

De symboliska "sfärerna" i **2ΔØ** har olika "tecken", vilket gör att de balanserar varandra. De i konceptet tillämpade principerna bekräftar indirekt att tecknen **+** och **-**, härrör från atomens strukturella "obalans-sidställning", som funktion av de individuella **MP**-förankringarna.

Det är skillnaden i **SKF**/storlek som via differensen i slutänden ger oss våra atomära begrepp. Kantringskriteriet, **AR** och symbolen **±j** som medelvärde öppnar upp för att balanskriteriet **2ΔØ** har speciella egenskaper.

Konceptet betraktar t ex vår **ATOMÄRA** verklighet som ett "**SIDSTÄLLT**" fenomen i universum. Symbolen **±j** kan ses som en typ av "atomärt" **medelvärde** av +1 och -1. **j = ±√+1 · -1**

Det är utifrån detta medelvärde som **BALANS** skall uppfattas råda atomärt ! Symbolen **±j** får därigenom karaktär av i viss bemärkelse "roterande" komplext **IMAGINÄRT BALANS-NAV**.

Med kännedom om atomens balans-struktur finns nödvändiga förutsättningar för att därur härleda och definiera de fundamentala atomära begreppen **RUM**, **TID** och **KRAFT**.

ATOMEN manifesterar via **VÄXELVERKAN** m a o **RUM**, **TID** och **KRAFT**.

Då **MP**-perspektiven är förankrade i **G** får det till följd att även **VXV-BALANSEN** är funktion av **G**.

16 MASSA / ENERGI / MÖRK MATERIA

MÖRK ENERGI/MATERIA är ett ämnesområde som jag inte har någon djupare kännedom om. Mörk energi och materia har dock slående/påfallande likheter med de perspektivberoende skalära imaginära vxv-samband som beskrivs i kapitel 10 och 13.

Det går alltså inte att utesluta att det, enligt de komplexa samband som beskrivs i kapitel 10 och 13, även förekommer abstrakta balanserade samband som ligger utom räckhåll för oss.

MÖRK ENERGI

73 % av universum benämns mörk energi, och har enbart anti-gravitationell "expansiv" påverkan. Orsaken till detta är enligt konceptet dess (koordinatmässigt) balanserade j-orientering relativt verklighetens exp-yta.

MÖRK MATERIA

Ca 25% av universum benämns mörk materia, och interagerar i universum, genom **gravitation**. Mörk materia är något i rymden som alltså har gravitation, men inte liknar något som forskare tidigare har sett, och avger inte elektromagnetisk strålning.

-.-

Merparten av de begrepp och fenomen jag kommit i kontakt med, i samband med författandet av föreliggande uppsats, saknar överraskande entydiga och stringenta referenser och definitioner. Det är givetvis både frustrerande och anmärkningsvärt att fysiken påminner om ett "gungfly". Fenomenet Energi utgör här inget undantag.

När universum studeras finns två vedertagna metoder att försöka förstå vad som finns där ute. **Det första** är genom att studera ljuset, alltså de av växelverkande atomer manifesterande elektromagnetiska fälten, som sänds ut och absorberas av materia i universum, genom direkta astronomiska observationer. **Det andra** sättet är att använda tyngdlagarna/gravitationen - och den effekt som materia och energi har på rymdens s k "krökning". En av astrofysikens största obesvarade frågeställningar är varför dessa två oberoende metoder, som båda mäter samma universum, **inte stämmer överens**.

Jag är inte tillräckligt påläst i ämnet för att ha en mer bestämd uppfattning, men det förefaller både troligt och uppenbart att det är de **MULTI-SKALÄRA** samband som konceptet avhandlar som utgör övergripande förklaring. Figur 1, 2 och 3 visar hur samma typ av "balans-flöden" som eftersträvar neutralisering av över- och under-skott i **G** förekommer på olika skalära, men samverkande, **NIVÅER**.

MP:s erbjudna "**ömsesidiga**" perspektiv kombinerat med **binomial-teoremet** resulterar i komplex balans. Denna ortonogalt baserade balans innefattar således skalfaktorberoende dold "självbalanserande dubbel tänjning" (**±ROT**). De saknade "*mellanvärden*" **Plancks** konstant förknippas med, elimineras av denna dolda självbalanserande "dubbel tänjning". Processen är enligt konceptet m a o kontinuerlig på metafysisk nivå, men ej i allt förnimbar, vilket har sin grund i beskriven "**BALANSERANDE ANTI-STRUKTURELLA MOTSATS**". Detta styrker hypotesen att **MÖRK** energi/materia utgör effekt av sådan balanserande dold motstruktur. Detta har sin grund i följande citat taget från kapitel 10, "**MaskeringsPrincipen, MP**, utgör förutsättning för den **SPEGLING** som resulterar i **BALANS**. **MP** medför att **BALANS** erhålls genom att det negativa tecknet (−) ur "observatörs-perspektiv" har karaktär av balanserande strukturell **SPEGLING** till sambandet/relationen, **−e = dΦ/dt**. Det är alltså **MP** som möjliggör **SPEGLING**, och utgör av det skälet en förutsättning. Då speglingarna är **MP**-perspektivberoende och därmed **SKF**-förskjutna, ger detta upphov till "strukturellt" betingad komplex **DIFFERENS** mellan de individuella **MP**-förankringarna. När skalfaktorerna skiljer sig åt förorsakar detta positionsförskjutningar, som funktion av aktuella **MP**-förankringar, vilket resulterar i "**wobblande**" **differensytor**", **W-ytor**." **MÖRK ENERGI/MATERIA** passar väl in i de komplexa principer konceptet hävdar gäller.

17 GRAVITATION

GRAVITATION är den attraherande kraft som massor ömsesidigt utsätter varandra för. Gravitation, även benämnd tyngdkraft, är en av universums fyra fundamentala krafter. Gravitationskraften regerar och dirigerar som universums mäktiga master och regent. Trots detta tillhör gravitationen en av vetenskapens **största gåtor**.

Faktum är att forskarna inte kan förklara vad gravitation "är" på ett mer grundläggande sätt. De förefaller alltså enligt fack-litteraturen enbart känna till hur gravitationen beter sig atomärt ! Konceptet presenterar till skillnad däremot ett principiellt förslag till vad gravitation representerar.

Det är förskjutningseffekten mellan de wobblande" differensytorna som ger kvadrering, vilket atomärt återspeglas i $E=mc^2$ och $G = \text{gravitationskonstanten}$ följer en **invers kvadrat-lag**.

Som framgår av tidigare kapitel använder konceptet en verklighetsbaserad modell för att med hjälp av traditionell projektionslära och hållfasthetslära beskriva aktuella samband och principer, inom ramen för ett komplext referensberoende balansresonemang. I nästa steg formuleras detta som att konceptet utgår, ur vårt förnimbara verklighetsperspektiv, från ett metafysiskt referensberoende **SKALÄRT** balansresonemang, baserat på över- respektive under-skott, i ett abstrakt och komplext Grundstatus, **G**, i form av "tänjningar"/"spänningar".

Detta verifieras indirekt av matematikens hyperboliska funktioner.

De hyperboliska funktionerna har m a o koppling till över- respektive under-skott i **G**.

GRAVITATIONEN har sin grund i, och härrör från, detta **UNDERSKOTT** ($\approx$ "atomärt sug").

Konceptets beskrivning av de elektromagnetiska fälten och gravitation har sin grund i de balansförutsättningar som stipuleras och följer av hänsyn till, **"BALANSERANDE ANTI-STRUKTURELLA MOTSATS"**.

En enkel analogi kan därvid utformas som följer.

Vi tänker oss de obalanser atomen ger upphov till i **G** som en från atomen utgående stång som är försedd med tvärställda sinus-deformationer som omsluts av **G**-strukturen.

När stängen av/via den pulserande atomen tvingas röra sig i längsled upplever den **G** som ett hinder när de i deformationerna befintliga **G**-strukturen pressas/trycks ut vinkelrätt från stängen. **G** fungerar därigenom som en typ av **DRP-broms**. På motsvarande, men omvänt, sätt sugs/dras **G**-strukturen in vinkelrätt mot stängen som **DRP-drag**, när stängens rörelse ändrar riktning.

Viktigt att notera är att detta gäller ömsesidigt och skalärt ur involverade **MP**-perspektiv.

Enligt konceptet är det denna ömsesidiga tryck- respektive drag-dynamik i **G** som utgör grund för såväl de elektromagnetiska fälten som gravitation.

Som grund för den typ av **BALANS** som eftersträvas används **CIRKELN**, inkl olika varianter av **SKF** p g a dess symmetriska egenskaper. För att tillvara ta de balans-möjligheter en "positiv" cirkel erbjuder, kompletteras den "**positiva**" cirkeln med en "**negativ**" cirkel som därigenom balanserar den "positiva" cirkeln. Balansen mellan positiv och negativ cirkel utgör grund och motiv för de **KOMPLEXA** samband som konceptet tillämpar. Balansen erhålls via **DRP** och **MP** som har dominerande roller vid förklaring av konceptet. **MP** maskerar/döljer sin egenstruktur, vilket i atomärt perspektiv innebär en typ av "**SPEGLANDE**" **POLARISERING** som inkluderas i balansen. Polariseringen är funktion/beroende av kombination av atomens struktur och grundstatus, **G**. **SPEGLINGEN** har sin grund i både **MASKERING** och ett mer filosofiskt resonemang utmynnande i att förändring förutsätter, **relation** mellan de atomära begreppen **EXISTENS** och **DUALITET**. Detta kan mer filosofiskt formuleras som **ÖMSESIDIG KOMPLEX SKALÄR BALANS** mellan, **"ATOMÄR EXISTENS OCH DESS BALANSERANDE ANTI-STRUKTURELLA MOTSATS"**.

Atomära begrepp/egenskaper härrör från balansavvikelse/obalans.

Balanskriteriet, $2\Delta\emptyset$, är en fascinerande konsekvens av detta.

En av de större frågorna, som ännu saknar svar, berör hur gravitationskraften överförs. En del forskare är av uppfattningen att det rör sig om en partikel, **graviton**, som förmedlar kraften, men har trots stora ansträngningar och kostnader ännu inte lyckats "**ta den på bar gärning**".

Den enligt konceptet maskerade/dolda **BALANSERANDE ANTI-STRUKTURELLA MOTSATSEN** bör skenbart framställa gravitation atomärt som en partikel, men det är sannolikt en illusion. Vad gäller konceptet så förklaras gravitationen på ett principiellt rent sätt.

Resonemanget utgår från bifogade figurer och citat taget från kapitel 6 Grundstatus,

*"Den tillämpade principen för **VÄXELVERKAN, VXV** eftersträvar att neutralisera/balansera obalans i grundtillståndet, **G**.*

*Obalans kan ses som koncentrationsavvikelser från **G**:s neutralstatus.*

*Överskott (+) och underskott (–) härrör från **STRUKTURELLA RELATIONER**, och refererar till **G**. Obalansneutralisering kan betraktas som en typ av växelverkan-kommunikation atomer emellan.*

*Denna växelverkan-kommunikation innefattar **SKALÄRA DIFFERENSER**, som får till konsekvens att det uppstår ett "sugande" underskott (–). Detta är från detta underskott **GRAVITATION** härrör."*

GRAVITATION utgör en effekt av **VXV**-kommunikation mellan atomer enligt bifogade figurer.

Detta kan även uttryckas/beskrivas som att gravitationen representerar det "baksug" som det strukturella flödes-underskottet i **VXV**-kommunikationen ger upphov till, i relation till atomerna.

De fyra fundamentala krafterna i naturen är enligt facklitteraturen,

- Svag
- Stark
- Gravitation
- Elektromagnetisk

Enligt konceptet är det dock **SAMMA** basala växelverkan-mekanism i **G**, i olika tappning, (= effekt/funktion av **REFERENS-BEROENDE DUBBEL-ROT** och **SKALFAKTOR-DIFFERENS**) som döljer sig bakom dessa begrepp.

KRAFT som begrepp kan enligt konceptet generellt sammanfattas som, avvikelse/störning relativt "MP-förskjutningseffekt" i **BALANS**, eller som även framgår av bifogade figurer, $f(\text{kontraktion})$.

KRAFT: Konsekvens av störd balans, som rubbad/störd differens-balans/reaktanskvot)

Det som skiljer **KRAFT** och **GRAVITATION** åt, från varandra, är sättet varpå störningen "anbringas" och påverkar växelverkan-balans-loopen.

Vid korrigering av avvikelse från balans via bl a **DYR**, inkluderas således även koppling till **G**.

Fenomenet/begreppet **KRAFT** härrör enligt konceptet från **VXV-BALANS-AVVIKELSE**.

Notera att detta även inkluderar **G**:s dynamik.

TID, f ("ATOMÄR EXISTENS OCH DESS BALANSERANDE ANTI-STRUKTURELLA MOTSATSEN").

Funktion av MP-baserad produkt och kvot, inkl komplex Σ -balans, innebärande att **TID** bl a är funktion av dubblad tånjnings-vinkel.

KRAFT: f ("ATOMÄR EXISTENS OCH DESS BALANSERANDE ANTI-STRUKTURELLA MOTSATSEN").

Centrerad avvikelse-funktion av MP-baserad relation/avvikelse till **ROT-medelvärde**, inkl komplex Σ -balans

Detta kan även något enklare beskrivas som att skalfaktordifferensen resulterar i en relativ tyngdpunktsförskjutning mellan involverade skalfaktorer. Det är den förskjutningen som bl a utgör förutsättning för den "**tipping point**" ($\pm j$) som ligger till grund för balanskriteriet, **2 $\Delta\theta$** .

Gravitation sägs vara en av de minst utforskade krafterna.

Det är anmärkningsvärt, då det rör sig om ett fundamentalt begrepp inom fysiken.

Kunskap om gravitationen, och dess bakomliggande orsaker och principer, ger oss bättre möjligheter att förstå universums natur och egenskaper.

Begreppet gravitation har därför en viktig överordnad verifierande roll att fylla i konceptet.

Det första försöket att beskriva gravitationen gjordes av Isaac Newton. Han medgav dock att han inte hade en aning om hur en sådan **"verkan på avstånd"** fungerade rent fysikaliskt. Via Einsteins allmänna relativitetsteori ges gravitationen en mer fantasifull tolkning, som en krökning av rummet. Vad vi ser som en kraft som får massor att dras/accelerera mot varandra är då en konsekvens av att de färdas i "räta linjer" i denna böjda rumtid. Tro det, den som vill, men här behöver jag nog inte påminna om att både rum och tid saknar basal förklaring. Kvantmekaniken slutligen förutsäger att gravitation liksom andra krafter förmedlas av en partikel, som man valt att benämna **graviton**.

Gravitonen är dock, såvitt jag känner till, ännu ej experimentellt verifierad. Ingen av dessa beskrivningar ger en tydlig och välförankrad bild av vad gravitation i grunden representerar.

Newtons gravitationslag innebär att två kroppar dras mot varandra med en kraft som är proportionell mot kropparnas massor och omvänt proportionell mot kvadraten på avståndet mellan dem,

$$F_1 = F_2 = G \cdot m_1/r \cdot m_2/r = G \cdot m_1 \cdot m_2 / r^2 \quad \text{där,}$$

m = massa

r = avståndet mellan kropparnas masscentra

G = gravitationskonstant

Ekvationen representerar det statiska fallet, när hastigheten mellan m_1 och m_2 är noll.

Om det inte vore för att kvantmekaniken (enligt litteraturen och experter) förutsäger att gravitation förmedlas av en partikel, som benämns **graviton** så skulle jag tolka bifogade figurer som att gravitation representerar en perspektivberoende imaginär underskottseffekt i **G**, som ger sig tillkänna som en atomär egenskap.

"Det är via G-strängen universum sjunger sin sång."

18 RELATIVITET

RELATIVITET och relativitetsteorin är välkända begrepp inom fysiken.

Relativitetsteorin är universellt accepterad, och anses "**bevisad bortom varje rimligt tvivel**".

Einsteins Speciella Relativitetsteori, **ESR**, formulerades av Albert Einstein 1905.

Inga avvikelser från de resultat relativitetsteorin förutsäger har kunnat påvisas.

ESR anses således experimentellt mycket väl bekräftad. **ESR** baseras på postulatet att ljusets hastighet, **c**, är absolut konstant, oberoende av eventuellt förekommande relativrörelse, **V**.

Relativitetsteorin innefattar två delar, den speciella, som är giltig då gravitationskrafterna kan försummas, och den allmänna, som även inkluderar gravitationen.

De tankeexempel Einstein använde i arbetet med **ESR** beskrivs i litteraturen med vardagliga atomära begrepp och storheter, men o det vi förnimmer via vårt medvetande.

Någon förklaring på fältnivå har såvitt jag känner till, aldrig redovisats.

Då det saknas viktiga definitioner i relativitetsteorin är det svårt att hävda att relativitetsteorin är behäftad med fel, men att aktuella fenomen kan tolkas olika beroende av hur definitionerna utformas. Däremot finns det starka skäl att misstänka att teorin feltolkas, då den enligt min uppfattning inte är komplett i sin nuvarande form, utan saknar vad förnimmelsen av fenomenet **TID** refererar till.

Enligt **ESR** bildar rummet (djup, höjd och bredd) tillsammans med **TID** ett 4-dimensionellt system, så kallade **RUMTID**, där mätningar av tid och avstånd är beroende av observatörens rörelse.

ESR säger att tid och rum inte är absoluta, utan att **TID** och **LÄNGD** beror av relativ-rörelsen, **V**.

Att mot ovanstående bakgrund komma på idén att ifrågasätta **ESR** är givetvis en befängd uppgift, därom råder det inget tvivel. Föreliggande koncept/patentansökan redovisar dock ett något annorlunda alternativt sätt att förklara och tolka den Speciella Relativitetsteorin, **ESR**.

Konceptet hävdar alltså inte att **ESR** är felaktig, men att **ESR** inte redovisar hela sanningen.

En sådan feltolkning kan i värsta fall resultera i att **ESR** ger upphov till div felaktiga slutsatser, bland annat angående universums natur och egenskaper.

Då relativitetsteorin av forskarvärlden anses "**bevisad bortom varje rimligt tvivel**", har det fallit sig naturligt att ta reda på **hur ESR** är verifierad, och om det trots allt går att finna några eventuella svagheter i resonemanget. Det visar sig då att facklitteraturen beskriver Lorentz-Transformationen, **LT**, och Einsteins Speciella Relativitetsteori, **ESR**, utan att redovisa definition av **RUM** och **TID**, och ej heller hur principerna för växelverkan mellan atomer involveras i teorierna. Detta fick mig att misstänka att det kanske finns "en hund begravd" här.

Såvitt jag känner till har Einstein alltså inte redovisat någon genomarbetad övergripande principiell förklaring av teorin, utan utgått från Lorentz-Transformationen, **LT**, och postulatet ang **c**, och därutöver baserat resonemanget på några enkla atomära tankeexempel.

Så låt mig påminna om inledande, **Citat A**,

*"Så gott som samtliga diskussioner rörande universum och vår verklighet utgår från att **RUM** och **TID**, redan existerar. Hur man kom dit, utelämnas så gott som alltid. Man försöker således besvara aktuella frågor om universum utifrån ett internt RUM-TID-perspektiv, utan att förklara medvetandets inkl. "jagets" roll och natur, och vad rum och tid representerar på basal nivå."*

Samtidigt som relativitetsteorin är universellt accepterad, trots att den enbart grundar sig på atomära verklighetsbaserade egenskaper, är det minst sagt anmärkningsvärt att, såvitt jag erfarit, begreppet **TID** i relativitetsteorin helt saknar trovärdig förklaring och definition. Teorin säger att tiden är relativ, men saknar helt förmåga att förklara vad såväl **TID** som **RELATIVITET** är.

VAD REPRESENTERAR TID HÄR OM TID SOM BEGREPP INTE ÄR DEFINIERAT ?

Vad är det som är relativt om det atomära begreppet TID inte är definierat ?

Den provocerande frågan är om någon insett att ESR helt saknar förankring ?

Matematiken med dess regelverk är utformad för att överensstämma med den logik som kännetecknar vårt medvetande. Att hävda att man tillfullo förstår därför att man via matematik lyckats härleda ett resultat behöver därför inte nödvändigtvis vara sant och/eller beskriva helheten. Det är därför viktigt att förstå att matematiken tillkommit för att återspeglar den "atomära" verklighet vi anser oss förnimma. Det vi ej direkt förnimmer, det imaginära, beläget **Bortom Standard-Modellen, BSM**, det som döljer sig "**bortom bergen blommorna och sången**", vilket är en viktig del av konceptet, beskrivs ej av matematikens reella regelverk. Detta gäller givetvis även för **ESR**.

Att formulera en **grundhypotes** inom fysiken baserat på vardagliga begrepp och storheter, utan att fullt ut bemästra de inledande **Citat A** och **B**, samt vad medvetandet representerar, är av ovannämnda skäl sannolikt omöjligt.

OBSERVERA med anledning av detta att oavsett vad som anges som **BÄRANDE GRUNDHYPOTES** så krävs det något som det som hävdas **REFERERAR** till !

Det anmärkningsvärda är att någon sådan referens ej har gått att finna. Ljusets hastighet, c , är ett exempel på detta.

EINSTEIN postulerade att ljusets hastighet, c , är konstant i **ESR**

Till skillnad mot **ESR** förklarar konceptet **VARFÖR** ljusets hastighet i vacuum, c , är konstant. I kapitel 11, **KANTRINGSKRITERIE** beskrivs en enkel typ av konstantströmgenerator, **KG**, där spänningen över en resistans regleras så strömmen genom motståndet är konstant. Resistansen utgör referens. Ersätts motståndet med en impedans (reell och imaginär) utökas konstanthållningen till att omfatta det komplexa planet.

Ur det atomära perspektivet är det de symmetriska tänjningarna, symboliserade av skalära "relationen" mellan naturkonstanterna ϵ_0 och μ_0 , som reglerar den komplexa konstanthållningen. Konceptet tillämpar m a o inte postulat utan presenterar en förklaring baserat på **DRP** och **MP**.

Konceptet skiljer sig markant från **ESR**.

MASKERINGSPRINCIPEN, MP, maskerar sin egenstruktur vilket resulterar i att den förnimbara **VERKLIGHETEN** förnims/tolkas strukturellt "**sidställd**" i relation till sin egen struktur.

Verkligheten kan mot denna bakgrund betraktas som en via "sidställning" (inkl medvetandet/ "jaget", **Citat B** !), i relation till sin egenstruktur, formad "tolknings-illusion".

RELATIVITET är enligt konceptet en konsekvens av denna sidställning.

ESR, kan p g a strukturell "sidställning" i universellt perspektiv betraktas som ett "lokalt" del-förnimmelse-fenomen refererande till "överordnad" hierarkisk balans. Detta har/får givetvis återverkningar på bilden av universum i sin helhet, och dess kännetecken och egenskaper.

Följande Citat taget från kapitel 13, **VÄXELVERKAN**, ger en antydning om vad **VXV** inkluderar.

RELATIVITET är enligt konceptet en konsekvens av växelverkan, och **REFERENS**-beroende **RESONANS** inom ramen för växelverkan.

Ett försök till enklare principiell förklaring till **VÄXELVERKAN**, baserat på vardagliga begrepp, kan beskrivas principiellt som en analogi-modell, som ej gör anspråk på att vara komplett.

Modellen beskriver "kommunikationen" mellan atom **A** och **B**, bestående av kulor som simulerar fältkoncentrationer. Vi benämner atomerna **A** och **B**, och tänker oss att de genererar fält. Fälten interfererar med varandra och bildar strukturella mönster i **G** av "förtätning" (kontraktion) och "förtunning" (expansion), liknande kulor.

A och **B** "upplever" individuellt olika mönster/perspektiv p g a deras individuella **MP**-förankringar. När kulorna kolliderar med varandra deformeras de momentant. Deformationsprocessen kan betraktas som en komplex transformeringsprocess där kula **A**, i kollisionsögonblicket, överför såväl rörelse som moment, i komplex form, till kula **B**, och vice versa. Transformeringsprocessen refererar till minst två referenser/förankringar vilket är kännetecknande för **DRP**.

Transformeringsprocessen vid kollision beskrivs ur olika **REFERENSBEROENDE** perspektiv, vars **SKALFAKTORER** likaså alltså är referensberoende.

Betraktas "kollisionen" som en kontakt mellan kulorna **A** och **B** kan denna kontakt liknas vid en **REFERENS**-beroende **SERIE-RESONANS**-krets vars impedans går mot noll i kontaktögonblicket. När kulorna **A** och **B** kolliderar förändras reaktanserna som funktion av referens/förankring vilket möjliggör referensberoende skift mellan serie-resonans och parallell-resonans.

Resultatet innebär att **A** och **B** förnimmar varandra som **RELATION** mellan resonanstyperna serie-resonans och parallell-resonans.

Begrepp som t ex **TID** är konsekvens av **DIFFERENS** mellan **SKALFAKTOER** i relationen.

Deformationsprocessen förekommer således i minst **TVÅ SKEPNADER** p g a de individuella förankringarna. Deformationsprocessen är m a o **ÖMSESIDIG** till sin natur.

I kapitel 7 beskriven **RESONANS** används alltså som funktion av olika referensberoenden och därav beroende skalfaktorer för att förklara/beskriva processen.

DRP och **MP** har dominerande roller vid förklaring av konceptet. **MP** maskerar/döljer sin egenstruktur, vilket i atomärt perspektiv innebär en typ av "**SPEGLANDE**" **POLARISERING**.

Polariseringen är funktion/beroende av kombination av atomens struktur och grundstatus, **G**.

SPEGLINGEN har sin grund i både **MASKERING** och ett mer filosofiskt resonemang utmynnande i att förändring förutsätter, **relation** mellan de atomära begreppen **EXISTENS** och **DUALITET**.

Det som här kan vara svårt att direkt inse är kopplingen mellan ett **HIERARKISKT Grundstatus, G**, och begreppen **EXISTENS** och **DUALITET**.

Ovan beskriven transformeringsprocess förutsätter tillgång till hierarkisk Grundstatus, **G**.

Begreppet **ETER** har en lång historia, som bärande hypotes inom såväl fysik som filosofi.

Majoriteten av dagens fysiker förkastar dock av för mig okända skäl eterbaserade hypoteser.

Om förekomst av Grundstatus, **G**, är obekant så ligger det nära till hands att, som Einstein, spekulera i att Universum har en "**krökt**" form. Den "**krökta**" formen ingår alltså i det komplexa **G**.

Grundstatus, **G**, i konceptets tappning förefaller alltså i stort leva upp till det Einstein beskrev som "**att relativitetsteorin var helt beroende av någon form av eter**".

Vid förekomst av relativrörelse, **v**, mellan vxv-kommunicerande atomer förändras differensen mellan **MP**-förankringarna/referenserna i Grundstatus, **G** i relation till differensen vid **v=0**.

P g a **G**:s dynamik resulterar detta i förändrade förutsättningar för **VXV**, och involverade atomer.

För att mer detaljerat förstå **LT** och **ESR**, och vad som skiljer konceptets beskrivning från ESR, kan det vara motiverat att begrunda följande exempel.

I exemplet saknas såväl sambandet till **G** som den överordnade komplexa balans som

matematikens tecken, +/−, basen **e**, Eulers formel och binomial-teoremet sammantaget indikerar.

Exemplet överensstämmer i stort med exempel universiteten använder i sin undervisning.

Låt oss först betrakta två koordinatsystem XYZ respektive X'Y'Z'.

Systemen rör sig relativt varandra längs X-axeln, med relativrörelsen **v**.

Två observatörer, O respektive O', befinner sig i origo i respektive koordinatsystem. Initialt synkroniseras observatörernas klockor när systemen inledningsvis sammanfaller, så $t = t' = 0$.

Vid $t = 0$ sänds en ljuspuls som enligt O når punkten P vid tiden **t**.

Vi betraktar, rätt eller fel, ljuset i våra vanliga rumskoordinater, varför ljusets sträcka kan skrivas, för O som $x^2 + y^2 + z^2 = c^2 t^2$ och för O' som $x'^2 + y'^2 + z'^2 = c^2 t'^2$ P g a att O' rör sig längs X-axeln ger symmetrin mellan de två koordinatsystemen att $y = y'$ och $z = z'$.

För $x' = 0$ är $x = vt$ bör relationen för x' vara $x' = k(x - vt)$, där **k** är en konstant.

Enligt Einsteins postulat är ljushastigheten, **c**, konstant i båda koordinatsystemen, varför tiden **t** inte kan vara lika med **t'**, således är $t \neq t'$.

Antag att $t = a(t - bx)$ där **a** och **b** är konstanter, och använd detta uttryck i ekvationen för O'.

Vi erhåller då, $k^2(x^2 + v^2 t^2 - 2vxt) + y^2 + z^2 = c^2 a^2(t^2 + b^2 x^2 - 2bxt)$ som kan skrivas om som,

$$(k^2 - a^2 b^2 c^2)x^2 - 2(k^2 v - ba^2 c^2)xt + y^2 + z^2 = (a^2 - k^2 v^2/c^2)c^2 t^2$$

Genom att jämföra denna ekvation med termerna i ekvationen för O inses att,

$$k^2 - a^2 b^2 c^2 = 1 \quad \text{och} \quad k^2 v - ba^2 c^2 = 0 \quad \text{sam} \quad a^2 - k^2 v^2/c^2 = 1$$

Vi har nu tre ekvationer och tre obekanta. Löser vi ut de obekanta erhålls,
 $k = a = 1 / \sqrt{1 - v^2/c^2}$ vilket brukar skrivas $g = 1 / \sqrt{1 - v^2/c^2}$

Notera möjligheten att skriva, $g = \pm 1 / \sqrt{1 - v^2/c^2}$. Låt oss anta att $t = a(t + bx)$ där a och b är konstanter, och använd detta uttryck i ekvationen för O' , varvid vi erhåller den inversa transformationen, $k^2(x^2 + v^2t^2 + 2vxt) + y^2 + z^2 = c^2 a^2(t^2 + b^2x^2 + 2bxt)$.

Detta kan skrivas om som, $(k^2 - a^2b^2c^2)x^2 - 2(k^2v - ba^2c^2)xt + y^2 + z^2 = (a^2 - k^2v^2/c^2)c^2t^2$,
 och ger samma resultat som ovan.

Ovanstående redovisar i korthet principen för Lorentz-transformationen, **LT**, och ger,
 $T_v = T_o \pm \sqrt{1 - (v/c)^2}$, där T_v är den långsammare egentid som enligt **ESR** anses gälla
 internt för det iakttaga systemet enl **ESR**.

Resultatet härrör från matematik vars regelverk emanerar från den förnimbara verklighetens egenskaper. Det är m a o inte så märkligt att relativitetsteorin är universellt accepterad, och anses "**bevisad bortom varje rimligt tvivel**", då den refererar till verkligheten. Konceptet inkluderar/innefattar utöver verkligheten de metafysiska balans-samband som återfinns "bortom" verkligheten.

Detta är endast ett av nedan redovisade **MP**-baserade perspektivalternativ.

Redan i inledande "**SAMMANFATTNING**" påpekas att för att överbrygga skillnaden mellan metafysik och verklighet tillämpar konceptet unika principer.

Principerna, **DRP** och **MP** skiljer sig åt genom tillämpning av olika/skilda **REFERENSER**.

DubbelReferensPrincipen, **DRP**, förklarar via en typ av **RELATIV** rotationsobalans, hur de atomära begreppen och egenskaperna har att förhålla sig till **±j**.

MaskeringsPrincipen, **MP**, är härvid den princip som medger beaktande av **ÖMSESIDIGA SKALFAKTOR-DIFFERENSER**, inkl produktbildningar, mellan växelverkande atomer.

Några möjliga komplexa referensberoende alternativa tolkningar av begreppet relativitet, i koncentrerad form, redovisas i det följande.

När **c** ingår är vxv en förutsättning, alltså skall samtliga **ΔØ**-dimensioner beaktas.

Det innebär att hänsyn skall tas till både **±C** och **±jC**

REELLT ATOMÄRT A-PERSPEKTIV refererar till medelvärdet av $\pm c$: $\pm jC$

$$\sqrt{(+C + V)(-C + V)} / \pm jC = \pm \sqrt{(-C^2 + V^2)} / \pm jC = \pm jC \sqrt{1 - (V/C)^2} / \pm jC = \pm \sqrt{1 - (V/C)^2} \quad +V$$

$$\sqrt{(+C - V)(-C - V)} / \pm jC = \pm \sqrt{(-C^2 + V^2)} / \pm jC = \pm jC \sqrt{1 - (V/C)^2} / \pm jC = \pm \sqrt{1 - (V/C)^2} \quad -V$$

Vilket är i överensstämmelse med ovanstående (ESR), $T_v = T_o \pm \sqrt{1 - (V/C)^2} = \text{ESR}$

Relativrörelsen, V , interfererar/samverkar därutöver (enligt konceptet) även med $\pm jC$ -termerna,

IMAGINÄRT ATOMÄRT A-PERSPEKTIV refererar till medelvärdet av $\pm c$: $\pm jC$

$$\sqrt{(+jC + V)(-jC + V)} / \pm jC = \pm \sqrt{(+C^2 + V^2)} / \pm jC = \pm C \sqrt{1 + (V/C)^2} / \pm jC = \pm \sqrt{1 + (V/C)^2} / \pm j \quad +V$$

$$\sqrt{(+jC - V)(-jC - V)} / \pm jC = \pm \sqrt{(+C^2 + V^2)} / \pm jC = \pm C \sqrt{1 + (V/C)^2} / \pm jC = \pm \sqrt{1 + (V/C)^2} / \pm j \quad -V$$

Detta är en dold/im "medelvärdes-påverkande" del av vxv, men som har påverkan på vxv-processen inkl balans.

REELLT ATOMÄRT A-PERSPEKTIV refererar till medelvärdet av $\pm c$: $\pm C$

$$\sqrt{(+C + V)(-C + V)} / \pm C = \pm \sqrt{(-C^2 + V^2)} / \pm C = jC \sqrt{1 - (V/C)^2} / \pm C = \pm j \sqrt{1 - (V/C)^2} \quad +V$$

$$\sqrt{(+C - V)(-C - V)} / \pm C = \pm \sqrt{(-C^2 + V^2)} / \pm C = jC \sqrt{1 - (V/C)^2} / \pm C = \pm j \sqrt{1 - (V/C)^2} \quad -V$$

IMAGINÄRT ATOMÄRT A-PERSPEKTIV refererar till medelvärdet av $\pm c$: $\pm C$

$$\sqrt{(+jC + V)(-jC + V)} / \pm C = \pm \sqrt{(+C^2 + V^2)} / \pm C = \pm C \sqrt{1 + (V/C)^2} / \pm C = \pm \sqrt{1 + (V/C)^2} \quad +V$$

$$\sqrt{(+jC - V)(-jC - V)} / \pm C = \pm \sqrt{(+C^2 + V^2)} / \pm C = \pm C \sqrt{1 + (V/C)^2} / \pm C = \pm \sqrt{1 + (V/C)^2} \quad -V$$

Refererande till konceptets beskrivning av växelverkan kan det atomära sambandsperspektivet, $\pm \sqrt{1 - (V/C)^2}$ med beaktande av vxv-tecken-skift och vxv-invertering universellt skrivas som, $\sqrt{1 - (V/C)^2} / \sqrt{1 - (V/C)^2} = \pm 1$ vilket innebär balans.

Refererande till konceptets beskrivning av växelverkan kan det atomära sambandsperspektivet, $\pm \sqrt{1 + (V/C)^2}$ med beaktande av vxv-tecken-skift och vxv-invertering universellt skrivas som, $\sqrt{1 + (V/C)^2} / \sqrt{1 + (V/C)^2} = \pm 1$ vilket innebär balans.

Var här även uppmärksam på tecknen i $\pm$ som kan omkastas och inkludera $+/-$ och $-/+$.

Vid kommunikation/växelverkan mellan t ex A och B, gäller detta resonemang **ömsesidigt**. Både A och B förnimmer sig således existera i verkligheten som **+1**, men har likväl imaginärt medelvärde. Hur detta är möjligt är avhängigt av varuti växelverkan strukturellt består. Växelverkan innefattar p g a **2ΔØ:s** dubbla skepnader, både **TRIGONOMETRISKA** (re) och **HYPERBOLISKA** (im) samband, vilket gäller ömsesidigt ur både A:s och B:s perspektiv. En konsekvens av detta är att A och B egentligen inte förnimmer varandra direkt, utan förnimmelsen innefattar komplex **STRUKTUROMVANDLING**, p g a referensberoende **SKALÄRA** olikheter.

Hyperbeln erhålls här när vinkeln i cirkeln "koordinater" multipliceras med komplexa enheten **i**. Detta ger ur atomärt perspektiv upphov till en typ av "ortogonal rotation" mellan cirkel och hyperbel. Cirkeln och hyperbeln antar härvid (p g a rotationen) skenbart "sfärisk" form.

Begrundas detta inses att **cirkeln och hyperbeln balanserar varandra** via **RUM** och **TID**.
 Därav benämningen **balanskriterie**, **2ΔØ**. Ur ett filosofiskt perspektiv bör noteras att verkligheten därigenom balanserar gentemot något imaginärt.

Filosofiskt bör det vara fascinerande att, på här beskrivet sätt, förklara i atomära termer hur vårt medvetande inkl jaget, ej är att betrakta som autonomt, utan via den "hyperboliska balansrelationen" ingår i, och samverkar med, universum.
 Paradoxer som t ex "oändlighet" får härigenom på köpet sin förklaring.

I förlängningen innebär detta att relativitetsteorin ifrågasätts, samtidigt som Big Bang via **MP** övergår till att bli en atomär illusion.

Antag att vi har en pil som representerar en atomär/verklig egenskap/begrepp, inom rum och tid. Vad kännetecknar och inrymmer/representerar då pilen, , som symbol ?
 Konceptet redovisar att **TID** metafysiskt har egenskaper som avviker från den atomära innebörden. Hur påverkas tolkningen av **TID**, av **MP** förorsakad, skalärt beroende referens-förskjutning?
 Viktigt att notera är att i båda fallen är beloppet detsamma, medan tecknen skiljer positionerna åt. Den atomära **VERKLIGHETEN** i form av matematikens regelverk indikerar därutöver, via den imaginära symbolen/enheten **j**, närvaro av **RELATIV SKALÄR** differens !
 Kännetecknade för den relativa skalära differensen är att den är **ÖMSESIDIG** och **TKN**-beroende.

Bifogade figurer, samt följande citat hämtat från kapitel 1, säger mig personligen, att såväl **ESR Universums expansion** (Röd-förskjutning), som **Big Bang** är en typ av ofullbordade ej kompletta atomära illusioner.
 Även **Oändligheten** som atomärt begrepp saknar metafysisk förankring, det är en atomär illusion !

Av detta kan slutsatsen dras att ur den förnimbara verklighetens perspektiv har verkligheten p g a det skalära beroendet relationen **j** till universums samlade medel-rotation.
 Det är således sambandet till $\pm j$ de atomära begreppen och egenskaperna har att förhålla sig.

Några förtydligande kommentarer med anledning av ovanstående.

De hyperboliska sambanden som balanserar verklighetens trigonometriska samband har då ej enbart verkligheten som förankring utan "speglar" i viss bemärkelse motparten "universum". Det förefaller därigenom som att den komplexa vxv med dess skilda strukturer (trigonometriska **OCH** hyperboliska) som matematikens imaginära tal har sin basala grund. Den filosofiska konsekvensen av detta blir att det vi förnimmer mer är att betrakta som en "vxv-balans-spegling" gentemot motparten via $\pm i$, än absolut sanning, ur ett universellt överordnat perspektiv.

Rotationens **REFERENS-BALANS-STATUS** och **RELATIV SKALÄR** differensen, i kombination med matematikens tecken, + och –, utgöra enligt konceptet den basala grunden till de atomära begreppen **RUM** och **TID**.

Konceptets förklaring av begreppet relativitet skiljer sig därigenom markant från **ESR**.
 Utöver ovanstående har viss text i den ursprungliga texten utlämnats för att inte komplicera.

19 RELIGION

Min ambition är inte att försöka påverka hur andra ser på begreppet Gud, det bör vara varje människas ensak, men vill med utgångspunkt från den metafysik som tillämpas i konceptet, bidra med några personliga synpunkter som i sammanhanget ofta förefaller att ha ignorerats.

DELTA-KONCEPTET utgår, ur ett atomärt verklighetsperspektiv, från ett **SKALÄRT** hierarkiskt balansresonemang baserat på över- respektive under-skott i ett abstrakt Grundstatus, **G**. Mycket förenklat kan **G** därigenom betraktas som en typ av komplex "summaeffekt" av universum, ur förnimmande atoms referensbaserade perspektiv. **G** bygger på antagandet att verkligheten, i vår mänskliga tappning, är en referensberoende effekt/funktion av atomens struktur. Verkligheten är därigenom (med atomen som referens) i viss bemärkelse **SELEKTIV** till sin natur ! Det är via atomens struktur vi selektivt format vår verklighetsbild inkl matematikens regelverk ! I förlängningen blir **UNIVERSUM** p g a denna begränsning, något långt mer fascinerande och omfattande än det vårt medvetande förespeglar oss.

Mot bakgrund av att förnimmelsen enligt konceptet är beroende av referensens strukturella **KOMPLEXITETSNIVÅ**, och därigenom kan liknas vid en, via referensens komplexitetsnivå, beroende tolkning, banar skilda komplexitetsnivåer väg för olika "tolkningar", likvärdigt det som i konceptet benämns "perspektivgränsöverskridande". Detta och särskilt konsekvensen av **Citat A** och **B**, ger växelverkan modellen inkl aktuell metafysik, unika tolkningsförutsättningar rörande tänkbart betraktelsesätt av begreppet Gud. Av den orsaken kan det därför här vara läge för att kortfattat kommentera kopplingen till flertalet ateisters övertygelse och argumentering, satt i relation till konceptets budskap. Min infallsvinkel kännetecknas av att det är motiverat och klokt att skilja på/mellan religion och Gud.

Religioner av skilda slag är något som människan genom årtusendena formulerat, bl a utifrån sägner, och som makthavare har missbrukat och använt som ett redskap i sin maktutövning, t ex för att upprätthålla makten och rättfärdiga sitt handlande. Ateister hämtar till övervägande del sina argument genom att citera religiösa skrifter.

Kardinalfelet man därvid gör sig skyldig till är att man i sin argumentering reservationslöst, utan motivering, begränsar sig till användande av våra mänskliga begrepp och storheter. Om man begränsar diskussionen till att enbart handla om religion har man m a o underordnat sig en verklighetsuppfattning/tolkning med mänskligt ursprung.

Därutöver ska läggas det jag inledningsvis skriver citat, "Det innebär att aktuella begrepp/fenomen, liksom "jaget", helt saknar en välgrundad **FÖRANKRING**.

Mot denna bakgrund går det enligt konceptet ej att utesluta att verkligheten, i vår mänskliga tappning, är en selektiv "tolkning" av något imaginärt/överordnat, m a o en typ av **illusion**."

En intressant fråga med anledning av detta är hur ateisten förhåller sig till det faktum att aktuella förankringar avseende **RUM**, **TID** och **"JAGET"** saknas ?

Om ateisten inte mår förklara och redovisa aktuella begrepps förankringar, är det då ö h t möjligt att trovärdigt hävda att ett högre samband, **"Gud"**, i någon form, inte "existerar" ?

Det är mot ovanstående bakgrund jag hävdar att frågeställningen om "jaget" är att betrakta som en illusion (fri från våra atomära begrepp = **"perspektivgränsöverskridande"**), alternativt verkligt (beskrivbart inom ramen för det förnimbara), återstår att besvara.

Vad man däremot kan hävda, är att konceptet, inte minst ur ett teologiskt perspektiv, erbjuder fascinerande tolkningsmöjligheter, bortom ateistens i sammanhanget ofta begränsade rent atomära argumentering.

Om ateismen vill se sig som en intellektuell kraft att räkna med, bör ateisten förslagsvis börja med att ta del av föreliggande koncepts budskap, och bejaka att livet, betraktat ur det begränsade atomära verklighetsperspektivet, fortfarande är ett "perspektivgränsöverskridande" mysterium.

Pax vobiscum.

"I tidernas gryning, av tid är du kommen, i svindlande rymders fjärran nyans."

20 PATENTKRAV

PATENTKRAV

1. Anordning för att mäta och/eller kontrollera och/eller styra, innefattande beräkningskapacitet, t ex dator, med tillhörande program, **k ä n n e t e c k n a d** därav att anordningen via datorprogram tillämpar principer som direkt och/eller indirekt, på metafysisk nivå, baseras på referensberoende komplex skalär differens, mellan individuellt förankrade växelverkande strukturer, och att dessa principer innefattar tillämpning av kombinationer och/eller varianter av Eulers formel t ex produkt och kvot, för att i minst något avseende, erhålla balans i komplex form.

2 Anordning enligt föregående patentkrav **k ä n n e t e c k n a d** därav att, via matematiska samband beskrivna och/eller erhållna deriveringssteg, kombinerade med deras strukturella referenser/förankringar, resulterar i en typ av relativt varandra, i någon form, **MOTRIKTADE** referensberoende **SFÄRISKA** ytor, av **HYPERBOLISK** respektive **TRIGONOMETRISK** natur/typ, t ex **$2\Delta\Phi$** , som i minst något avseende, balanserar och/eller neutraliserar varandra.

3 Anordning enligt något eller några av föregående **k ä n n e t e c k n a d** därav att datorprogram innefattande tillämpning av Eulers formel, inkl tillhörande skalfaktor, **SKF**, refererande till **MaskeringsPrincip**, **MP**, och individuella **MP**-förankringar, och att **MP** i/ur atomärt perspektiv, resulterar i deriverande växelverkan-egenskap, innefattande skilda **SKALÄRA** referensberoende tändningsberoende rotationer, t ex **ϕ** och **2ϕ** , och att sådana samverkar och/eller modulerar varandra på metafysisk nivå.

4 Anordning enligt något eller några av föregående patentkrav **k ä n n e t e c k n a d** därav att sambanden helt eller delvist baseras på ömsesidigt skilda och referensberoende skalfaktorer, **SKF**, samt är av exponentiell natur, och innefattar basen **e**.

5 Anordning enligt något eller några av föregående patentkrav **k ä n n e t e c k n a d** därav att, växelverkan i minst något avseende refererar till abstrakt t ex imaginärt grundstatus/"eter", **G**, t ex **$\pm jG$** , och att metafysiskt samband råder/föreligger mellan **MP** och **G**.

6 Anordning enligt något eller några av föregående patentkrav **k ä n n e t e c k n a d** därav att balans eftersträvas via växelverkan, och i någon form innefattar dubbelriktad skalfaktorberoende tändning , t ex "dubbelrotation".

7 Anordning enligt något eller några av föregående patentkrav **k ä n n e t e c k n a d** därav att, begreppet **TID** och/eller **RUM**, direkt och eller indirekt, är, och/eller representerar, funktion av **dubbla** vinkeln, **2ϕ** , och/eller multiplar därav

8 Anordning enligt något eller några av föregående patentkrav **k ä n n e t e c k n a d** därav att balans erhålls via strukturellt vägval på metafysisk nivå, t ex som funktion av referensberoende reaktans, för erhållande av optimala balansförutsättningar.

9 Anordning enligt något eller några av föregående patentkrav **k ä n n e t e c k n a d** därav att, verkligheten i minst något avseende har relationen **j** till växelverkan motpart och/eller universum.

10 Anordning enligt något eller några av föregående patentkrav **k ä n n e t e c k n a d** därav att minst två perspektiv har, relativt varandra, olika skalfaktor, **SKF**, och att olika varianter av komplexa samband t ex differens/produkt, kvot mellan **SKF**-perspektiv, ligger till grund för vår verklighets begrepp och storheter.

21 FIGURER

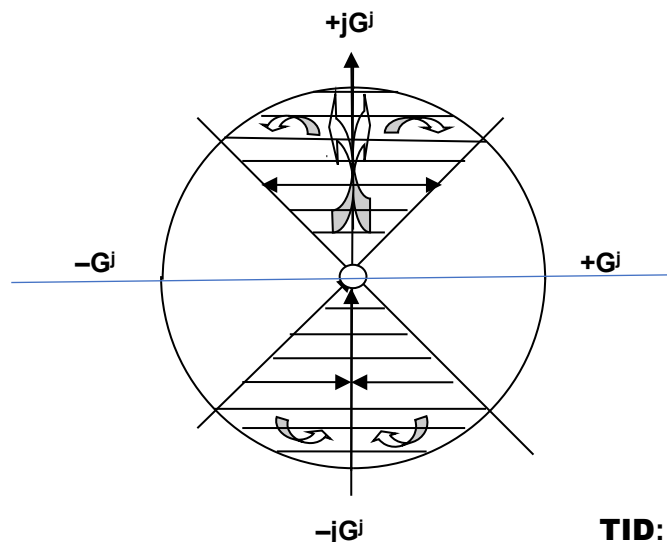
GRUNDSTATUS, G

GRUNDSTATUS, G, symboliserar **DubbelReferensPrincip**. **DRP** är Referensneutralt.

G representera universums "DRP-ytterpositioner" ur **MP**-perspektiv.

Det är **G** som tillsammans med **MP** tilldelar jaget dess centrerade position.

$$\begin{aligned} +G^j \cdot -G^j &= -G^{2j} & \sqrt{(-G^{2j})} &= \pm jG^j & (\text{Ur individuellt MP-perspektiv}) \\ +jG^j \cdot -jG^j &= +G^{2j} & \sqrt{(+G^{2j})} &= \pm G^j \end{aligned}$$

TID: $f(G, MP, SKF-DIFF)$

GRUNDSTATUS ingår i **HIERARKISK BALANS**-struktur, underordnad **UNIVERSUM**.

RELATIVRÖRELSE, v , mellan kommunicerande/växelverkande atomer förändrar **DIFFERENSEN** i **G** mellan de individuellt **MP**-förankrade atomerna.

Detta påverkar hur relativitetsteorin bör tolkas. Viktiga metafysiska basala samband,

$$\begin{aligned} f(x) &= \sqrt{x} = x^{1/2} & f'(x) &= \pm 1/(2\sqrt{x}) \\ f(x) \cdot dx &= F(x) + C & f(x) \cdot dx &= d[F(x) + C] \end{aligned}$$

Det efterfrågade svaret till **Citat A** kan således uttryckas som att **TID** är funktion av **SKALFAKTOR-DIFFERENS** mellan individuellt **MP**-förankrade växelverkande atomer, i **G**, ur eget **MP**-perspektiv.

FIGUR 1

KVOT- & PRODUKT- RELATION $f(MP)$

Figuren är förenklat och symboliskt ritad, och visar principen för skalfaktorberoende derivator.

Notera att derivatan av $f(x) = e^{2x}$ ges av $f'(x) = 2e^{2x}$

Figuren förekommer i olika

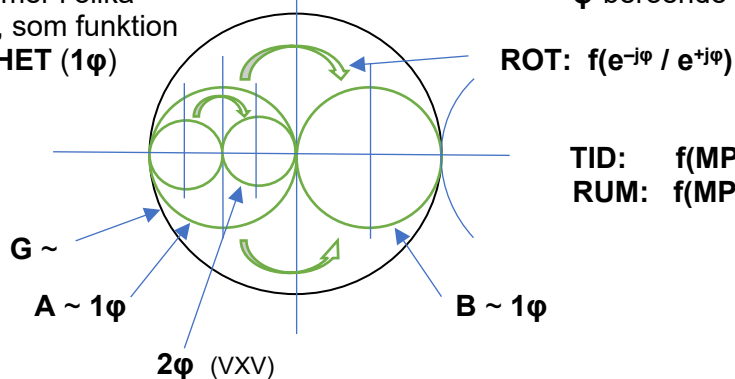
ROT-skepnader, som funktion

av **ÖMSESIDIGHET** (1ϕ)

förorsakat "skift"

$1\phi \rightarrow 2\phi \rightarrow 4\phi \rightarrow \dots \rightarrow n\phi$

ϕ -beroende **SKF-ROT** är utelämnad.

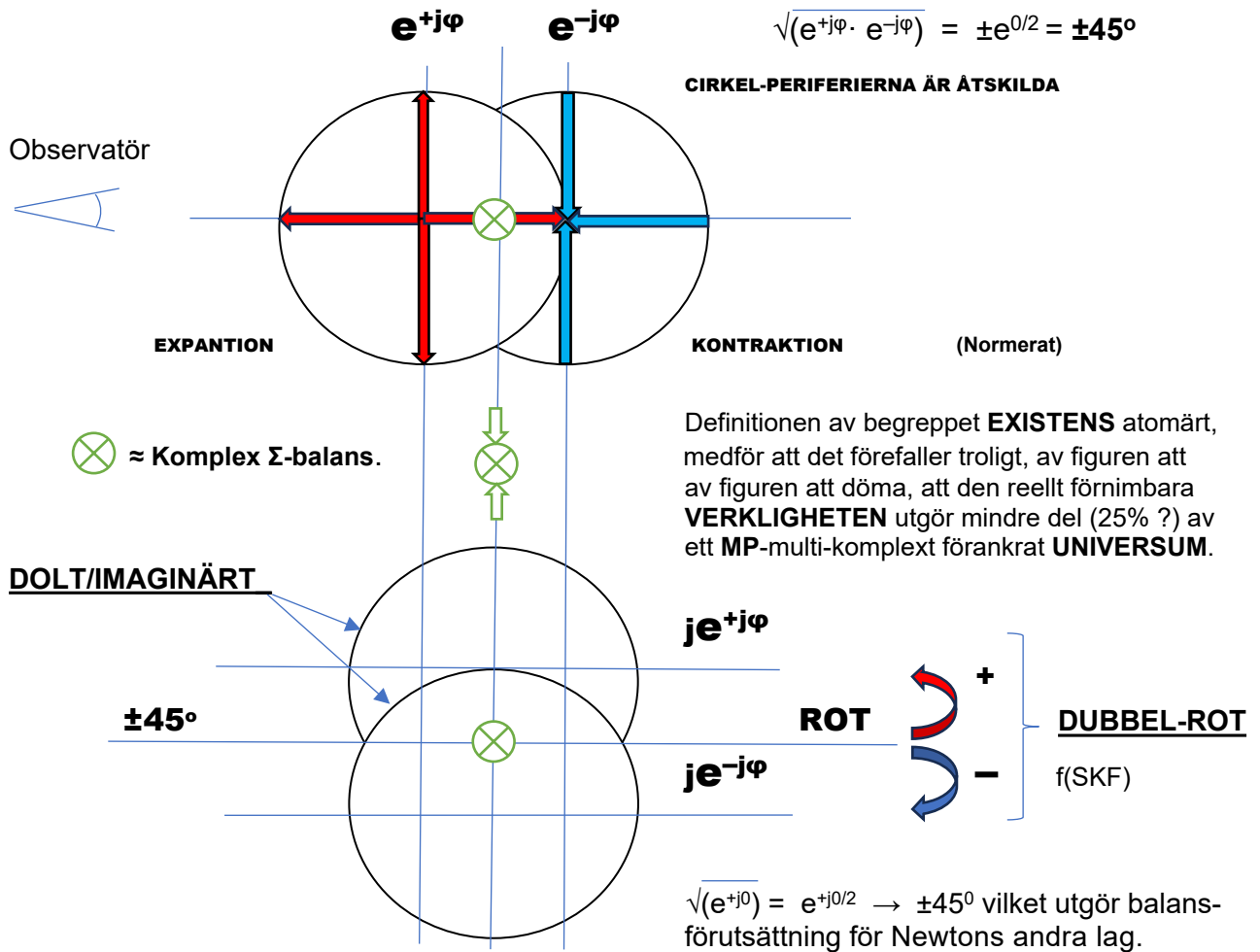

TID: $f(MP, SKF-DIFF, \Sigma\text{-balans})$

RUM: $f(MP, SKF-DIFF, \Sigma\text{-balans})$

FIGUR 2

BALANSKRITERIE, $2\Delta\Phi \leftrightarrow j2\Delta\Phi$

CIRKEL-PERIFERIerna är rot-åtskilda som f(Komplex Σ -balans). Det negativa förnims inverterat ! Negativt tecken kan betraktas som "substitut" för dold normerad "rotation", **ROT**.

Observera att detta endast åskådliggör ett steg i **MP**-förankrad seriell hierarki, samt att begreppet **Komplex Σ -balans** avser metafysisk nivå, och alltså ej är att betrakta som en fix punkt i rummet.

HYPERBOLISKA funktioner definieras med hjälp av **enhetshyperbel**, $x^2 - y^2 = 1$

TRIGONOMETRISKA funktioner definieras reellt via **enhetscirkel**, $x^2 + y^2 = 1$

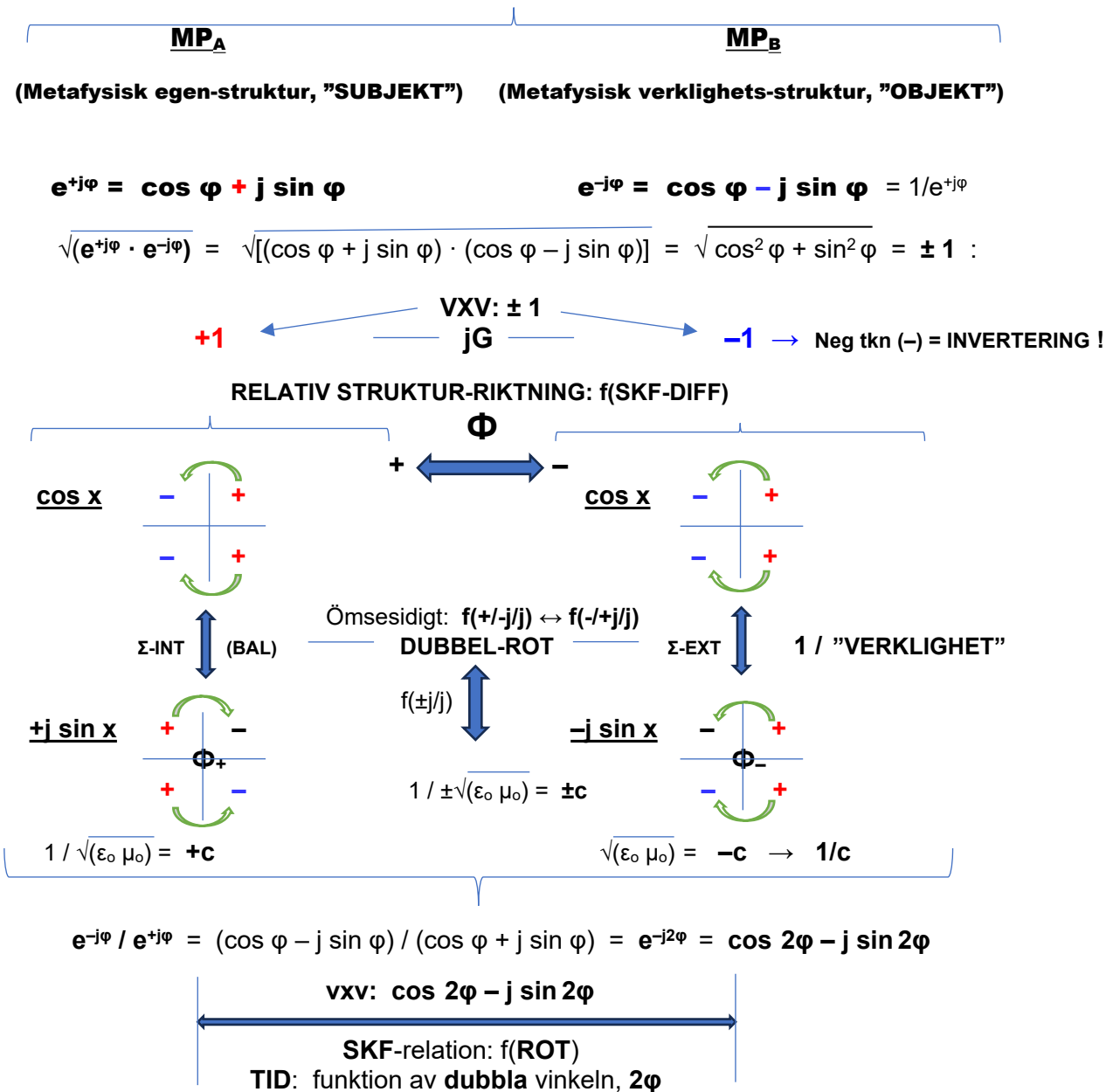
Sambandet mellan **SKALFAKTOR** och den "**SFÄRISKA**" formen är av fundamental betydelse. Den för skalfaktorns "cirkulära" forms stegvist deriverande radiella täjnings-relation i olika skepnader ger en antydning om involverade perspektivrelaterade samband, vilket framgår av följande exempel,

Sfärens volym, $v = 4\pi r^3/3 \dots dv/dr = 3 \cdot 4\pi r^2/3 = +4\pi r^2$	(Sfärens yta ~ REFERENS-yta exkl TP)
Cirkelns yta, $y = \pi r^2 \dots dy/dr = 2\pi r^1 = +2\pi r^1$	(Cirkelns omkrets ~ BALANS-struktur)
Cirkelns omkr, $d = 2\pi r^1 \dots do/dr = 1 \cdot 2\pi^0 = +2\pi$	(Cirkelns ROT- täjning, ~ "radianer")
Rot bal. re, $b = 2\pi^1 \dots do/d\pi = 1^\circ = +1$	($\approx +\emptyset$)
Rot bal. im, $b = \pi^1 \dots do/d\pi = -1^\circ = -1$	($\approx -\emptyset$)

FIGUR 3

SKALÄR VÄXELVERKAN-BALANS VIA EULERS FORMEL & MP

Gäller ÖMSESIDIGT ur A- respektive B- PERSPEKTIV för $2\Delta\Phi$.

Symbolerna/perspektiven $1\varphi \rightarrow 2\varphi \rightarrow 4\varphi \rightarrow \dots n\varphi$ "modulerar" varandra på metafysisk nivå. Ljusets hastighet, **c**, representerar här atomens obalans-relation till strukturellt medelvärde. Figuren avser A- respektive B- PERSPEKTIV för $2\Delta\Phi$. Därutöver krävs för erhållande av balans, enligt figur 1, $j2\Delta\Phi$

FIGUR 4

ANM

Notera gärna att ovanstående figurer ej beskriver **UNIVERSUM** ur vårt verklighetsperspektiv, med dess linjära koordinater, utan ur ett **SKALÄR**-transformerat "**ROTERTNADE**" perspektiv. Det är i förlängningen av detta som innebörden av "**perspektivgränsöverskridande**" återfinns.